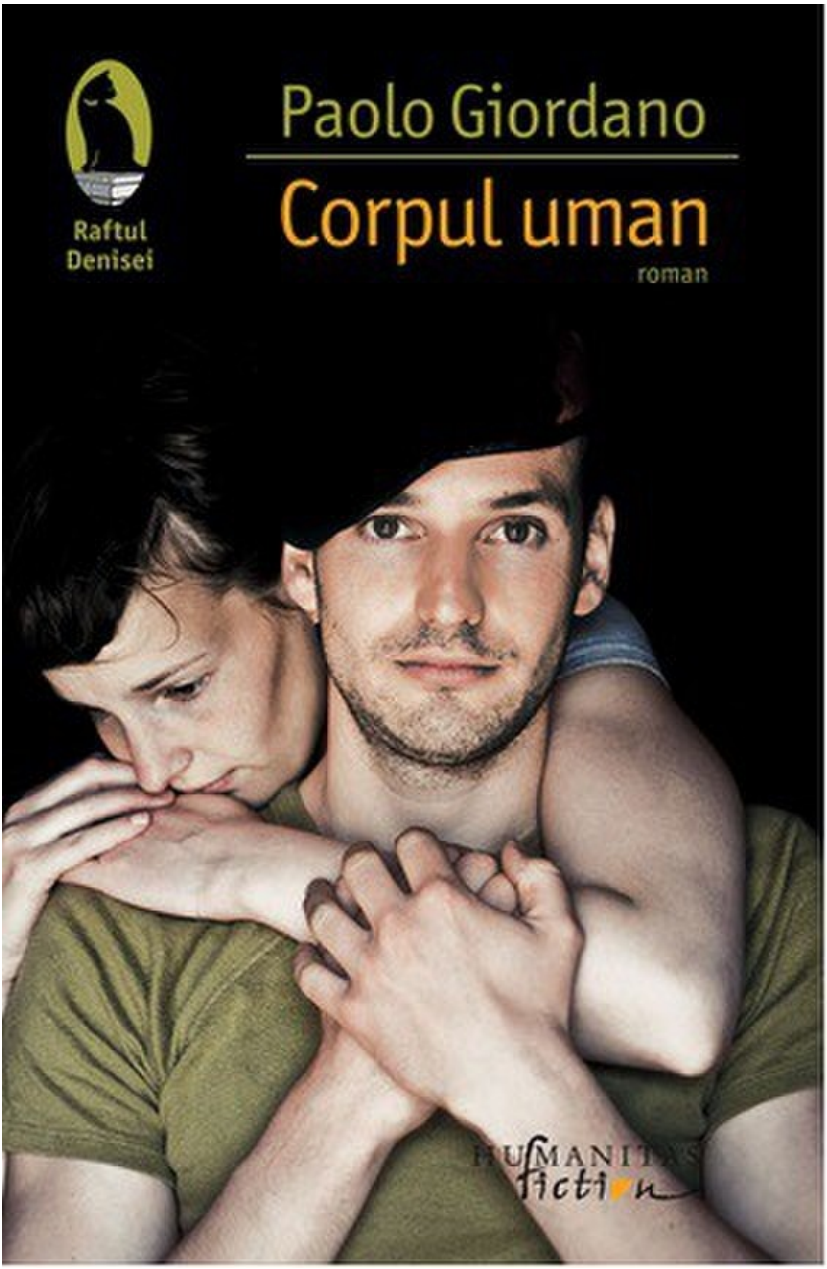
Raftul Denisei
Paolo Giordano
Corpul uman
roman
HUMANITAS fictiv

PAOLO GIORDANO

Corpul uman

Traducere din italiană de
VLAD RUSSO

Humanitas

Tumultuoșilor ani de la Stână

„Și chiar dacă ni s-ar da înapoi
acest peisaj al tinereții noastre,
n-am mai ști ce să facem cu el.”
ERICH MARIA REMARQUE
Nimic nou pe frontul de vest

In anii care au urmat misiunii, fiecare s-a străduit să-și facă viața de nerecunoscut, pentru ca amintirea celeilalte, a existenței dinainte, să-i apară într-o lumină falsă, artificială, și ca să se convingă că nimic din tot ce se întâmplase nu fusese adevărat, sau măcar că nu li se întâmplase lor.

Chiar și locotenentul Egitto a făcut tot ce-a putut ca să uite. S-a mutat în alt oraș, în alt regiment, și-a lăsat barba să crească, și-a schimbat regimul alimentar, a rezolvat câteva vechi conflicte personale, învățând să lase deoparte altele care nu-l priveau – o deosebire de care înainte habar n-avea. Nu-i e clar dacă transformarea asta ascultă de un plan anume sau dacă e rodul întâmplării, și nici nu-i pasă. Esențial pentru el a fost, încă de la început, să sape o tranșee între prezent și trecut: un refugiu pe care nici amintirea să nu-l poată cotropi.

Și totuși, din lista lucrurilor de care a reușit să scape lipsește tocmai acela care-i amintește cel mai puternic de zilele petrecute în vale: la treisprezece luni de la epilogul misiunii, Egitto poartă încă uniforma de ofițer. Două decorații i se lăfăie pe piept, chiar în dreptul inimii. De câteva ori l-a bântuit ideea de a se refugia în rândul civililor, dar uniforma militară i s-a lipit de trup centimetru cu centimetru, sudoarea a decolorat stofa, colorându-i pielea pe dedesubt. Dacă s-ar dezbrăca acum, e sigur de asta, și-ar da jos și epiderma, iar el, care se simte prost chiar și când e pur și simplu gol, ar fi mai expus decât ar putea îndura. Și, la urma urmei, de ce-ar face-o? Un soldat nu încetează niciodată să fie soldat. La treizeci și unu de ani, locotenentul s-a obișnuit cu ideea că uniforma e un accident inevitabil, o boală cronică a destinului, evidentă, dar nedureroasă. Contradicția cea mai semnificativă a vieții sale a devenit în cele din urmă singurul element de continuitate.

E o dimineață limpede de început de aprilie, pielea întinsă a

cizmelor purtate de militari la paradă lucește la fiecare pas. Egitto încă nu s-a obișnuit cu transparența plină de promisiuni pe care cerul din Belluno o revarsă în asemenea zile. Vântul care suflă dinspre Alpi aduce cu el frigul ghețarilor, dar, când se potolește și nu mai chinuie drapelele, îți dai seama că temperatura e neobișnuit de mare pentru acest anotimp. În cazarmă s-a discutat îndelung dacă să se pună fularul sau nu, până la urmă s-a hotărât că nu, și ordinul a răsunat pe coridoare și etaje. Civilii, în schimb, sunt nehotărâți, nu știu ce să facă cu canadienele: să le pună pe umeri sau să le țină pe braț.

Egitto își scoate pălăria de vânător de munte și își trece degetele prin părul transpirat. În stânga lui, în picioare, colonelul Ballesio se întoarce și-i spune:

— Ce mizerie, locotenent! Scutură-ți haina. Iar e plină de scârboșenia aia.

Apoi, ca și cum locotenentul n-ar fi în stare s-o facă singur, îl scutură pe spate cu mâna, bombănind: „Ce porcărie!”

Se ordonă pe loc repaus, și cine găsește un loc de stat pe taluz, ca ei, se așază. Egitto poate în fine să-și ruleze ciorapii pe glezne. Mâncărimea se calmează, dar numai pentru câteva clipe.

— Auzi ce-am pățit acum câteva zile, începe din senin Ballesio. Fiică-mea cea mică a început să mărșăluiască prin salon, spunându-mi: „Uite, tăticule, uită-te la mine, și eu sunt colonel”. Se împopoțonase cu șorțul de școală și cu o beretă. Și știi ce-am făcut?

— Nu, domnule.

— I-am dat o mamă de bătaie. Vorbesc serios. Pe urmă am urlat că nu mai vreau s-o văd maimuțărindu-se de-a soldații. Și că oricum nimeni n-o s-o ia în armată fiindcă are platfus. A început să plângă, mititica. Nici nu știam să-i spun de ce m-am enervat în așa hal. Dar îmi ieșisem din fire, crede-mă, eram ca turbat. Spune-mi drept, locotenent, o fi oboseala, ce zici?

Egitto a învățat că e mai bine să se arate prudent când colonelul îi cere să fie sincer. Răspunde:

— Poate că ați încercat doar s-o protejați.

Ballesio face o mutră de parcă-i spusese o tâmpenie.

— Așa o fi. Cu atât mai bine. În ultimul timp, mi-e teamă să n-o iau razna, nu știu dacă mă-nțelegi. (își întinde picioarele, apoi

trage fără rușine de elasticul chiloților prin pantaloni.) Se tot aude despre câte unul care, de pe-o zi pe alta, se pomenește cu mințile futute. Nu crezi, locotenent, c-ar trebui să fac un control de-ăla, neurologic? O electroencefalogramă, ceva?

— Nu văd niciun motiv, domnule.

— Poate c-ai putea să-mi faci dumneata un control. Te uiți la pupile etc.

— Eu sunt ortoped, domnule colonel.

— Da' ceva, ceva tot te-or fi învățat ăia!

— Pot să vă dau numele unui coleg, dacă vreți.

Ballesio mormăie ceva. Are în jurul buzelor două cute adânci care-i fac un bot ca de pește. Când l-a cunoscut, nu era atât de căzut.

— Mă-mbolnăvești cu scrupulele dumitale, locotenent. Ți-am mai spus-o, nu? Probabil că de-aia ai și ajuns în halul ăsta. Mai relaxează-te din când în când, ia și dumneata lucrurile așa cum sunt. Sau găsește-ți o distracție. Te-ai gândit vreodată să faci copii?

— Cum ați spus?

— Copii, locotenent. Copii!

— Niciodată.

— Păi, nu știu ce-aștepți. Un copil ți-ar mai limpezi mințile de anumite gânduri. Eu te urmăresc, să știi. Stai mereu și rumegi. Ia uite cum stă compania aia, parc-ar fi porci!

Egitto urmărește privirea lui Ballesio, spre drapelul unității și dincolo de el, unde începe pajiștea. Un bărbat aflat în picioare în mijlocul mulțimii îi atrage atenția. Ține un copilaș pe umeri și își scoate pieptul în afară, stă drepți, într-o ciudată poziție marțială.

În fața unui lucru cunoscut, locotenentul e copleșit întotdeauna de-o teamă vagă, și Egitto se simte brusc neliniștit. Când bărbatul își duce pumnul la gură ca să tușească, îl recunoaște pe plutonierul René.

— Da ăla de-acolo nu e… spune întrerupându-se.

— Cine? Care? întreabă colonelul.

— Nimic. Mă scuzați.

Antonio René. În ultima zi, la aeroport, s-au despărțit cu o strângere de mână formală, și din clipa aia Egitto nu s-a mai gândit la el, în orice caz nu în mod special. Amintirile lui din misiune au mai degrabă un caracter colectiv.

Își pierde interesul pentru paradă și rămâne să-l spioneze de departe pe plutonier. Nu și-a croit destul loc prin mulțime ca să poată ajunge în primele rânduri și probabil că de unde se află nu vede mare lucru. De pe umerii lui, copilul arată înspre soldați și drapele, înspre bărbații cu instrumente muzicale, se ține de părul lui René ca de niște hățuri. Părul, asta era. Pe vremea când erau în vale, plutonierul era ras în cap, acum însă părul aproape că-i acoperă urechile, castaniu și ușor ondulat. René a fugit și el de propriul trecut, și-a schimbat și el chipul ca să devină un altul.

Ballesio spune ceva despre o tahicardie, pe care sigur n-o are. Egitto îi răspunde distrat:

— Treceți pe la mine după-amiază. Vă prescriu un anxiolitic.

— Un anxiolitic? Te-ai prostit de tot? Ala te blegește!

Trei avioane de vânătoare fără rachete spintecă aerul la mică înălțime deasupra pieței și apoi se înalță brusc, lăsând dâre colorate pe cer. Se răsucesc pe spate încrucișându-și traiectoriile. Copilul din spinarea lui René e uluit. Sute de capete se întorc împreună cu al lui ca să privească în sus, toate mai puțin ale soldaților din formație, care continuă să privească încruntat ceva doar de ei văzut.

La încheierea ceremoniei, Egitto își face loc prin mulțime. Familiile zăbovesc în piață și trebuie să le ocolească. Celor care încearcă să-l oprească le acordă o strângere de mână grăbită. E cu privirea ațintită asupra plutonierului. O clipă i s-a părut că e gata să se-ntoarcă și să plece, dar a rămas. Egitto se apropie de el și, când ajunge în fața lui, își scoate pălăria:

— René!

— Salut, domn doctor!

Plutonierul lasă copilașul jos. O femeie se apropie și-l ia de mână. Egitto o salută înclinând capul, dar ea nu răspunde, strânge din buze și face un pas înapoi. René cotrobăie nervos prin buzunarul canadienei, scoate un pachet de țigări și aprinde una. Uite un lucru care nu s-a schimbat: fumează aceleași țigări albe și subțiri, țigări de damă.

— Ce mai faci, plutonier?

— Bine, răspunde grăbit René. (Apoi repetă, dar cu mai puțin elan.) Bine. Încerc să trag de mine.

— Foarte bine. Trebuie să mai și tragem de noi.

— Și dumneata?

Egitto zâmbește:

— Mă târâi și eu.

— Deci n-ai avut necazuri prea mari cu povestea aia.

O spune de parcă l-ar costa un efort imens. De parcă, la urma urmei, nu i-ar păsa prea mult.

— O măsură disciplinară. Patru luni de suspendare și niște audieri terminate în coadă de pește. Ele au fost adevărata pedeapsă. Știi cum se petrec lucrurile astea.

— Cu atât mai bine.

— Chiar așa, cu atât mai bine. Văd însă că tu te-ai hotărât s-o ștergi.

Ar fi putut s-o spună altfel, să folosească altă expresie: să faci altceva, să demisionezi. S-o ștergi înseamnă să te predai. Dar René nu pare totuși să facă prea mare caz.

— Lucrez la un restaurant. Aici, aproape, la Oderzo. Sunt șef de sală.

— Deci tot la comandă.

René suspină:

— La comandă. Corect.

— Și ceilalți băieți?

René mângâie cu piciorul un smoc de iarbă crescut între dalele pavajului.

— Pe ceilalți nu i-am mai văzut de mult.

Între timp, femeia i s-a agățat de braț, ca și cum ar vrea să-l ia de-acolo, să-l scape de uniforma lui Egitto și de amintirile lor comune. Îi aruncă locotenentului priviri piezișe și pline de reproș. René, în schimb, evită să-l privească, dar pentru o clipă fixează pana neagră de la pălărie care-i flutură în vânt, iar lui Egitto i se pare că surprinde în privirea lui un strop de nostalgie.

Un nor acoperă soarele și se întunecă brusc. Locotenentul și fostul plutonier rămân tăcuți. Au trăit împreună momentul cel mai important al vieții lor, în picioare, ca acum, dar în mijlocul deșertului și-al unor transportoare blindate strânse-n cerc. E cu putință să nu mai aibă chiar nimic să-și spună?

— Hai acasă, îi șoptește femeia la ureche lui René.

— Sigur că da. Nu vreau să vă reții. Succes, plutonier.

Copilașul întinde brațele spre René ca să fie luat pe umeri, bâzâie, dar René pare că nici nu-l vede.

— Poți să treci pe la restaurant, spune el. E un local bun. Destul de bun.

— Numai dacă-mi garantezi un tratament regesc.

— E un local bun, repetă René, absent.

— Vin neapărat, îl asigură Egitto.

Dar e limpede pentru amândoi că e doar una din nenumăratele promisiuni pe care nu le vor respecta niciodată.

Partea întâi

EXPERIENȚE TRĂITE ÎN DESERT

Trei promisiuni

La început au fost prelegerile. Ciclul de lecții pregătitoare ținute de căpitanul Masiero – treizeci și șase de ore de curs, în care soldații au primit o spoială de cunoștințe despre istoria Orientului Mijlociu și câteva informații tehnice despre complicațiile strategice ale conflictului, și-n care s-a vorbit, cu inevitabilele locuri comune, și despre întinderile nesfârșite cultivate cu marijuana în Afganistanul de vest, dar mai ales relatările colegilor care fuseseră deja în teritoriu, iar acum ofereau sfaturi, cu o anumită aroganță, celor care se pregăteau să plece.

Cu capul aplecat, pe banca înclinată unde abia își încheiase a patra serie de abdomene, caporalul Ietri ascultă cu interes crescând conversația dintre doi veterani. Vorbesc despre o oarecare Marica din garnizoana bazei de la Herat. În cele din urmă, împins de curiozitate, intră și el în vorbă:

— Și chiar există toate fetele astea?

Colegii schimbă priviri pline de subînțeles, îl așteptau la cotitură.

— Câte vrei, bătrâne, spune unul. Și nu-s de-astea cu care ne-am obișnuit pe-aici.

— Nici vorbă, acolo li se fâlfâie.

— Sunt departe de casă și se plictisesc în așa hal, că sunt dispuse la orice.

— Orice, crede-mă.

— În niciuna din taberele alea de vară de căcat nu se regulează ca-n misiune.

— Și mai sunt și americancele.

— Uuuh, americancele!

Apoi se apucă să povestească despre secretara unui colonel care și-a adus trei subofițeri în cort și i-a dat afară în zorii zilei, năuciți; nu, nu noi, unde n-ar da… băieți din altă companie, dar în bază știau toți. Ochii lui Ietri trec de la unul la altul, în timp ce sângele i se urcă la cap, amețindu-l. Când iese din sala de gimnastică în aerul catifelat al serii de vară, are în minte un

vălmășag de fantezii fără perdea.

După toate probabilitățile, chiar el a răspândit printre băieții din plutonul trei anumite zvonuri care, după un lung ocol, îi sunt iarăși șoptite la ureche și în care sfârșește prin a crede mai tare decât toți. Teama neîncrezătoare față de moarte se amestecă cu o febră a aventurii care pune stăpânire pe toți. Ietri își închipuie femeile pe care le va întâlni în Afganistan, zâmbetele malițioase de la apelul de dimineață, inflexiunea stranie cu care i se va pronunța numele.

Chiar și în timpul prelegerilor căpitanului Masiero, nu face decât să le dezbrace și să le îmbrace din nou, iar și iar.

— Caporal Ietri!

În mintea lui, toate se numesc Jennifer, habar n-are de unde i-a venit numele ăsta. Jennifer, oooh, Jennifer…

— Caporal Ietri!

— Ordonați!

— Fii bun și repetă ce-am spus.

— Sigur, domnule căpitan. Vorbeați… despre triburi… mi se pare.

— Vrei să spui despre etnii?

— Da, să trăiți.

— Și despre ce etnie vorbeam?

— Cred că despre… nu știu, să trăiți.

— Caporal, ieși imediat afară.

Adevărul de nerostit este că Ietri n-a fost niciodată cu o femeie, adică nu în modul pe care el însuși îl definește drept *complet.* Nimeni din pluton nu e la curent cu treaba asta, iar dacă s-ar descoperi ar fi o calamitate. O știe doar Cederna, i-a povestit-o chiar el într-o seară la pub, când erau amândoi amețiți și puși pe confidențe.

— Complet? Adică vrei să spui că n-ai regulat niciodată?

— Nu țipa!

— Asta-i rău, bătrâne. Chiar foarte rău, fir-ar să fie.

— Știu.

— Câți ani ai?

— Douăzeci.

— Băga-mi-aș! Ți-ai futut cei mai frumoși ani. Acum ascultă la mine, e important. Instrumentul dintre picioare e ca un automat. Un 5–56, cu pat metalic și ochire laser. (Cederna apucă o armă invizibilă și-o îndreaptă către prietenul lui.) Dacă

nu-i ungi țeava din când în când, până la urmă se blochează.

Ietri se uită la paharul cu bere. Bea o înghițitură prea mare, se îneacă. Blocat. E un tip blocat.

— Până și Mitrano reușește să și-o pună din când în când, spune Cederna.

— El dă bani.

— Poți să dai și tu.

Ietri scutură din cap. Nu-i convine să plătească o femeie.

— Să repetăm deci. (Cederna imită vocea căpitanului Masiero.) Nu-i greu deloc, caporal. Urmărește-mă cu atenție. Întâlnești o femeie care-ți place, îi cântărești țâțele și fundul; subsemnatul, de pildă, le preferă mari, dar sunt și perverși care preferă femeile uscate ca niște țâri; pe urmă te apropii de ea, îi îndrugi patru tâmpenii și la sfârșit o întrebi politicos dacă nu vrea să vă retrageți.

— Să ne retragem?

— Mă rog, poate nu chiar așa. Depinde de situație.

— Să știi că știu și eu cum se face. Numai că n-am găsit femeia potrivită.

Cederna lovește cu pumnul în masă. Tacâmurile saltă în farfuriile goale în care au fost cartofi prăjiți, trezind atenția celorlalte mese.

— Păi, tocmai asta-i poanta! Că nu există femeia potrivită. *Toate* sunt potrivite. Fiindcă *toate* au… (arată organul figurând un romb cu degetele). Oricum, după ce începi, ai să vezi ce ușor e.

Tonul lui Cederna îl calcă pe nervi un pic. Nu vrea să fie compătimit, dar cuvintele prietenului sunt și liniștitoare. Rămâne indecis între iritare și recunoștință. Ar vrea să-l întrebe la ce vârstă a început el, dar se teme de răspuns: Cederna e prea ager, și prea arătos, cu fruntea lui înaltă și zâmbetul care-i scoate în evidență dinții albi și șmecheria.

— Ești cât un brontozaur și te sperie femeile, ce tâmpenie.

— Nu țipa!

— Eu cred că e din cauza maică-tii.

— Ce treabă are maică-mea?

Ietri strânge șervetul în mână. Un pliculeț de maioneză ascuns în cutele lui îi explodează în mână.

Cederna ciripește în falset:

— Mămico, mămico, ce vor toate fetițele astea de la minei

— Încetează, te aude toată lumea.

Nu îndrăznește să ceară șervetul prietenului. Se curăță pe colțul scaunului. Atinge cu un deget ceva lipit de el.

Cederna își încrucișează brațele, satisfăcut, în timp ce Ietri devine din ce în ce mai trist. Desenează cercuri pe masă cu fundul ud al paharului.

— Nu mai face mutra asta.

— Ce mutră?

— Ai să vezi c-ai să găsești o proastă care să-și desfacă picioarele și pentru tine. Mai devreme sau mai târziu.

— Nu-mi pasă chiar așa de tare.

— În curând plecăm în misiune. Se zice că nu-i loc mai bun. Americancele sunt dezlănțuite…

Băieților li se acordă o permisie la sfârșitul săptămânii dinaintea plecării, și aproape toți și-o petrec cu iubitele lor, care au venit cu tot soiul de idei bizare, cum ar fi un picnic la malul lacului sau un maraton de filme romantice, când soldații nu vor decât să-și facă plinul de sex pentru viitoarele luni de abstinență.

Mama lui Ietri vine de la Torremaggiore la Belluno cu trenul de noapte. Fac împreună câteva cumpărături la repezeală în centru, apoi se întorc la cazarmă, în dormitorul de opt paturi, haotic și sufocant, în care doarme el. Mama nu ratează ocazia:

— E numai vina meseriei pe care ți-ai ales-o. Și când te gândești câte puteai face, deștept cum ești.

Enervat, caporalul se vede silit să iasă din dormitor, inventează o scuză și se refugiază într-un colț al platoului ca să fumeze. Când se întoarce, își găsește mama cu fotografia de la depunerea jurământului ținută strâns la piept.

— Să știi că încă n-am murit.

Mama vrea cu orice preț să se ocupe ea de împachetat. („Știe mama că băiatul ei uită tot.”) Ietri ațipește, urmărind-o cum așază cu religiozitate hainele pe pat. Din când în când, mintea îi fuge la americance. Se lasă în voia unei somnolențe excitante, îi curg bale pe pernă.

— În buzunarul lateral ai crema hidratantă și săpunurile, unul cu lavandă și unul neutru. Pentru față folosește-l pe ăla neutru, că ai pielea delicată. Am pus și gumă de mestecat, ca să ai când nu te poți spăla pe dinți.

Noaptea, împart patul matrimonial la o pensiune goală, și Ietri constată că n-are nicio jenă să doarmă lângă maică-sa, chiar dacă a devenit bărbat și e de atâta timp plecat de-acasă. Nu i se pare ciudat nici când ea îi trage capul spre sânul moale de sub cămașa de noapte și i-l ține așa, ca să-i asculte bătăile puternice ale inimii până adoarme.

Camera e luminată intermitent de furtuna dezlănțuită după cină, iar inima mamei tresaltă la bubuitul tunetelor, de parcă ar înspăimânta-o în vis. E trecut de ora unsprezece când Ietri iese pe furiș din așternut. Golește, pe întuneric, buzunarul rucsacului și aruncă totul la coș, la fund de tot, ca să nu se vadă. Apoi îl umple cu prezervative de mărci diferite, pe care le ascunsese în geacă și în bocancii de schimb, atâtea prezervative că ar fi suficiente pentru ca întregul pluton să se dea în bărci o lună întreagă.

După ce se întoarce în pat, se răzgândește. Se scoală din nou, își vâră mâinile în gunoi și caută guma de mestecat: nu se știe niciodată, ar putea să-i fie de folos dacă s-ar afla foarte aproape de gura pofticioasă a unei americance și ar fi nespălat pe dinți.

Jennifer, oooh, jennifer!

În același moment, Cederna și prietena lui s-au întors în apartamentul pe care-l împart de aproape un an. Furtuna i-a prins pe stradă, dar ei erau atât de excitați, că n-au căutat adăpost. Au continuat să meargă împleticit sub potop, oprindu-se din când în când pentru lungi săruturi cu limba.

Seara era perfectă, deși nu începuse prea bine. De câtva timp, Agnese ținea morțiș să meargă la restaurante cu specific etnic, și tocmai în seara asta, când Cederna avea chef doar să se distreze, să sărbătorească plecarea printr-o cină cum se cuvine, s-a încăpățânat să meargă la un restaurant japonez unde fuseseră prietenele ei de la universitate.

— O să fie ceva aparte, i-a spus.

Cederna însă n-avea chef de nimic aparte.

— Mie nu-mi plac chestiile astea asiatice.

— Păi, nu le-ai gustat niciodată.

— Cum să nu. O dată.

— Nu-i adevărat. Te porți ca un copil.

— Ia fii atentă ce spui!

Când a înțeles că era cât pe ce să se certe pe bune, a cedat și a zis bine, hai la căcatul ăla de sushi-bar, așa că până aici seara era deja pe jumătate ratată.

Numai că la restaurant n-a pus nimic în gură și a făcut încontinuu bășcălie de chelneriță, care le făcea mereu plecăciuni și purta șosete flaușate și saboți. Agnese încerca să-i explice cum să țină bețișoarele, era limpede că-i plăcea mult rolul de mică profesoară. El a făcut o singură încercare, după care și-a băgat vârful bețișoarelor în nas și a început să vorbească ca un întârziat mintal.

— Nu poți măcar să încerci? a izbucnit Agnese.

— Ce să încerc?

— Să fii civilizat.

Cederna s-a aplecat spre ea:

— Eu sunt foarte civilizat. Ăștia de-aici sunt deplasați. Uită-te afară, uită-te. Ție ți se pare că suntem în Japonia?

Nu și-au mai adresat niciun cuvânt tot restul cinei – el s-a încăpățânat să nu guste din nimic, nici măcar din verdețurile cu sos care nici n-arătau chiar așa rău, iar Agnese s-a silit să mănânce tot, tocmai ca să-i demonstreze cât e de curajoasă și de emancipată. Momentul cel mai penibil a venit însă după asta, odată cu nota de plată.

— Fac scandal, i-a spus Cederna dând ochii peste cap.

— Plătesc eu. Termină cu scenele astea.

— Nu accept să plătească nimeni masa pe care am luat-o cu gagica mea, a fulgerat-o Cederena.

Și a aruncat cu cartea de credit după chelneriță, care s-a aplecat din nou, pentru a nu știu câta oară, ca s-o culeagă.

— Ce loc de căcat! a spus el după ce au ieșit din local. Mi-ai stricat ultima seară de libertate, îți mulțumesc din suflet.

Atunci, Agnese a izbucnit în plâns, cu mâna la ochi. Văzând-o în ce hal e, pe Cederna l-au cuprins regretele. A încercat s-o îmbrățișeze, ea l-a respins.

— Ești un animal, asta ești.

— Hai, iubito. Potolește-te.

— Nu m-atinge, a strigat ea, isterică.

Dar n-a ținut-o mult. Într-un final, el îi mușca ușor urechea șoptindu-i:

— Cum dracu’ se chema chestia aia, *yadori? Yudori?*

În cele din urmă, ea a început să râdă un pic și i-a mărturisit:

— Era o scârboșenie, pe bune. Iartă-mă, iubitule. Te rog mult să mă ierți.

— *Yuuudori! Yuuuuuudori!*

Au izbucnit amândoi în râs și nu i-a mai oprit nici ruperea de nori.

Acum stau pe jos în micul vestibul, murați, și nu se pot opri din râs, chiar dacă nu mai au același elan. Cederna simte cum îl cuprinde senzația stranie de gol și de tristețe care urmează după o porție zdravănă de râs. Ca și strângerea de inimă că n-o va mai vedea multe săptămâni.

Agnese se prăbușește peste el și-și pune capul pe genunchii lui.

— Să nu mori acolo, okay?

— O să mă străduiesc.

— Și fără răni. Sau măcar nu grave. Fără amputări sau cicatrice prea vizibile.

— Numai răni superficiale, promit.

— Și să nu mă înșeli.

— Nu.

— Dacă mă înșeli, îți fac eu niște răni…

— Oho!

— Niciun oho. Pe bune.

— Ohoho!

— Deci te-ntorci când termin eu facultatea?

— Mă-ntorc, ți-am zis. René m-a asigurat că-mi dă permisie. Dar asta înseamnă că pe urmă n-o să ne mai vedem multă vreme.

— Am să fiu tânăra absolventă șomeră care-și așteaptă bărbatul de pe front.

— Nu sunt bărbatul tău.

— Ziceam și eu așa.

— Să-nțeleg că era un fel de propunere?

— Cam așa ceva.

— Important e ca tânăra șomeră să nu se consoleze cu altul, între timp.

— Voi fi neconsolată.

— Așa te vreau.

— Neconsolată. Jur.

Într-un apartament mai mare, cu o ușă de balcon glisantă

care dă spre o parcare, plutonierul René e treaz și privește afară în noapte. Furtuna a eliberat căldura din asfalt și în oraș miroase a ouă stricate.

Pentru plutonier, singura problemă ar fi alegerea femeii cu care să-și petreacă ultima noapte înainte de a pleca în teritoriu inamic, dar adevărul este că nu-i prea arde de niciuna. La urma urmelor, toate sunt cliente. E convins că n-ar fi dispuse să asculte tot ce-l frământă pe el cu douăsprezece ore înainte de zborul către teatrul de operații. Când vorbește prea mult, femeile simt nevoia să-i întoarcă spatele și să facă altceva, cum ar fi să-și aprindă o țigară sau să se îmbrace sau să plece să facă un duș. Nu le poate acuza. Niciuna nu știe ce înseamnă să comanzi, niciuna nu știe ce înseamnă să ai în mână soarta a douăzeci și șapte de oameni. Niciuna nu e îndrăgostită de el.

Își scoate bluza și își trece degetele pe piept, gânditor: linia dintre pectorali, plăcuța cu data nașterii și grupa sangvină (A), mușchii abdominali bine conturați. Poate c-o să-nceteze cu întâlnirile când se va întoarce din Afganistan. Nu fiindcă nu-i place treaba asta, ba chiar banii în plus îi permit să-și satisfacă anumite dorințe (luna trecută a reușit să-și cumpere cutiile laterale pentru Honda, pe care o privește acum cu mândrie de la fereastră, acoperită cu husa impermeabilă), e mai degrabă o chestiune de morală. Dacă pe vremea când abia se mutase la Belluno numerele de striptease erau o necesitate, acum, că a devenit militar de carieră, ar putea foarte bine să renunțe, să se dedice unui proiect mai serios. Dar încă nu știe care anume. E greu să-și închipuie o nouă versiune a lui însuși.

La miezul nopții, nehotărârea a anulat și șansa unei cine cumsecade: a ronțăit două pachete de crackers și i-a trecut foamea. Cam jalnică sărbătorire. Mai bine le-ar fi permis părinților să vină să-l vadă de la Senigallia. Brusc se simte trist. Televizorul e scos din priză și acoperit cu o pânză albă ca să-l apere de praf. A închis robinetul de gaz și a strâns gunoiul într-un sac. Casa e pregătită să devină nelocuită.

Se întinde pe canapea și picotește deja, când deodată primește mesajul Rosannei Vitale: „Voiai să pleci fără să-ți iei rămas-bun? Treci pe la mine, am să-ți spun ceva”. După câteva secunde mai vine unul: „Adu de băut”.

René nu se grăbește. Sub duș, se rade și se masturbează încet, ca să devină imun la plăcere. Cumpără vin spumant sec

de la Autogrill. După ce iese din magazin, se întoarce și mai cumpără o sticlă de vodcă și două tablete de ciocolată fondantă. Într-un fel, îi e recunoscător Rosannei, l-a salvat de o noapte lipsită de surprize înaintea plecării și are intenția s-o răsplătească așa cum se cuvine. De obicei se culcă cu femei mai tinere, majoritatea fete care vor să-și confecționeze o amintire eroică înainte să îmbrățișeze o viață de neveste așezate, Rosanna însă a trecut de patruzeci de ani, dar are ceva care-i place. E expertă în privința sexului și extraordinar de liberă. Câteodată, după ce au terminat, René rămâne cu ea să ia cina sau să se uite la un film – el pe canapea, ea pe un scaun mai departe – și eventual fac iarăși dragoste, caz în care a doua repriză e din partea casei. Totuși, dacă vrea să plece, ea nu-l reține.

Rosanna îl așteaptă în prag, în picioare.

— Te-ai dat la fund!

René se strecoară pe lângă ea, o sărută pe obraz. Simte că s-a dat cu un parfum diferit de cel obișnuit, sau poate că e un miros diferit sub parfumul obișnuit, dar nu spune nimic.

Femeia examinează sticlele. Pune în frigider sticla de spumant și o deschide pe cealaltă. Paharele sunt deja pregătite pe masă.

— Suporți un pic de muzică. Astă-seară liniștea mă calcă pe nervi.

René n-are nimic împotrivă. Ca și alte distracții ale clientelor, muzica îi e indiferentă. Se așază la masa din bucătărie. I s-a mai întâmplat să plece – în Liban de două ori, în Kosovo, știe cât de greu le vine civililor să înfrunte asemenea situații.

— Deci mâine pleci.

— Da.

— Și cât durează misiunea asta?

— Șase luni. Câteva zile în plus sau în minus.

Rosanna face semn din cap că a priceput. A golit deja primul pahar. Își toarnă altul. René, în schimb, îl soarbe pe al lui încet, stăpân pe sine.

— Și ești mulțumit?

— Nu-i o călătorie de plăcere.

— Bineînțeles. Da tu ești mulțumit?

René bate darabana cu degetele în masă.

— Da, cred că da.

— Bun. Asta-i important.

Muzica îi silește să vorbească mai tare decât ar fi nevoie, și pe René povestea asta-l sâcâie. Ar fi mai bine dacă Rosanna ar reduce volumul. Clientele nu-și dau seama de multe lucruri pe care el le observă imediat și, într-un sens, ăsta a fost mereu un motiv de dezamăgire. În plus, în seara asta Rosanna pare să fie cu capul în nori și hotărâtă să-și bea mințile înainte de-a ajunge în pat. Când se îmbată, trupul femeilor devine moale, fac mișcări repetitive și trebuie să te ostenești nu glumă ca să le aduci la plăcerea maximă. Nu se abține să-i spună, arătând spre pahar:

— Mai încet cu chestia aia.

Ea îi aruncă o privire furioasă. René nu vorbește cu unul dintre soldații lui. Până una, alta, ea plătește, ea decide. Pe urmă însă, lasă capul în jos ca pentru a-i cere scuze. René îi interpretează enervarea ca pe un semn că se teme pentru el, și asta-l înduioșează.

— Nu-i niciun risc, îi spune.

— Sunt convinsă.

— E vorba mai mult de activități de pază.

— Bine.

— Dacă te uiți pe statistici, procentul deceselor în misiunea asta e ridicol. E mai riscant să traversezi strada aici, la tine. Nu glumesc. Cel puțin pentru noi, italienii. Că mai sunt și ăia care luptă pe bune, și pentru ei e cu totul altă treabă. Americanii, de pildă, au…

— Sunt însărcinată.

Camera se clatină abia simțit în jurul sticlei de băutură care reflectă lumina.

— Ce-ai spus?

— Ce-ai auzit.

René își trece mâna peste față. N-a transpirat.

— Nu. Cred că n-am auzit.

— Sunt însărcinată.

— Poți să oprești muzica asta, te rog? Nu reușesc să mă concentrez.

Rosanna se îndreaptă cu pași grăbiți spre combina stereo și-o stinge. Apoi se-ntoarce și se așază. Acum se aud alte zgomote: zumzetul boilerului din baie, cineva care cântă prost la chitară în apartamentul de deasupra, vodca pe care Rosanna și-o

toarnă pentru a treia oară în pahar, neținând seama de avertismentul lui.

— Mi-ai spus foarte clar că… zice René încercând din răsputeri să se stăpânească.

— Știu. Era imposibil să se întâmple. O șansă la nu știu câte. Poate la un milion.

— Ești la menopauză, așa mi-ai spus.

Are un ton agresiv, dar pare calm, doar un pic mai palid.

— Sunt la menopauză, e clar? Dar totuși am rămas însărcinată. Asta e.

— Ai spus că-i imposibil.

— Așa și e. A fost un soi de miracol, okay?

René se întreabă dacă e cazul să se asigure că e într-adevăr copilul lui, dar evident e inutil. Se gândește la cuvântul *miracol* și nu vede legătura.

— Răspunderea îmi aparține, vreau să fie clar, urmează ea, sută la sută clar. Cred deci că tu trebuie să decizi. Tu ești cel păcălit. Eu am să respect decizia ta. Mai e timp, o lună și jumătate, poate ceva mai puțin. Tu pleci acum, gândește-te în liniște și pe urmă spune-mi ce-ai hotărât. De rest mă ocup eu.

Spune totul dintr-o suflare, apoi își apropie paharul de gură. Dar, în loc să bea, îl ține lipit acolo. Își plimbă buzele pe marginea lui, pierdută în gânduri. În jurul ochilor, are riduri cu neputință de ascuns, dar nu-i stă rău. În cursul carierei sale clandestine, René a învățat că femeile mature înfloresc pentru o ultimă dată înainte să se ofilească de tot, iar atunci sunt mai frumoase ca oricând. Își simte acum inconsistența propriului trup, senzație care-i stârnește un atac de furie:

— Dacă ești însărcinată, n-ar trebui să bei.

— Un strop de vodcă e ultimul lucru de care mă tem în momentul de față.

— Tot n-ar trebui.

Tac amândoi. René recapitulează în minte discursul, punct cu punct. *De rest mă ocup eu.* Se străduiește că vadă limpede dincolo de acele cuvinte.

— Mai ai chef s-o facem?

Rosanna îl întreabă așa, de parcă ar fi un lucru firesc. E însărcinată, și totuși bea și vrea să se culce cu el. René e descumpănit. E cât pe ce să-i strige în față că e nebună, apoi își dă seama că a se culca cu ea ar fi un mod de a da un sens final

întregii seri: să facă dragoste și să iasă pe ușă cu impresia că a făcut ceea ce se aștepta de la el, nimic mai mult.

— De ce nu?

Trec în dormitor și se dezbracă stând cu spatele unul la celălalt. Încep încet, cu blândețe, apoi René își ia libertatea s-o silească pe Rosanna să se întoarcă cu burta în jos. În mintea lui e ca o mică răzbunare. Rosanna termină generos, el mai discret. Se retrage cu o clipă înainte, ca și cum asta ar schimba ceva, ea nu i-o reproșează.

— Poți să rămâi să dormi aici, îi spune. Mâine-dimineață nu mă duc la lucru. Merg cu tine să-ți iei lucrurile și pe urmă la aeroport.

— Nu-i nevoie.

— Putem să mai stăm câteva ore împreună.

— Nu, trebuie să plec.

Rosanna se ridică și își pune în grabă un capot. Caută portofelul în geantă și-i întinde banii lui René.

El privește mâna care ține strâns bancnotele. Nu poate accepta bani de la o femeie care-i poartă copilul în pântece, dar Rosanna nu-și trage brațul înapoi și nu scoate o vorbă. Să-i facă o reducere? Nu, ar fi o ipocrizie. E doar o clientă, o clientă ca toate celelalte. Dacă s-a întâmplat ceva neprevăzut, nu-i vina lui.

Ia banii și în mai puțin de zece minute e gata de plecare.

— Deci îmi comunici ce-ai hotărât, îi spune Rosanna din prag.

— Da, o să-ți comunic.

Dimineața căldura e insuportabilă, cerul e acoperit cu un smalț cenușiu-deschis, prielnic durerilor de cap. Civilii se învârtesc prin holul aeroportului, intrigați de neobișnuita mulțime a militarilor. Scrumierele din fața intrării dau pe dinafară de mucuri de țigară. Ietri a venit împreună cu mama lui, cu autobuzul, își caută tovarășii din priviri, unii îl salută de la distanță. Mitrano are familia cea mai numeroasă, iar bunica lui, în scaun cu rotile, e singura din micul grup care nu face gălăgie, îi întoarce spatele nepotului și privește drept înainte, ca și cum ar vedea ceva cumplit, dar după toate semnele – se gândește Ietri – e numai ramolită. Părinții lui Anfossi se uită des la ceas, Cederna își pupă mereu prietena, cu mâinile lipite fără rușine de fesele ei, Zampieri ține în brațe un copilaș care

se distrează trăgând-o de păr și desprinzându-i mereu ecusonul – ea îl lasă o vreme, apoi îl pune brusc jos, copilul începe să bâzâie. René vorbește la telefon, așezat, cu capul plecat.

Ietri simte că cineva îl apucă de mâna dreaptă. Până să protesteze, maică-sa i-a și stors tubul de cremă pe dosul palmei.

— Ce faci acolo?

— Taci. Uite ce crăpate sunt. Ia uite și astea!

Îi ridică degetele în fața ochilor.

— Ce au?

— Hai la closet să ți le tai. Noroc că am forfecuța la mine.

— Mamă!

— Dacă nu le tăiem acum, până diseară sunt negre de tot.

După lungi parlamentări, Ietri cedează, dar obține totuși să și le taie singur. Se îndreaptă abătut spre closet.

N-a terminat bine cu prima mână, când dintr-o cabină răsună o bășină puternică.

— Sănătate! zice caporalul.

Îi răspunde un mormăit ca un ecou.

Câteva clipe mai târziu, colonelul Ballesio iese din cabină. Se îndreaptă spre oglindă încheindu-se la șliț, urmat de o dâră de putoare.

Ietri ia poziția de drepți, colonelul îi zâmbește satisfăcut. Îi cad ochii pe unghiile tăiate din chiuvetă și brusc i se schimbă expresia.

— Anumite lucruri ar trebui rezolvate acasă, soldat.

— Aveți dreptate, domnule comandant. Îmi cer iertare, domnule comandant.

Ietri deschide robinetul. Unghiile tăiate se adună în jurul scurgerii și rămân acolo. Ridică dopul și le împinge cu degetul. Ballesio îl privește cu răceală.

— E prima misiune, băiete?

— Da, să trăiți.

— La întoarcere, o să privești altfel closetele astea. Curate ca alea de spital. Și robinetul. Când ai să vezi iar un robinet ca ăsta, o să-ți vină să-l lingi.

Ietri dă din cap. Inima îi bate nebunește.

— Da’ trece repede. Când te-ntorci, la început totul pare fermecat, pe urmă redevine ceea ce e. O făcătură.

Ballesio trage de sulul de prosoape, dar rola e blocată.

Înjură, apoi își șterge palmele ude de pantaloni. Face un semn din cap către caporal.

— Eu nu reușesc cu foarfecă, nevastă-mea mi-a cumpărat o unghieră. Numai că nu taie și colțurile.

Ietri se întoarce în holul aeroportului furios. A făcut figură de înapoiat mintal în fața colonelului, și asta numai din cauza maică-sii.

Ea își întinde gâtul ca să-i controleze degetele.

— De ce le-ai tăiat numai la o mână? Ți-am zis că trebuia să mă lași pe mine, încăpățânatule. Cu stânga nu ești în stare. Hai cu mine.

Ietri o respinge.

— Lasă-mă-n pace.

Femeia îl fixează cu severitate, clatină din cap, apoi începe să cotrobăie prin geantă.

— Ține aici. Mănâncă asta, că-ți miroase gura.

— Nu vrei să mă lași, fir-ar a dracului? urlă caporalul.

Îi dă peste mână. Bomboana cade pe jos și el o strivește cu bocancul. Zahărul verde se sparge în bucăți.

— Ești mulțumită acum?

Di Salvo se întoarce să-i privească împreună cu întreaga familie, și Ietri observă cu coada ochiului că și Cederna s-a întors spre el.

Nu știe ce l-a apucat.

În ochii mamei apar două lacrimi. Are gura deschisă și buza de jos îi tremură puțin, lipită de cealaltă cu un fir încăpățânat de salivă.

— Iartă-mă, îngaimă femeia.

E prima oară că-i cere scuze. Ietri e sfâșiat între dorința de a-i striga în față că e o tâmpită și dorința contrarie de a se apleca și a culege una câte una bucățelele de bomboană, pentru a le lipi la loc. Simte îndreptate spre el privirile tovarășilor, care-l judecă.

Sunt bărbat acum și mă duc la război.

Mai târziu, nu-și va mai aminti dacă a spus-o într-adevăr sau doar a gândit-o. Apucă rucsacul și-l ia în spinare. Își sărută mama pe obraz, numai o dată, scurt.

— Mă-ntorc repede.

Bula de siguranță

În dulăpiorul locotenentului Egitto, sub cheie, dar cu cheia în broască, la dispoziția oricui, se află o rezervă personală de medicamente, singurele din infirmerie netrecute în registrul de stocuri. Alături de câteva medicamente pentru indispoziții trecătoare, dintre cele care se eliberează fără rețetă, și de niște pomezi fără niciun efect împotriva descuamării, ies în evidență trei flacoane cu capsule gastrorezistente galben cu albastru. Flacoanele n-au etichete, iar unul e aproape gol. Egitto înghite șaizeci de miligrame de duloxetină în fiecare seară, înainte de a se duce la popotă, un obicei pe care l-a adoptat în primele săptămâni de misiune, acum câteva luni, fiindcă i se părea că în felul ăsta mare parte din efectele nedorite se diminuau în timpul somnului, începând cu somnul însuși, care se prăvălea peste el ca o încărcătură de pietre, permițându-i doar rareori să rămână treaz după ora zece seara. Făcuse în acele zile experiența mai tuturor efectelor adverse trecute în prospectul antidepresivelor, de la dureri acute de cap la lipsa poftei de mâncare, de la balonare la greață intermitentă. Cel mai ciudat dintre toate era o amorțire severă a maxilarului, o senzație asemănătoare celei care urmează după un căscat prea larg. Toate astea au trecut însă. Tot așa cum a pierit fără urmă jena ce-l încerca la început ingurgitând capsulele, când se simțea un ratat, un toxicodependent, aceeași jenă care l-a împins să scoată pastilele din folie și să le transfere în sticluțe fără etichetă. A trecut deja ceva vreme de când Egitto și-a acceptat înfrângerea. A descoperit că în sânul ei se ascunde o mare și onctuoasă plăcere.

Serotoninergicul îndeplinește perfect scopul pentru care a fost creat, respectiv acela de a îndepărta orice gen de anxietate sau implicare afectivă. Angoasa confuză din perioada de după moartea tatălui său – cu toate reacțiile psihosomatice și gândurile sumbre și seducătoare, indicate generic în prospect drept *tendințe suicidare* – se află undeva sus, blocată ca un lac artificial de zidul unui baraj. Locotenentul e mulțumit de liniștea pe care i-o procură. N-ar renunța la pacea asta pentru nimic în lume. Uneori are gura uscată și i se mai întâmplă să audă în urechi șuierături ascuțite, neașteptate, urmate de un zumzet care dispare greu. Și mai e un inconvenient, unul

evident: n-a mai avut o erecție ca lumea de luni de zile, iar în cele câteva dăți când a avut-o, n-a fost în stare să se folosească de ea nici măcar de unul singur. Dar ce-i pasă lui de sex într-un avanpost aflat în mijlocul deșertului, populat aproape în exclusivitate de masculi?

E în Afganistan de o sută nouăzeci și una de zile și de circa patru luni e la FOB[1] Ice, la intrarea dinspre nord în valea Gulistan, nu departe de provincia Helmand, unde trupele americane luptă zilnic pentru a-i lichida pe insurgenții de prin sate. Pușcașii marini consideră treaba din Gulistan încheiată, de vreme ce au construit un avanpost de aproape patru hectare într-o zonă strategică și au curățat câteva sate, printre care Qal'a-i-Kuhna, unde se află bazarul. De fapt, ca toate operațiunile desfășurate de la începutul conflictului, și curățarea respectivei zone a rămas parțială: bula de siguranță se întinde pe o rază de numai câțiva kilometri în jurul bazei, în interiorul ei mai sunt încă enclave periculoase de gherilă, în afara ei însă e iadul.

După o scurtă perioadă în care baza a fost ocupată de georgieni, teritoriul a trecut sub comandă italiană. La mijlocul lunii mai, un convoi de nouăzeci de mijloace de transport a pornit din Herat, a parcurs Ring Road spre sud, până la nivelul orașului Farah, și de acolo a tăiat-o spre est, urmărit inutil de talibanii luați prin surprindere. Locotenentul Egitto participase la expediție, ca responsabil și unic membru component al unității medicale.

Când au ajuns la bază, au găsit condiții dezastruoase: barăci puține, pline de crăpături, câteva gropi adânci în teren de o utilitate îndoielnică, gunoaie, colaci de sârmă ghimpată, piese de vehicule răspândite în tot locul, dușuri improvizate din pungi de nailon găurite spânzurate de un cârlig, înșirate în aer liber, fără panouri despărțitoare. Nici urmă de closete. Singura clădire cu condiții decente era arsenalul, și asta spunea multe despre ordinea de priorități a predecesorilor lor. Regimentul lui Egitto își instalase aici comandamentul. În primele săptămâni de muncă, se concentraseră pe înzestrarea taberei cu minimele dotări necesare și pe întărirea apărării la intrarea principală, prin construirea unei lungi și întortocheate linii de fortificații.

1 FOB, acronim pentru *forward operative base* (engl.), „bază operativă înaintată", avanpost. *(Notele aparțin traducătorului.)*

Egitto s-a dedicat organizării infirmeriei într-un cort amplasat nu departe de comandament. Într-o parte a lui a așezat un pat de consultații și o masă, cu două stelaje burdușite de medicamente și un frigider de campanie în spate, în care să poată păstra perisabilele. Despărțit printr-o pânză de camuflaj impregnată, se află spațiul său personal. Sala de așteptare este o plasă metalică îndoită în așa fel încât să alcătuiască o bancă, așezată afară.

Din momentul în care cortul a dobândit suficientă demnitate, după părerea lui, a hotărât s-o lase mai moale cu munca. Acum, când ar putea să aducă diverse îmbunătățiri – să agațe de pereți câteva planșe anatomice, să le ofere pacienților care așteaptă afară un pic de umbră, să golească ultimele cutii și să găsească o așezare mai potrivită pentru instrumentar –, n-are chef s-o mai facă și pierde o groază de timp făcându-și reproșuri pentru asta. Dar ce contează, de-acum se pregătește să se întoarcă acasă. Cele șase luni de misiune au trecut, iar restul brigăzii sale a părăsit avanpostul. Unii colegi au ajuns deja în Italia, bucurându-se frenetic de cele douăzeci și cinci de zile de concediu și reînnodând relații intime care, din pricina distanței, ajunseseră să pară o pură fantezie. Ultimul care a plecat a fost colonelul Caracciolo, care, urcându-se în elicopter, a privit atent peisajul arid, rostind o frază elocventă: „Încă un loc de căcat căruia n-o să-i simt lipsa”. Divizia odihnită și sigură pe ea a colonelului Ballesio a pus stăpânire pe spații, dar va trebui să treacă zile bune înainte ca baza să revină la regimul dinainte. Lucrul se va petrece taman când va veni momentul unei noi rotații.

Așezat la birou, Egitto picotește – fără îndoială activitatea care-i reușește cel mai bine, de la o vreme încoace –, când un soldat își vâră capul pe ușă.

— Domn’ doctor?

Egitto tresare.

— Spune.

— Colonelul vă informează că asistentul medical vine poimâine. Un elicopter o să vă ducă la Herat.

Băiatul e încă pe jumătate afară, cu fața ascunsă în penumbră.

— Sergentul Anselmo s-a refăcut?

— Cine?

— Sergentul Anselmo. Lui îi revine sarcina să mă înlocuiască.

Din câte i s-a comunicat, sergentul a căpătat o gripă cu complicații respiratorii și până acum câteva zile era internat în spitalul de campanie din Herat, cu nasul într-o mască de oxigen flexibilă.

Soldatul ridică mâinile, speriat.

— Nu știu, să trăiți. Mie mi s-a spus doar să vă comunic că vine asistentul medical și că elicopterul o să…

— O să mă ducă la Herat, bine, am înțeles.

— Exact, domnule. Poimâine.

— Mulțumesc.

Soldatul întârzie în prag.

— Ce mai e?

— Felicitări, domnule locotenent.

— Pentru ce?

— Păi, vă-ntoarceți acasă.

Se face nevăzut, ușa cortului mai flutură câteva clipe, dezvăluind intermitent lumina puternică de-afară. Egitto își lasă fruntea pe brațe și încearcă să adoarmă din nou. În mai puțin de o săptămână, dacă toate merg cum trebuie, va fi la Torino. La gândul ăsta, i se pune brusc un nod în gât.

I-a fugit somnul, se hotărăște să se ridice și să iasă. Se plimbă de-a lungul împrejmuirii de est a taberei și străbate zona trupelor de geniu, unde corturile sunt montate atât de aproape unele de altele, că trebuie să strângi umerii ca să poți trece printre ele. Se urcă pe o scară sprijinită de fortificație. Soldatul de gardă îl salută, apoi se dă la o parte ca să-i facă loc.

— Dumneavoastră sunteți domn doctor?

— Da, eu sunt.

Egitto își duce mâna la frunte ca să se apere de lumină.

— Vreți binoclul meu?

— Nu-ți face griji, merge și așa.

— Ba nu, luați binoclul meu, se vede mai bine.

Băiatul își scoate obiectul de la gât. E foarte tânăr și dornic să se facă util.

— Are focalizare manuală. Trebuie să învârtiți de rotiță. Stați că-l reglez eu.

Egitto îl lasă să regleze binoclul, apoi explorează lent tăpșanul aflat în bătaia soarelui de după-amiază. În depărtare, lumina creează mirajul unor mici bălțoace tremurătoare.

Muntele a luat foc și pare hotărât să-și demonstreze cu orice preț propria nevinovăție: greu de crezut că adăpostește mii de grote și crevase din care inamicul spionează avanpostul, tot ce există și se mișcă, și asta chiar în acest moment. Dar Egitto cunoaște prea bine situația ca să se lase păcălit, sau să uite.

Îndreaptă binoclul în direcția taberei camionagiilor afgani. Îi găsește la umbra pânzelor impregnate pe care le-au întins prost între vehicule, ghemuiți, cu spinarea sprijinită de roți și genunchii la piept. Sunt în stare să stea în poziția asta ore întregi, sorbind ceai fierbinte. Au transportat împreună cu ei materialele de la Herat la avanpost, iar acum nu îndrăznesc să facă drumul înapoi de teama represaliilor. Sunt condamnați să rămână în acel unic spațiu pe care-l socotesc sigur, nu pot nici să plece, nici să rămână aici pentru totdeauna. După știința locotenentului, nu s-au spălat niciodată. Supraviețuiesc cu câteva canistre de apă pe – zi, cât să le astâmpere setea. Acceptă hrana oferită din ce rămâne de la popotă, fără să mulțumească, dar și fără a avea aerul că pretind ceva.

— Nu e cine știe ce priveliștea, nu-i așa, domn doctor?

— Cam monotonă, răspunde Egitto.

Dar n-o crede nici el: muntele își schimbă forma în fiecare clipă, există infinite nuanțe ale aceluiași galben, dar trebuie să știi să le recunoști. E un peisaj ostil pe care l-a îndrăgit imediat.

— Nu credeam că arată așa, spune băiatul, aparent dezamăgit.

După ce coboară de pe fortificație, Egitto o ia înspre telefoane, chiar dacă n-are prea multe persoane de sunat, pe nimeni căruia să trebuiască ori să aibă chef să-i comunice vestea întoarcerii. O sună pe Marianna. Formează codul de pe card, un mesaj înregistrat îi comunică creditul restant și-l roagă să aștepte.

— Alo?

Marianna are întotdeauna un ton brusc când răspunde la telefon, ca și cum ai fi întrerupt-o dintr-o activitate care-i cerea o maximă concentrare.

— Alessandro la telefon.

— În sfârșit!

— Ce mai faci?

— Am o durere de cap care nu vrea să cedeze. Și tu? Te-au lăsat singur de tot?

— A venit noul regiment. E straniu, mă tratează ca pe un bătrân înțelept.

— Habar n-au ce greșeală fac.

— Exact. O să-și dea seama în curând.

Pauză. Egitto ascultă respirația ușor gâfâită a surorii sale.

— Ieri m-am dus iar la casă.

Ultima oară au fost împreună. Ernesto murise de câteva zile, iar ei se mișcau prin camere cu privirea cuiva care alege ce mobile să păstreze. În fața oglinzii de la intrare, sora lui a spus pe asta aș putea s-o iau eu. Ia tot ce vrei, i-a răspuns el, pe mine nu mă interesează. Cu toate astea, Marianna s-a înfuriat rău de tot: de ce faci asta, spune? încerci să mă faci să mă simt vinovată spunându-mi ia ce vrei, ca și cum pe tine nu te-ar interesa, iar eu aș fi o profitoare ordinară.

— Și cum era? o întreabă.

— Cum să fie? Goală. Plină de praf. Tristă. Nu pot să cred c-am trăit într-un asemenea loc. Închipuie-ți că am găsit mașina de spălat plină de rufe. Nici nu s-au uitat măcar. Hainele se lipiseră unele de altele. Am luat un sac de gunoi și le-am aruncat. Pe urmă am deschis dulapul și am aruncat și restul. Tot ce mi-a picat în mână.

— Nu trebuia.

— De ce nu trebuia?

Egitto nu știe de ce. Știe că e un lucru care nu trebuia făcut, nu încă.

— Poate că mai erau de folos.

— Cui? Ție? Erau de groază. Și nu uita că sunt singură aici. Ai putea avea măcar decența să nu-mi spui ce-ar trebui și ce n-ar trebui să fac.

— Ai dreptate. Iartă-mă.

— Am contactat câteva agenții imobiliare. Spun că e nevoie de reparații, nu se poate obține prea mult. Important e să scăpăm de ea cât mai repede.

Egitto ar vrea să-i spună Mariannei că și vânzarea poate să mai aștepte, dar rămâne mut.

Ea îl hărțuiește:

— Deci când te întorci?

— Repede. Cred.

— Ți-au comunicat o dată?

— Nu. Nu încă.

— Poate c-ar fi cazul să dau telefonul ăla. Sunt sigură că cineva ar lua lucrurile mai în serios.

Marianna are întotdeauna o anumită impetuozitate în problemele vieții lui, ca și cum ar dispune de un drept de preempțiune asupra opțiunilor sale. În ultima vreme, a amenințat de mai multe ori că face reclamație nici mai mult, nici mai puțin decât la Statul-Major al Apărării. Egitto a reușit s-o facă să renunțe, până acum.

— S-ar întoarce împotriva mea. Ți-am mai explicat o dată.

— Mă întreb cum reușești să trăiești în situația asta, fără să știi ce va fi într-o săptămână, sau într-o lună. Mereu la cheremul capriciilor altcuiva.

— Face parte din munca mea.

— E o muncă tâmpită, știi foarte bine.

— S-ar putea.

— Te-ai băgat într-un loc cu care n-ai nicio legătură, niciuna. Te-ai ascuns în mijlocul unei haite de fanatici. Și să nu încerci să-mi spui că nu-s așa, fiindcă știu perfect cum sunt.

— Marianna…

— E atâta prostie în toată treaba asta.

— Marianna, trebuie să ne luăm la revedere.

— Sigur că da, puteam să jur. Ascultă, Alessandro, vânzarea casei chiar e urgentă. Scăderea prețurilor în zonă e de groază. Numai ei puteau să scornească legenda cu locul ăsta. Ernesto era convins că e expert în investiții, ți-aduci aminte? Era convins că e expert în toate. Și, când colo, apartamentul nu mai valorează nimic. Chiar îmi fac griji.

— O să mă ocup eu, ți-am zis.

— Alessandro, trebuie s-o faci repede.

— Bine, bine. *Ciao,* Marianna.

Egitto nu știe sigur câtă inteligență se ascunde în spatele aerului meditativ al colonelului Ballesio. Puțină, ar fi tentat să spună. Ce e sigur este că Ballesio are mici manii. De pildă, a agățat în cort un număr mult prea mare de odorizante în formă de brăduț, care umplu aerul cu un miros de gumă de mestecat.

— Locotenent Marocco! Ia loc.

— Egitto, domnule colonel.

Ballesio se apleacă în față ca să-i citească numele pe geacă.

— Mă rog, nu-i mare diferență, nu? Pe loc repaus, locotenent,

pe loc repaus. Ia loc aici. După cum vezi, în cortul ăsta nu-i cine știe ce confort. Caracciolo e un tip spartan. Dar numai fiindcă-i tânăr, să ne-nțelegem. Eu, în schimb, încep să prețuiesc confortul. (Își mângâie burta cu voluptate.) Apropo, aș vrea să fac rost de-un frigider ca să țin în el câteva beri. Am văzut că ai unul în infirmerie. Chiar îți trebuie?

— Țin vaccinurile în el. Și adrenalina.

— Adrenalina, așa e. E importantă. Aș putea totuși s-o țin la mine. În felul ăsta obțin un loc pentru bere. Cortul meu e deschis, oricine e bine-venit la orice oră din zi sau din noapte. N-am multe lucruri de ascuns. Și pe urmă, în curând dumneata pleci, nu-i așa?

Egitto lasă ochii în jos.

— Oricum, gândește-te. Poate că nu-i o idee bună. Nu știu dumitale, dar mie unul mi-a plăcut întotdeauna berea, chiar și caldă.

Colonelul își strânge buza între degetul mare și arătător, dând din cap în gol.

— Bine, bine, murmură. (Apoi din nou:) Bine, bine.

Pe birou se află un exemplar din *Micul prinț.* Privirile celor doi militari se opresc asupra copilului firav de pe copertă.

— Nevastă-mea, spune Ballesio, ca pentru a se justifica, ea mi-a dat-o. Zice că trebuie să mă apropii de copiii noștri. Eu nu prea înțeleg ce vrea să spună. Ai citit-o?

— Demult.

— Pentru mine e o treabă de poponari. Am adormit deja de două ori citind-o.

Egitto dă din cap, jenat. Nu știe sigur de ce s-a prezentat în cortul comandantului. Micul Prinț pare și mai stingher decât de obicei sub lumina verzuie filtrată prin pânză.

— Voiai să-mi spui ceva anume, locotenent?

— Aș vrea să-mi prelungesc șederea, domnule colonel.

Semnificația frazei nu-i devine absolut clară decât după ce o rostește în întregime.

Ballesio ridică din sprâncene.

— Chiar așa?

— Da, domnule colonel.

— În Afganistan, sau aici, în Gulistan, în văgăuna asta-mputită?

— În baza operativă, domnule comandant.

— Când te gândești că eu vreau deja să mă car. Peste trei luni începe sezonul de schi. Nu vrei să te-ntorci acasă să schiezi, locotenent? Să nu-mi spui că ești unul de-ăia din sud care n-au pus niciodată schiuri în picioare.

— Nu. Știu să schiez.

— Cu atât mai bine pentru dumneata. Să ne-nțelegem, n-am nimic cu ăia din sud. Unii sunt de ispravă. Dă, sigur, ca vânători de munte, e altă treabă. Lor li se potrivește deșertul ăsta împuțit. Sunt obișnuiți. Eu mi-aș da și-un braț ca să mă-ntorc la munte și să schiez toată iarna. Aaah! De fiecare dată îmi spun: anul ăsta mă dedic schiului, dar pe urmă mereu apare ceva care se pune de-a curmezișul. Anul trecut, nevastă-mea s-a împiedicat de-o treaptă și a trebuit să fac pe infirmiera. Umilitoare experiență. Priveam pe fereastră culmile Tofane acoperite de zăpadă și m-aș fi cățărat pe ele doar ca să fac o coborâre. Aș fi venit jos chiar și pe cur. Anul ăsta nici măcar n-o să văd zăpada. Timp pierdut, viață pierdută. Mai ales la vârsta dumitale. Mă rog. Ești sigur că vrei să rămâi?

— Sunt sigur, domnule comandant.

— Sper că nu din cine știe ce spirit misionar. Am aflat de copilul ăla pe care l-ai salvat, să știi. Ala cu opiul. Felicitări. Emoționantă poveste. (Mestecă în gol.) Da' noi nu suntem misionari, să nu uiți. Noi suntem capete înfierbântate. Ne place să ne jucăm cu armele și, de preferință, să le folosim.

— E pentru bani, minte Egitto.

Colonelul își scarpină puternic maxilarul, gânditor.

— Banii sunt întotdeauna un bun motiv.

Brăduții parfumați fâlfâie nebunește în curentul care iese din aparatul de aer condiționat, emanând adieri dulcege. Egitto simte că i se face greață.

Ballesio arată spre el.

— Chestia aia de pe fața dumitale trece?

Egitto se îndreaptă în scaun. Își închipuie forma petelor de pe față. Se schimbă în fiecare zi, iar el le ține sub observație ca un meteorolog. Cunoaște deja comportamentul fiecărei zone: pe obraji i se vindecă repede, în jurul buzelor sunt dureroase, descuamarea sprâncenelor îi neliniștește pe toți, la urechi sunt un dezastru.

— Câteodată se ameliorează. Puțin. De la soare, de exemplu.

— Nu s-ar zice. Te face să pari cam neglijent. Nu vreau să te

jignesc.

Egitto se apucă cu mâna de centură. Brusc i se face foarte cald.

— Mă supără și pe mine ceva, spune Ballesio. (Lărgește gulerul uniformei.) Vino. Uită-te aici. Sunt niște puncte mici, nu? Mă mănâncă în draci. Pe dumneata nu te mănâncă chestia aia?

Egitto ocolește biroul ca să examineze pielea comandantului. Are o ușoară erupție cutanată de-a lungul gulerului uniformei. Pustule roșii minuscule, ca niște semne cu creionul.

— E doar un eritem. Am niște cremă de gălbenele.

— Gălbenele? Ce dracu mai e și asta? N-ai cortizon?

— Nu-i nevoie de cortizon.

— Pe mine mă face imediat să mă simt mai bine. Adu-mi cortizon. Ar trebui să-l încerci și dumneata, locotenent.

— Vă mulțumesc pentru sfat, domnule comandant.

Se întoarce pe scaun, își pune mâinile pe genunchi. Colonelul își aranjează haina.

— Bine, ai să rămâi cu noi. Mie ar trebui să-mi dea un sac de bani ca să mă convingă să rămân aici. Mă rog. Treaba dumitale. Nouă ne prinde bine un medic adevărat. Colegul dumitale Anselmo abia dacă se descurcă cu punctele de sutură. Voi comunica decizia dumitale chiar azi, locotenent.

Egitto cere permisiunea să plece.

— Încă ceva, doctore.

— Ordonați.

— E-adevărat ce se spune despre trandafiri?

— Ce se spune?

— Că primăvara valea se umple de trandafiri.

— Eu n-am văzut niciunul, domnule colonel.

Ballesio suspină.

— Puteam să jur. Bineînțeles. De ce-ar crește trandafiri într-un asemenea loc de groază?

Praf

Pentru Ietri totul e nou și interesant. Scrutează din elicopter teritoriul străin, întinderile stâncoase întrerupte ici-colo de pajiști de un verde-smarald. O cămilă singuratică stă în picioare la jumătatea unei pante, sau poate e un dromader, nu-și amintește niciodată treaba cu numărul de cocoașe. Nu-și închipuia totuși că există dromaderi sălbatici: sunt animale de grădină zoologică. Ar vrea să-i arate animalul lui Cederna, care stă lângă el, dar prietenul nu pare interesat de peisaj. Fixează un punct din elicopter de după ochelarii fumurii, sau doarme.

Ietri își scoate căștile din urechi. Chitarele torturate și cavernoase ale formației Cradle of Filth sunt înlocuite de zgomotul foarte asemănător al elicelor.

— O fi vreun bar pe-aici, prin bază? își întreabă prietenul.

E obligat să urle.

— Nu.

— Dar o sală de sport?

— Nici.

— Nici măcar o masă de ping-pong?

— Tot n-ai înțeles. Acolo unde mergem noi nu e nimic, e un căcat.

Și are dreptate. La baza operativă Ice nu e nimic, e numai praf. Praf galben și lipicios, atâta praf că ți se afundă bocancii până la glezne. Dacă-l scuturi de pe uniformă, se învolburează un pic prin aer și apoi se așază exact în același loc. În prima seară petrecută în Gulistan, când Ietri își suflă nasul, pe batistă apar dungi negre. În ziua următoare, iese sânge amestecat cu pământ, și o ține așa o săptămână încheiată, apoi nimic. Corpul lui s-a obișnuit deja, un trup tânăr se obișnuiește cu orice.

Spațiul atribuit plutonului se află în zona de nord-vest, lângă o structură de beton armat, una dintre puținele aflate în bază, lăsată de pușcașii marini. E o clădire enormă, goală, zugrăvită doar pe ici, pe colo. Pe ziduri sunt grafeti: un steag cu stele și dungi, câteva desene obscene și un buldog furios cu o zgardă cu ținte. Orificiile, cu zecile, sunt găuri de proiectile trase dinăuntru.

— Ce ruină împuțită, comentează Simoncelli intrând pentru prima oară.

Și așa-i rămâne numele: Ruina. Ea devine cartierul lor

general.

Descoperă rapid că e plină de gândaci. Stau adunați prin colțuri și crăpături, dar din când în când, câte un explorator apare la vedere pe podea. Au o carapace maro lucioasă, care pocnește când îi zdrobești sub bocanc, și împroașcă sânge la jumătate de metru.

Din fericire, Passalacqua are la el praf contra gândacilor, îl presară de-a lungul pereților și pe la colțuri.

— Stiti cum acționează? întreabă el, bătând în fundul cutiei ca să scoată ultimii norișori de praf. (Dacă n-ar ajunge, ar fi terminați: ar trebui să omoare gândacii unul câte unul.) Degajă un miros care-i excită. Se numește feromon.

— Fer*hor*mon*,* tâmpitule, îl corectează Cederna.

— Ferhormon, dacă zici tu. E mirosul pe care-l emană femelele lor în călduri. Gândacii se excită și pornesc să le caute, dar în loc de femele găsesc otrava.

— Ce mișto!

— Ăia otrăviți mor pe loc și emană un alt miros, diferit, care-i înnebunește pe ceilalți.

— Îi înnebunește?

— Da, îi înnebunește. Se halesc unul pe altul.

Ietri își închipuie un gândac ieșind din Ruină, pătrunzând în cort, cățărându-se pe piciorul patului pliant și umblându-i pe față în timpul somnului.

— Gândește-te ce-ar fi dacă ar face asta și talibanii, spune Cederna, dacă ar împroșca miros de păsărică deasupra bazei, în loc să arunce cu grenade. Am începe să ne omorâm între noi.

— Noi o avem pe Zampieri, răspândește ea destul ferhormon, spune Rovere.

— Da’ de unde, asta pute doar de la subraț.

Râd cu toții. Numai Ietri rămâne încruntat.

— Tu crezi că noi suntem ca gândacii? întreabă.

— Ce-ai zis?

— Păi, spuneai că dacă talibanii ar împrăștia miros de păsărică, am începe să ne omorâm între noi. Ca gândacii.

Cederna îi aruncă un zâmbet abia schițat.

— Poate că tu o să scapi, virginico. Încă nu cunoști mirosul ăsta.

Prima misiune încredințată plutonului trei din compania

Charlie – de când compania șaizeci și șase a pus piciorul în teritoriul inamic, numele ei a fost schimbat cu numele de luptă – este construirea unei clădiri din zidărie care să adăpostească mașinile de spălat. Nisipul a scos deja din uz două, care acum sunt puse una peste alta într-un colț al taberei împreună cu alte materiale de aruncat, containere pline cu doze de băutură și alte fierătaie.

Ietri lucrează de câteva ore împreună cu Di Salvo și patru zidari din sat. În realitate, soldații se limitează să vegheze ca afganii să nu greșească. Nu e limpede cine are mai multă experiență în domeniul construcțiilor. Proiectul după care lucrează e aproximativ, pe desen lipsesc cotele laturilor, așa că au stabilit perimetrul cu palma, socotind numărul de cărămizi din figură. Abia a trecut de prânz și soarele cade perpendicular pe spinările lor goale.

— Bună ar fi o bere! spune Ietri.

— De la gheață.

— Și cu lămâie stoarsă în doză.

— Mie-mi place să sug lămâia după ce beau berea.

Zidul pe care-l construiesc li se pare drept, cel puțin din ochi, totuși e ceva ciudat cu el. Sunt la al optulea rând de cărămizi, în curând vor avea nevoie de scară, și Ietri speră că nu va fi nevoit să-i escorteze pe afgani la depozit ca s-o aducă.

Brusc, aceștia își întrerup lucrul, lasă uneltele pe jos și întind în singurul triunghi de umbră din preajmă câteva rogojini, care înainte stăteau împăturite deoparte. Îngenunchează.

— Da’ ce dracu’ fac?

— Tu ce crezi?

— Acum și-au găsit să se roage?

Di Salvo ridică din umeri.

— Musulmanii se roagă mereu. Sunt fundamentaliști.

Ietri ia din găleată niște mortar și-l trântește pe zid. Îl întinde cu mistria. Ce nebunie, se gândește, apoi se întoarce din nou să-i privească pe afgani. Fac un soi de gimnastică: se apleacă la pământ, se ridică, apoi se ghemuiesc iarăși, și repetă mereu o incantație. Pentru o clipă are chef să-i imite.

— Dă-i în mă-sa, spune Di Salvo.

— Chiar așa, dă-i în mă-sa, îi răspunde Ietri ca un ecou.

Își lasă pușile jos. Dacă afganii își iau o pauză, pot și ei să se odihnească un pic. Di Salvo își caută pachetul cu țigări în

buzunarul lateral al pantalonilor și-i oferă una. Se sprijină de zidul cu mortarul încă proaspăt.

— Ăștia ne-au trimis până aici ca să construim o spălătorie, spune Ietri, ție ți se pare drept?

— Nu, nu-i drept deloc.

E un lucru pe care chiar nu-l poate înghiți. Li s-a promis americance și când colo nici urmă de ele, și-au bătut joc de el (uuuh, americancele!). Le-a zărit la Herat, bineînțeles, în cele câteva zile cât au stat acolo: femei-soldat cu coadă de cal, cu sânii tari și cu aerul că vor să te jupoaie de viu în pat, dar pe urmă l-au expediat în Gulistan să ridice un zid imbecil. Ba nici măcar, să-i privească pe alții cum îl ridică. Nu reușește să-și închipuie un loc pe lume mai lipsit de tentații sexuale.

— Când te gândești că părinții noștri veneau aici să fumeze iarbă, spune Di Salvo.

— Cum adică să fumeze iarbă?

— Păi, da, adu-ți aminte, anii șaizeci. Nebunii de hippy.

— A, da, sigur, spune Ietri.

De fapt, Ietri nu-și prea aduce aminte. Se gândește o clipă.

— Mă rog, ai mei n-au venit niciodată aici. N-au fost niciodată nicăieri.

Despre maică-sa e sigur. Taică-său, din câte știe, ar fi putut veni în Afganistan, poate că s-a și înrolat într-un grup de talibani și acum îngroapă niște IED[2] pe drumuri. A fost întotdeauna un tip imprevizibil.

— Vorba vine. Nici ai mei n-au fost niciodată nicăieri. Era o chestie de generație. Se îndopau cu iarbă și pe urmă se regulau în grup, încontinuu.

— Mișto viață, spune Ietri.

— Chiar că! Nu ca azi. Fetele de azi nu știu decât nu-eu-nu-beau, nu-eu-nu-fumez, nu-eu-mă-păstrez-fată-mare.

Ietri râde. Di Salvo are dreptate, fetele de azi vor să rămână fete mari.

— Câteodată trebuie să te însori ca să te culci cu ele. Sigur, depinde de loc.

— Cum adică, de loc?

— Alea din Veneto, de exemplu, ți-o dau uite-așa. (Di Salvo pocnește din degete.) Dar la Belluno, nu. Trebuie să cobori mai

2 IED, acronim pentru *improvised explosive device* (engl.), „dispozitiv exploziv improvizat“.

în sud, unde sunt studente. Studentele sunt curviștine. Am fost o dată la Padova și într-o săptămână am avut trei.

Ietri notează în minte locurile și cifrele. Padova. Trei. E sigur că se va duce la Padova când se va întoarce.

— Studentele și-o rad, știai?

— Da de ce?

Di Salvo scuipă pe jos, apoi acoperă flegma cu nisip.

— E o modă. Și e și mai igienic.

Ietri se îndoiește. N-a văzut niciodată o femeie cu pubisul epilat, exceptând în anumite filme de pe Internet și, evident, la mare, fetițele. Nu e sigur că l-ar face să se simtă în largul lui.

Afganii dau cu fruntea de pământ, de parcă ar vrea să și-o împlânte în praf. E din nou tentat să se așeze în genunchi și să li se alăture, să vadă ce senzație are. Di Salvo se întinde și își sucește gâtul, cască. Soarele arde. Ietri are cremă protectoare în rucsac, dar nu știe cum să și-o întindă și nu-i vine să-l roage pe camaradul său. Un soldat nu unge cu cremă spinarea altui soldat.

— Închipuie-ți: să vii aici, să nu fie urmă de război și să cutreieri țara cu o gagică alături, spune Di Salvo. Să fumezi marijuana abia culeasă.

— Ar fi mișto.

— Ar fi super.

Se apropie de Ietri.

— Tu fumezi?

Ietri privește nedumerit țigara pe care-o ține între degete.

— Nu de-astea, măi figură. Iarbă.

Ietri dă din cap că da.

— Am încercat de câteva ori.

Di Salvo își trece mâna pe după umerii goi ai lui Ietri. Are pielea surprinzător de rece.

— Îl știi pe Abib?

— Translatorul?

— Da. Are iarbă de vânzare.

— De unde știi?

— Mă lași! Poți să vii cu mine, dacă vrei. Plătim juma-juma. Pentru zece euro îți dă un săculeț uite-atât (și Di Salvo desenează o sferă cu mâinile).

— Ești nebun? Dacă ne prind am bulit-o.

— Cine să ne prindă. Ce, te miroase căpitanul Masiero?

— Nu, recunoaște Ietri.

— Asta-i altfel decât aia pe care-o găsești la noi. E naturală, e... uau!

Di Salvo îi înlănțuie gâtul cu mai multă putere și își apropie gura de urechea lui, răsuflarea îi e doar puțin mai caldă decât aerul.

— Ascultă. Abib are o statuetă de lemn în cort, una din alea tribale, le știi? cu capul mare, cu corpul pătrățos și cu ochii holbați. E o chestie veche, pe care i-a dat-o bunică-su. Mi-a spus el toată povestea, dar eu eram amețit și nu-mi mai aduc aminte. Mă rog. Statuia te privește cu ochii ăia holbați, pictați cu galben, și ultima dată eu fumam iarba lui Abib și priveam statuia și ea mă privea pe mine, și la un moment dat, BANG! mi s-a aprins becul și-am priceput că statuia aia e moartea. Priveam moartea în față!

— Moartea?

— Da, moartea. Dar nu moartea așa cum ți-o închipui tu. Nu era furioasă. Era o moarte liniștită, nu te înfricoșa. Era, cum să-ți spun?... indiferentă. I se fâlfâia de mine. Mă privea, și-atât.

— Da' de unde știai tu că e moartea? Ți-a zis Abib?

— Știam și gata. De fapt, nu, am priceput după, când am ieșit din cort. Eram plin de energie, o energie cu totul diferită. Nimic nu semăna cu senzația obișnuită pe care-o ai când fumezi iarbă și te simți abătut. Eram lucid la maximum, concentrat. Privisem moartea în față și eram ca un zeu. Pe urmă, fii atent, trec prin fața drapelului, ăla de pe turnul principal, îl știi? Se mișca fiindcă bătea puțin vântul, și eu... nu știu cum să-ți explic. Eu simțeam drapelul cum se mișcă, okay? Nu că-mi dădeam seama că vântul mișcă drapelul. Îl simțeam cu adevărat. Eu eram și vântul, și drapelul.

— Erai vântul?

Di Salvo își retrage brațul.

— Ce, ți se pare c-am luat-o pe arătură, ca un tâmpit de hippy.

— Nu, nu mi se pare, spune Ietri, dar e cam încurcat.

— De fapt, n-avea nicio legătură cu tristețea sau fericirea. Adică, astea sunt... frânturi. Sunt incomplete. Eu însă simțeam totul, totul deodată. Drapelul și vântul, totul.

— Nu înțeleg ce legătură au statuia și moartea cu drapelul.

— Și încă ce legătură! (Di Salvo se scarpină în barbă.) Te uiți

la mine de parc-aș spune tâmpenii de-alea de hippy.

— Nici vorbă. Zi înainte.

— Am terminat. Asta era, înțelegi? Ceva s-a deschis în mine.

— O revelație, spune Ietri.

— Nu știu dacă-i o revelație.

— Eu cred că e.

— Ți-am spus că nu știu ce dracu e. E ce e. Încerc doar să-ți explic că marfa lui Abib e altfel. Te face să te simți altfel. Te face să simți lucrurile. (Devine brusc agresiv.) Deci vii?

Pe Ietri nu-l interesează drogurile cine știe ce, dar nu vrea să-l dezamăgească.

— Poate.

Între timp, afganii au împăturit rogojinile și au reluat lucrul. Vorbesc rareori, iar când o fac, Ietri are impresia că se ceartă. Se uită la ceas. Mai sunt douăzeci de minute până la unu. Dacă se grăbește, poate că scapă de coada de la popotă.

După trei zile, când a sosit momentul să scoată nasul afară din bază, n-a fost să fie rândul lui.

— Astăzi mergem să dăm o raită, spune René de dimineață, vin cu mine Cederna, Camporesi, Pecone și Torsu.

Camarazii îi privesc pe aleșii care se îmbracă în fața paturilor. O fac ca pe o ceremonie, ca niște eroi antici, deși nu-i așteaptă altceva decât o patrulare regulamentară în bazarul din sat.

Cederna se împăunează cel mai tare, fiindcă e și cel mai în formă. Dacă există un Ahil Peleianul în plutonul trei din compania Charlie, el e acela, motiv pentru care și-a și tatuat pe spinare primul vers din Iliada, imediat deasupra mijlocului. E scris în greacă, cine i-a făcut tatuajul l-a copiat cu câteva greșeli dintr-un manual de liceu al lui Agnese, iar Cederna o pune să-i citească versul la ureche când sunt în pat.

În pantaloni și maiou se postează în fața patului lui Mitrano, care știe deja ce-l așteaptă și se ridică împotriva voinței lui, cu ochii triști.

— PĂRINȚII TĂI AU ȘI COPII NORMALI?

— SĂ TRĂIȚI, DA, SĂ TRĂIȚI!

— LE-O FI PĂRUT RĂU CĂ TE-AU FĂCUT! EȘTI PROST CA O CAPODOPERĂ DE ARTĂ MODERNĂ! CUM TE CHEAMĂ, SAC DE SLĂNINĂ?

— SĂ TRĂIȚI, VINCENZO MITRANO, SĂ TRĂIȚI!
— NUME DE NOBIL, AI SÂNGE REGESC?
— SĂ TRĂIȚI, NU, SĂ TRĂIȚI!
— DĂ PULA O SUGI?
— SĂ TRĂIȚI, NU, SĂ TRĂIȚI!
— MINȚI! SUGI LA BĂȘICĂ PÂNĂ ÎMPROAȘCĂ TOTUL DIN EA!
— SĂ TRĂIȚI, NU, SĂ TRĂIȚI!
— NU-MI PLACE NUMELE ĂSTA, MITRANO! NUMAI POPONARII ȘI MARINARII AU NUME DE-ASTEA! DE-ACUM ÎNAINTE AI SĂ FII BĂȘICĂ DE SLANĂ!
— SĂ TRĂIȚI, DA, SĂ TRĂIȚI!
— CREZI CUMVA CĂ SUNT UN OM DRĂGUȚ, SOLDAT BĂȘICĂ DE SLANĂ, SAU UN CARAGHIOS?
— SĂ TRĂIȚI, NU, SĂ TRĂIȚI!
— ATUNCI SĂ NU MAI VĂD RÂNJETUL ĂSTA DE IMBECIL PE MUTRA TA!

Și tot așa, până în punctul în care Mitrano îngenunchează și își lasă gâtul în mâinile lui Cederna, care se preface că-l sugrumă – și chiar strânge pe bune, atât cât fața lui Mitrano să devină cianotică. Mattioli îl îndeamnă să nu se lase, ceilalți râd cu lacrimi, chiar dacă au asistat la scenă de zeci de ori. Cederna e în stare să recite pe dinafară primele patruzeci de minute din *Full Metal Jacket*, replică cu replică: Mitrano e pentru el soldatul Bășică de Slană, victima lui sigură care, ca și originalul, nu se distrează deloc. Când se încheie numărul, se ghemuiește pe pat și își vede de-ale lui. Dacă nu intră în joc, camaradul îi trage atâtea palme după ceafă, că rămâne cu gâtul strâmb.

Acum, că a atras privirile asupra lui, Cederna poate continua cu îmbrăcatul. Echipamentul caporalului pentru misiune prevede o bluză de combat TRU-SPEC, o vestă antiglonț Defcon 5 în culori de camuflaj, italienească, o cască din kevlar, o mască ESS Profile Turbofan, o pereche de pantaloni Vertx cu bazon adăugat și genunchi cu articulație (mai buni decât orice alți pantaloni de luptă și, de fapt, mai scumpi), ciorapi și chiloți Quechua, un ceas cu cuarț Nite MX 10, dotat cu sistem GTLS, cu orele și limbile fosforescente chiar și pe lumină, o pereche de mănuși hidrofuge Ottegear, un *kefiah,* un binoclu 12×25, o centură T&T, apărători pentru coate și genunchi de aceeași

marcă, un cuțit ONTOS Extrema Ratio cu lamă de oțel de 165 milimetri, un lansator de grenade GLX, o ploscă Camelbak, un revolver Beretta 92FS vârât în teaca de pe coapsă, o pușcă de asalt Beretta SC70/90, bocanci Lowa model Taskforce Zéphyr GTX HI TF Desert, un aparat de ochire pe timp de noapte, monocular cu intensificare a luminii, șapte încărcătoare cu muniția aferentă. În afară de armele de foc și de cască, toate celelalte sunt articole comandate pe Internet. În buzunarul interior al vestei e și o fotografie, pe care Agnese i-a strecurat-o ca o surpriză în rucsac, o poză pe care și-a făcut-o singură și în care apare din semiprofil – are o pânză peste coapse și își acoperă stângaci sânul cu un braț, chestie care îți face ochii cât cepele. Echipament de șaisprezece kilograme și două mii de euro: când e înarmat, Cederna se simte altfel, mai stăpân pe el, gata de acțiune. Mai sprinten. Mai înfipt.

— Vă cumpăr niște alune, le spune camarazilor, ieșind.

Trece pe lângă patul pe care Ietri mai stă încă lungit, în chiloți, roșu de invidie (și de arsurile pe care le-a căpătat pe nas, pe urechi și pe umeri), și-i dă o palmă răsunătoare peste coapsă.

— Vezi cum te porți, virginico.

Ietri îi arată degetul mijlociu.

În blindatul Lynx, Cederna stă în față pe locul din dreapta și răspunde de transmisiuni. Camporesi conduce. În spate stau Pecone și René, cu Torsu între ei, în picioare, ieșit pe turelă. Convoiul de trei blindate e comandat de Masiero. Relațiile dintre căpitan și plutonier nu sunt prea cordiale, Cederna știe și câteodată îi place să-l împungă pe René pe tema asta.

Nu-i e frică. Absolut deloc. În schimb, e excitat. Dacă ar cădea într-o ambuscadă, știe că timpul de reacție necesar pentru a încărca pușca sau a scoate revolverul și a ținti e în cazul lui mai mic de două secunde, mai știe însă că și mai puțin de două secunde ar putea fi prea mult, dar ăsta e un gând care nu folosește la nimic, așa că-l dă deoparte și se concentrează pe aspectul pozitiv.

Nu se întâmplă nimic. Operațiunea de recunoaștere se desfășoară mai lin decât o plimbare pe câmp. Vehiculele sunt parcate lângă cazarma poliției afgane care domină strada cu piața, iar soldații o vizitează însoțiți de o călăuză ca să învețe locul, pentru că începând de săptămâna viitoare vor trebui să

vină aici în fiecare zi ca să-i antreneze pe mao-mao[3]. Din felul în care polițiștii afgani țin armele, Cederna înțelege clar că n-au nicio speranță: dacă politicienii vor decide să retragă trupele și să le încredințeze lor războiul, Afganistanul va recădea imediat în mâinile talibanilor, e gata să parieze. Cederna îi detestă pe politicieni, nu vor decât să-și umple buzunarele și atât.

Odată ieșiți din micul fort al poliției, atmosfera se destinde, iar patrula își permite o plimbare pe stradă. Blindatele îi urmează pe soldații care merg pe jos, ca niște animale domestice. Din magherniței le lor îngălate, afganii privesc la militarii care trec. Cederna îi ia pe rând în cătarea automatului său SC70/90, își închipuie că-i împușcă în cap, în inimă, în genunchi. La un curs de perfecționare a învățat să respire din stomac, în așa fel încât umărul în care sprijină patul armei să rămână nemișcat – e o tehnică a soldaților din trupele de comando, iar Cederna chiar asta vrea să devină. La încheierea misiunii va cere să intre în trupele speciale.

Pentru moment însă, are cu totul altceva de făcut: căpitanul Masiero le-a distribuit soldaților pumni de caramele, iar copiii se adună în jurul lor ca viespile. René încearcă să-i alunge rotindu-și brațele.

— Stai calm, plutonier. Ai să vezi că nu-ți fac nimic, îl ia peste picior Masiero.

— Nu trebuie să-i lăsăm să se apropie de noi în grupuri, îi replică René, citând din regulament.

— N-ai să-mi spui că te aștepți la vreo bombă într-o zi frumoasă ca asta. Dacă așa-nțelegi să te porți, va trebui să-ți interzic să mai ieși. Îi sperii pe toți micii mei prieteni. (Căpitanul se apleacă spre unul dintre copii și-l ciufulește.) Impresia mea este că n-ai înțeles încă nimic din misiunea noastră, plutonier.

Cederna privește cum șeful lui înghite gălușca. Nici el nu-l suportă pe Masiero, ce i-ar mai trage un genunchi în burtă. Îi dă, în schimb, lui René o palmă pe spinare în chip de consolare și începe și el să distribuie caramele.

Un băiețel mai mic decât ceilalți, îmbrăcat cu un șorț zdrențuit, e cât pe ce să fie strivit. Cederna îl ridică în aer, iar copilul se lasă ridicat, fixându-l cu ochii mari și umezi, are nasul plin de muci uscați.

---

3 Polițiști afgani.

— Maică-ta nu-ți face baie niciodată, mormolocule?

Răspunsul e un fel de zâmbet fără dinți.

— Nu pricepi nimic din ce-ți spun, ai? Nu, nu pricepi nimic. Deci pot să-ți spun ce-mi vine la gură. De pildă că ești păduchios. Jegos. Puți. Râzi, ai? Ce, nu-i așa? Puți, puți pe bune. Mi-e scârbă. Ia uite la el cum râde! Tu vrei doar să-ți iei carameaua, ca toți ceilalți, nu-i așa? Uite-o. Ho, ho, stai calm. Trebuie să-mi promiți că n-ai să devii taliban când ai să crești mare, ai priceput? Altfel, o să-ți fut un glonț în căpățână cu asta. (Îi flutură pușca prin față, copilul o urmărește cu privirea.) Torsu, hei, Torsu, fă-te-ncoa'.

Camaradul se apropie în pas alergător, urmat de roiul lui de copii.

— Hai, fă-mi o poză.

Cu un braț Cederna îl ține pe copil – care a încercat fără succes să scoată carameaua din înveliș, băgând-o apoi în gură așa cum era –, iar cu celălalt ridică pușca apucând-o de încărcător. E o poză mișto, o va folosi ca să-și completeze profilul pe net.

— Am ieșit bine? Mai fa-ne una, încă una.

Îl pune jos pe băiețel și aruncă departe, în praf, ultimele caramele rămase în buzunar.

— Hai, valea! Mergeți să le luați.

Provizii alimentare

Aprovizionarea se face pe calea aerului, neregulat și fără preaviz. Deși cererile trimise de la bază sunt întotdeauna amănunțite, birocrații din Herat fac după capul lor și profită ca să scape de surplusul din depozit: hârtie igienică în loc de muniție, sucuri de fructe când soldaților le lipsește apa. De șase zile, elicopterele nu zboară deasupra zonei din cauza ceții. Încă puțin și soldații vor trebui să recurgă la rațiile K. Din fericire, situația meteorologică s-a ameliorat în ultimele ore, cerul și-a recăpătat albastrul strălucitor, iar băieții din compania Charlie s-au strâns pe tăpșanul din fața bazei, în așteptarea unei parașutări.

Avionul apare în locul unde colina se pierde în munte, silențios și minuscul ca o insectă. Ochii băieților, apărați de ochelari cu lentile oglindă, se îndreaptă în direcția micului punct negru, dar nimeni nu face un pas, rămân toți cu brațele încrucișate. Aeroplanul coboară și acum se disting cercurile imateriale descrise de rotirea elicelor. Degeaba: oricâte C-130 ai văzut apropiindu-se, cu ușa mare din spate deschisă, oricâte ore de zbor ai petrecut anchilozat în interiorul lor, e imposibil să nu te gândești cât de tare seamănă cu o pasăre cu fundul căscat.

Boxpaleții sunt lansați unul după altul, corzile parașutelor – zece cu totul – se desfășoară în aer și pânzele albe țâșnesc pe fundalul de cobalt al cerului. Avionul se pregătește de viraj și dispare în câteva secunde. Ambalajele parașutate se leagănă în aer ca niște meduze enorme. Se întâmplă însă ceva rău. O pală de vânt apleacă o parașută, care se înclină până atinge coarda celei de alături, de parcă i-ar căuta tovărășia. Se înfășoară pe ea, și coarda atât de râvnită intră la rândul ei în vrie. Mișcarea în spirală prinde viteză, corzile se încurcă până la vârf, gătuind pânzele umflate. Parașutele siameze se îndreaptă spre celelalte două aflate dedesubt, și toate se încurcă între ele.

Soldații își țin respirația, unii își ascund instinctiv fața în mâini, în timp ce încărcăturile, învălmășite și lipsite acum de susținere în aer, se îndreaptă spre sol în cădere liberă, cu accelerația nemaipomenită care trage în jos corpurile grele.

Prăbușirea ridică un nor de praf căruia îi trebuie câteva secunde ca să se risipească. Băieții nu prea știu ce au de făcut.

Înaintează aproape toți deodată, fiecare ținându-și *kefiah*-ul la nas.

— Ce dezastru, spune Torsu.

— E vina imbecililor de la Aviație, spune Simoncelli.

Se strâng în jurul craterului format de boxpaleți. Alimente, iată ce conțineau. Circa o sută de cutii cu roșii descojite au explodat, împroșcând un lichid roșu jur-împrejur, dar sunt și recipiente cu carne de curcan congelată sparte în bucăți – fâșii rozalii răspândite în nisip lucesc în soare, piure în cutii și lapte care țâșnește din bidoanele de plastic prin două sau trei găuri.

Di Salvo pescuiește un pumn de biscuiți fărâmați.

— Vrea cineva să ia micul dejun? Se poate face și-o papară.

— Ce dezastru, mai spune o dată Torsu.

— Curat dezastru, repetă Mitrano.

Pata de lapte se întinde în jurul grămezii informe, atinge bocancii grupului, amestecându-se cu sucul de roșii. Păsările de pradă, care au și început să zboare în cercuri din ce în ce mai strânse, o confundă cu o baltă de sânge care le atrage. Pământul uscat își astâmpără setea cu lichidul roșu, rămâne închis la culoare câteva clipe, apoi totul dispare.

Din rezerva de carne se salvează o cantitate foarte mică. Feliile de carne de curcan care au scăpat de contactul cu praful ajung abia pentru un sfert din efectiv, iar bucătarii refuză să le taie în bucățele fiindcă ar rezulta niște porții de copii. Din pricina întârzierilor și a erorilor de expediție, soldații n-au mai mâncat carne de peste o săptămână, iar la popotă, când văd iarăși tăvile de paste cu ulei, revolta plutește în aer. Ca să liniștească spiritele (dar și fiindcă el însuși are o poftă grozavă să mănânce o friptură), colonelul Ballesio consimte la prima încălcare a regulamentului, autorizând trimiterea a două transportoare la bazarul din zonă ca să cumpere carne de la afgani. Trei ore mai târziu, soldații aleși pentru expediție se prezintă înapoi la bază, victorioși și aclamați cu fluierături și aplauze, cu o vacă culcată pe o parte și legată de capota transportorului.

Animalul e tranșat pe un nailon întins pe pământ în spatele dormitoarelor plutonului o sută treizeci și unu, carnea e lăsată la fezandat pe timpul nopții la temperatura ambiantă și friptă în vederea prânzului. Fumul grătarului umple popota fiindcă vântul bate într-acolo, dar departe de a-i deranja, mirosul le

sporește soldaților excitația și pofta de mâncare. Urlă că vor carnea friptă în sânge, iar bucătarii sunt bucuroși să le poată face pe plac. Fripturile sunt aduse la masă, groase și roșii la interior: când îți înfigi furculița în ele, lasă un firicel de sânge palid care se depune pe fundul farfuriilor din plastic. Carnea e tare și nu cine știe ce apetisantă, oricum mai gustoasă decât curcanul decongelat care putrezește acum în containerele de gunoi. Băieții mănâncă până simt că explodează. Răsună ovații spontane pentru colonelul Ballesio, care se suie în picioare pe bancă, ridică paharul și rostește o frază care, după cum se va dovedi în viitor, e menită să devină celebră în felul ei:

— Vă spun cu autoritatea mea de colonel că asta e cea mai bună masă pe care o puteați găsi în tot Afganistanul ăsta împuțit!

După prânz, băieții din plutonul trei se întorc în corturi să se odihnească. Torsu și alți câțiva se îndreaptă spre Ruină. S-au străduit s-o facă primitoare: acum au acolo niște mese recuperate, deasupra cărora spânzură cabluri de rețea și panglici scârboase de hârtie de muște pline de insecte moarte. Michelozzi, care se pricepe la tâmplărie dată fiind meseria lui taică-său, a făcut un blat de bar bătând în cuie niște scânduri unite prin câteva șipci. E suficient pentru ca Ruina să-i atragă pe cei din alte corturi, mai ales seara, chiar dacă aprovizionarea cu băuturi e mai tot timpul în suferință.

La fel ca majoritatea camarazilor săi, caporalul Angelo Torsu are și el materiale pornografice tipărite în fundul dublu al rucsacului, dar încă nu le-a folosit: de când e în legătură cu gagica lui virtuală, are ceva mai bun la dispoziție. Pentru ea s-a abonat la o conexiune prin satelit care-l costă ochii din cap și-i atrage invidia camarazilor, dar merită, și încă cum: în felul ăsta poate vorbi când are chef.

Se așază într-un colț al sălii și introduce dispozitivul de modem. Așteaptă ca indicatorul din dreptul numelui Tersicore89 de pe lista lui de contacte să devină din roșu verde.

THOR_SARDEGNA: ești acolo?
TERSICORE89: ciao iubitule

Asta-i una dintre chestiile fantastice cu noua lui prietenă: când îl salută, i se face pielea de găină.

THOR_SARDEGNA: ce făceai?
TERSICORE89: sunt în pat…
THOR_SARDEGNA: dar la tine e deja zece și jumătate!!!
TERSICORE89: e sâmbătă! și aseară am stat până târziu

Un acces de gelozie îi provoacă lui Torsu un nod în stomac. Simte la propriu că ceva i se răsucește acolo înăuntru.

THOR_SARDEGNA: cu cine ai fost?
TERSICORE89: nu e treaba ta

Ar vrea să închidă ecranul laptopului, să trântească capacul. Nu-i plac figurile astea. „Ce tâmpită”, își spune.

TERSICORE89: la cinema cu o prietenă pahar de vin. Mulțumit?
THOR_SARDEGNA: nu mă interesează
TERSICORE89: hai, încetează, cum îți merge în misiune, soldat? mi-e dor de tine de mor. Am căutat locul în care ești pe google earth și am pontat harta, am agățat-o deasupra patului

Împreună cu Tersicore89, Torsu a descoperit că imaginația pură are avantaje indiscutabile. Unu: făcut la computer, sexul durează cât ai tu chef, cu condiția să-ți ții mâinile în frâu pe durata necesară. Întârzierea ejaculării îi permite să atingă nivele nemaipomenite și aproape dureroase de excitație, adesea simte că explodează de-a dreptul. Doi: are posibilitatea să-și imagineze o femeie extrem de frumoasă, de sexy și de înaltă, mult mai frumoasă sexy-înaltă decât crede că i s-ar cuveni (nu, nu s-a apucat încă să alcătuiască un portret complet al lui Tersicore89, pentru moment îi vine mai ușor să și-o imagineze pe fragmente anatomice, pe detalii). Trei: netul îl ajută să mărturisească anumite lucruri intime pe care altminteri n-ar îndrăzni să le rostească cu glas tare. Trupul unei femei aflat alături, realitatea lui și nevoia de a obține satisfacție imediată l-au inhibat întotdeauna un pic.

Totuși, de la o vreme, are chef s-o vadă pe Tersicore89. Nu chiar în carne și oase – nu încă dar măcar bustul încadrat de camera web. E o dorință care s-a născut odată cu apropierea

plecării în misiune. Ea însă nici nu vrea s-audă, dar el insistă, chiar și acum.

THOR_SARDEGNA: vreau să te văd
TERSICORE89: slăbește-mă
THOR_SARDEGNA: doar o clipă T
ERSICORE89: nu e încă momentul, știi foarte bine
THOR_SARDEGNA: dar au trecut deja patru luni
TERSICORE89: abia am început să ne cunoaștem
THOR_SARDEGNA: știu mai multe despre tine decât despre banditul de Cederna care doarme în patul de lângă mine…
TERSICORE89: dacă mă vezi, pe urmă n-o să mai asculți nimic din ce îți spun și o să te gândești doar dacă sunt destul de drăguță sau nu, la corpul meu și la sânii care poate că îți plac mai mari. Nici nu ai mai vedea cine e în spatele lor. așa sunteți voi bărbații și eu am mai trecut prin asta, mulțumesc nu
THOR_SARDEGNA: eu nu sunt așa

Minte, știe și el, iar ea intuiește. Cea mai recentă poveste de dragoste a lui, cu Sabrina Canton, s-a încheiat și din cauza negului pe care-l avea pe bărbie. Torsu nu reușea să-și desprindă privirea de excrescența aia închisă la culoare. În ultimele săptămâni, negul devenise uriaș, un abis care o înghițise cu totul.

TERSICORE89: voi bărbații sunteți obsedați de fizic
THOR_SARDEGNA: și dacă mă arăt eu?
TERSICORE89: nu risca
THOR_SARDEGNA: deci tu ești aia obsedată de fizic, ți-e teamă să nu mă găsești destul de drăguț?
TERSICORE89: nu. Nu e asta. M-ai pune într-o situație de șantaj, dacă te arăți e ca și cum ai spune uite eu nu am nimic de ascuns și asta ar implica faptul că eu, de vreme ce nu mă arăt, am ceva de ascuns, ăsta e șantajul
THOR_SARDEGNA: ar implica??? folosești cuvinte prea dificile!

În realitate, tocmai felul ei de a vorbi, adică de a scrie, îl cucerește. Nici nu-și închipuia că l-ar putea interesa așa ceva la o femeie. Da, lui Torsu îi place să pălăvrăgească cu

Tersicore89. În câteva luni și-au spus mai multe secrete decât a mărturisit vreodată altcuiva. De pildă, ea e singura care știe despre recentul episod de ischemie al maică-sii, despre felul în care acum, de câte ori mănâncă, îi curg un pic balele. Iar Torsu, cel puțin așa jură ea, e singurul care a citit poeziile pe care le scrie noaptea, în secret, într-un carnet cu coperte de piele. Nu că ar fi înțeles mare lucru din ele, dar anumite fraze l-au emoționat de-a binelea.

TERSICORE89: când te întorci din misiune… poate…
THOR_SARDEGNA: m-ar putea omorî chiar azi
TERSICORE89: nu spune asta nici în glumă
THOR_SARDEGNA: ar putea să lanseze o rachetă chiar aici în cortul din care îți scriu și să îmi facă praf brațele și picioarele, creierul mi-ar țâșni prin urechi și prin ochi, ar murdări ecranul și nu aș mai putea să îți scriu
TERSICORE89: încetează
THOR_SARDEGNA: nici nu mă gândesc
TERSICORE89: să știi că mă deconectez!
THOR_SARDEGNA: bine bine. Dar țâțele nu sunt totuși mici pe bune!
TERSICORE89: nu. Sunt mari și țepene
THOR SARDEGNA: descrie-le mai amănunțit
TERSICORE89: ce vrei să știi?
THOR SARDEGNA: totul, cum sunt făcute, cum t

— Eu cred că-i bărbat.

Glasul răsună foarte aproape de urechea lui Torsu, care scapă un țipăt de spaimă și închide brusc monitorul. Zampieri e în picioare, în spatele lui.

— Ce mă-ta vrei? De când stai acolo?
— Ești sigur că nu-i bărbat?
— Cară-te de-aici!
— Tersicore e-un nume de bărbat.
— Nu e bărbat!
— De unde știi?

Zampieri se sprijină cu fundul de marginea mesei, își încrucișează brațele, ca și cum ar vrea să înceapă o lungă discuție. Torsu are un început de erecție, iar Tersicore89 îl așteaptă Online.

— Tu nu poți să te cari? spune el, stăpânindu-se.

Zampieri nu-i dă nicio atenție.

— E plin pe net de oameni care se dau drept altceva ca să obțină ce-și doresc cu orice preț. Bărbați care se dau drept femei, de exemplu.

— Pot să știu și eu ce dracu' vrei de la mine?

— Eu încerc doar să te previn, fiindcă îmi ești prieten.

— N-am nevoie să mă prevină nimeni.

Zampieri își apleacă privirea. Se uită la unghii, alege una și se-apucă s-o roadă.

— Oricum, un bărbat n-ar scrie anumite lucruri, spune Torsu.

Habar n-are ce i-a venit acum să-ncerce s-o convingă.

— Eu aș ști să scriu ca un bărbat, dac-aș vrea, îi răspunde Zampieri indiferent.

— Parcă se-ndoia cineva de asta.

— Să știi că nu vrea să se-arate fiindcă e ceva care scârțâie.

— Da' tu ai citit chiar tot, băga-mi-aș!

— Ei, pe ici, pe colo. Țâțe mari și țepene. Mmm…

— Taci din gură! Dacă vrei să știi, nici eu nu vreau s-o văd.

— De ce?

— La ce s-o văd?

Zampieri îl mângâie pe păr și pe ceafa, provocându-i un fior.

— Torsu, Torsu… ce-i cu tine? Ți-e frică de femeile adevărate?

Torsu îi îndepărtează mâna violent, Zampieri izbucnește-n râs.

— Salutări din partea mea iubitului tău, spune îndepărtându-se.

Probabil că se va duce întins la ceilalți să le povestească tot.

Puțin îi pasă. Torsu redeschide monitorul.

TERSICORE89: mai ești pe net?

THOR_SARDEGNA: sunt. Scuze s-a întrerupt legătura

Reiau cu greu discuția de unde o lăsaseră. Conversația degenerează într-un schimb rapid: tu-îmi-faci-mie-eu-îți-fac-ție, dar pentru caporalul Torsu atmosfera nu mai e aceeași. Se întoarce mereu să se asigure că nu-l spionează nimeni. Din când în când îl bântuie imaginea unui adolescent care stă pe locul lui Tersicore89, și asta-l derutează. În timp ce scrie și

citește, îl apucă o greață violentă și crampe la stomac. I se face tot mai rău și până la urmă nu mai suportă. Se vede silit să închidă în grabă, furios. Îi promite lui Tersicore89 că-i va da un semn în curând.

Mergând în pas grăbit prin cazarmă, se ferește să întâlnească privirile celorlalți soldați și se străduiește să nu piardă din ochi șoimii care zboară în jurul foișorului de gardă. Vrea să-și păstreze excitația, atâta câtă i-a rămas, până la closete.

La mijlocul drumului îl ia prima amețeală, care trece rapid de la cap la întreg corpul, sub forma unui spasm în partea de jos a abdomenului. În câteva clipe, simptomul se intensifică atât de tare, că trebuie s-o ia la goană.

Ajunge la closete, trage de prima clanță, dar ușa e închisă pe dinăuntru, deschide a doua cabină și dă de un spectacol respingător, apoi intră în a treia, abia reușește să tragă zăvorul și să se dezbrace în timp util, apoi se ghemuiește pe WE-ul turcesc din aluminiu, golindu-și intestinele într-o unică împroșcare.

— Uuufff!

Răsuflă ușurat, cu inima bătându-i nebunește în urechi. O nouă descărcare îl ia pe nepregătite, mai violentă decât prima și însoțită de câteva junghiuri ucigătoare. Tubul digestiv i s-a răsculat de-a binelea. Torsu închide ochii și se agață strâns de mâner, are senzația că e sorbit în gaura WE-ului. Încearcă să nu se uite la stropii împroșcați pe coapse și pe pantaloni.

Când junghiurile se liniștesc, își sprijină capul pe brațul întins și rămâne așa timp de un minut, epuizat și ametit de tot ce i s-a întâmplat. Simte în tot corpul o senzație de bine și e cuprins de o somnolență puternică. Ațipește pentru câteva clipe în poziția asta nefirească.

Angelo Torsu e primul la care se manifestă simptomele de intoxicație, poate și fiindcă a exagerat umplându-și de trei ori farfuria cu carne de vită sau fiindcă nu are o constituție prea puternică. Totuși, în timp ce se mai află încă în closetul strâmt, doi camarazi se încuie în cabinele alăturate, și Torsu recunoaște zgomotele unei urgențe asemănătoare cu a lui. În câteva ore, stafilococul auriu pune stăpânire pe toată baza, aruncând-o în haos. Cabinele aflate la dispoziție sunt în număr de optsprezece, oameni contaminați cel puțin o sută, iar

accesele îi lovesc la interval de douăzeci de minute.

La patru după-amiază, zona closetelor e invadată de o mulțime de băieți verzi la față și tremurând. Strâng toți în mână un sul de hârtie igienică și urlă la cei închiși în cabine să se grăbească dracului.

Înaintea caporalului Enrico Di Salvo sunt patru persoane, între care și Cederna. Di Salvo se întreabă dacă să-i ceară camaradului să-i cedeze locul, fiindcă se teme să nu se scape pe el, dar e sigur că acesta îl va refuza. Cederna e un soldat robust, glumeț când vrea, dar și un mare tâmpit.

Încearcă să-și amintească când s-a mai simțit așa de rău. La treisprezece ani a fost operat de apendicită, iar în lunile dinaintea operației se scula noaptea chinuit de colici care-l împiedicau să meargă pe picioarele lui până în camera părinților. Maică-sa n-avea încredere în medicamente, iar taică-său nu dădea doi bani pe specialiști, așa că-l tratau cu limonadă. Durerile nu treceau, și la un moment dat maică-sa se ducea să se culce, ofensată: „Ți-am zis s-o bei până nu se-ncălzește, dar tu ai ținut morțiș s-aștepți. Acum nu mai e bună de nimic”. Când a venit să-l ia salvarea, inflamația devenise peritonită. Dar poate că nici durerea aia nu era intensă ca asta de acum.

— Cederna, lasă-mă pe mine înainte.

— Nici nu te gândi.

— Te rog, nu mai pot.

— Ia o pungă și fă în ea.

— Nu-mi place să mă cac în pungi. Și nici nu cred că ajung până la cort.

— Te privește. Toți suntem în aceeași situație.

Lui Di Salvo nu-i prea vine să creadă însă. Cederna nu e deloc palid și nu i-a scăpat niciun geamăt, nicio grimasă. Ceilalți băieți respiră greu din cauza durerilor. Cel aflat în față a început să zgâlțâie clanța unei cabine închise de prea multă vreme. Primește doar o înjurătură și lovește cu piciorul în ușa metalică.

Nu, nu e nicio îndoială, nu i-a fost niciodată așa de rău. Simte cuțite în splină și în ficat, are frisoane și i se-nvârte capul. Dacă nu reușește să intre în closet în câteva minute, o să vomite, sau poate și mai rău. Ar putea să leșine. Chestia aia pe care au mâncat-o era otravă curată.

Și ca și cum n-ar fi fost de ajuns, după masa de prânz a făcut și o vizită la cortul lui Abib și au fumat împreună haşiş, doar un gram, amestecat în tutunul unei țigări Diana. Abib are un fel ciudat de a pregăti țigara: în loc s-o încălzească cu bricheta, o freacă îndelung între degete și apoi o udă cu salivă. Ce scârboșenie, i-a zis Di Salvo prima dată. *What?* E scârbos. Abib l-a privit cu zâmbetul lui șmecheresc. După luni de zile petrecute în bază cu italienii, ar putea s-o rupă cât de cât pe italienește, dar el vorbește tot englezește: *Italians don't know smoke,* a răspuns.

Poate că din cauza salivei lui Abib se simte Di Salvo cel mai rău dintre toți. Cine știe cu ce infecție împuțită l-a căptușit. Abib stă în cort cu ceilalți doi translatori, pe covoarele alea care put a picioare. Un damf incredibil, de parcă ți-ai vârî nasul într-un ciorap transpirat. La început, Di Salvo nu voia să se așeze, dar a sfârșit prin a se obișnui. Încearcă doar să nu pună și capul, nici măcar când îl apucă delirul.

E confuz și deprimat. Îl trec sudori reci. N-are aer. N-o să mai meargă la Abib. N-o să se mai atingă de droguri cât va dura misiunea. Se jură în gând că, dacă Dumnezeu îl ajută să ajungă în cabină, dacă-l scapă de povestea asta, nu se mai duce la Abib să fumeze. Ba e cât pe ce să meargă și mai departe, n-o să mai fumeze nici după întoarcerea acasă, apoi își amintește de plăcerea de a sta pe terasa de la Ricadi, cu picioarele pe balustradă, trăgând ușor dintr-o țigară în timp ce contemplă marea calmă, și dă înapoi. Șase luni fără droguri reprezintă o ispășire suficientă.

O nouă crampă, extrem de violentă, îl face să tușească și să aplece capul înainte. Pentru o clipă, Di Salvo pierde controlul sfincterelor, simte cum i se desfac brusc. S-a murdărit, e aproape sigur. Îl atinge pe umăr pe Cederna.

— Îți dau zece euro dacă mă lași înainte.

Caporalul abia își întoarce capul.

— Cincizeci.

— Ești un tâmpit, Cederna! E clar că ție nu ți-e rău.

— Cincizeci de euro.

— Du-te-n mă-ta! Douăzeci.

— Patruzeci, niciun cent mai puțin.

— Treizeci. Ești un nemernic.

— Am spus niciun cent sub patruzeci.

Di Salvo simte că fiara din intestine se revoltă. Anusul i se contractă ritmic și involuntar. E ceva viu înăuntrul lui, cu o inimă care bate într-un ritm propriu.

— Okay, ți-i dau, ți-i dau. Acum dă-te dracului la o parte.

Cederna îi face un gest cu mâna, ca și cum i-ar spune: poftiți, vă rog. Rânjește. Probabil că nu-i e rău deloc, e aici numai ca să-i enerveze pe ceilalți. Primul din față a intrat, așa că înaintea lui Di Salvo mai rămân doar doi. Nu mai e mult. Își privește ceasul de la mână și urmărește cum se scurg lent de tot trei minute, secundă cu secundă, apoi ușa unei cabine se deschide și pentru el, ca o invitație în paradis.

Coridorul closetelor are scări la ambele capete. Di Salvo se năpustește, dar chiar în clipa când să intre, un ofițer din trupele de geniu, care a urcat din partea cealaltă, îi suflă locul în cabină.

— Ieși afară! urlă Di Salvo.

Sublocotenentul îi arată gradele de pe geacă, dar Di Salvo a uitat de ierarhie. A făcut toată coada și i-a dat patruzeci de euro ticălosului de Cederna, nimeni nu-i poate lua locul acum, nici măcar generalul Petraeus în persoană.

— Ieși afară! repetă. Aici suntem toți bolnavi.

Sublocotenentul nu pare amenințător, are mai degrabă o privire rugătoare, ca și cum s-ar fi scăpat un pic pe el. E un băiat cu capul pătrat, nu prea înalt, dar mai robust ca el. Numele de pe ecuson e Puglisi. Di Salvo remarcă toate aceste detalii instinctiv. Asimilează parametrii pe care trebuie să și-i însușească orice luptător înainte de a-și înfrunta adversarul: înălțimea, circumferința bicepșilor, greutatea. Creierul comunică mușchilor că e cazul să se bată.

— Te rog, îl imploră genistul, trăgând ușa ca să se închidă în cabină.

Di Salvo vâră un picior între canat și ușă, dând-o de perete.

— Nici nu mă gândesc. E rândul meu.

Îl trage afară de guler pe sublocotenent.

— Jos mâinile, soldat!

— Jos mâinile că ce?

— Nu mă-nfuria. Vezi că sunt din Catania, zice ofițerul, de parcă ar avea vreo importanță.

— Nu mai spune! Și eu sunt din Lamezia și mă piș pe tine!

Brusc, Puglisi îi trage un pumn, nu foarte tare, dar bine

țintit, în maxilarul care face *crac.* Di Salvo e buimăcit.

Câteva clipe mai târziu, se încaieră pe coridorul de numai patruzeci de centimetri lățime, blocând ieșirea și intrarea a două cabine, în urletele băieților așezați la coadă (coadă care acum s-a dus dracului). Di Salvo cade la pământ cu fața strivită de grătarul sub care curge un lichid despre proveniența căruia nici nu vrea să știe. E vlăguit. Lovește cu genunchiul pulpele sublocotenentului fără niciun efect, neputând face alte mișcări fiindcă ofițerul stă călare peste el și-i imobilizează brațul liber. Celălalt braț e sub propriul lui corp. Puglisi îi cară pumni în coaste, lovituri slabe, dar la intervale regulate și mereu în același loc, ca un bătăuș experimentat.

În timp ce ia bătaie, Di Salvo își dă seama treptat că de fapt a agresat un ofițer. Sau el a fost cel agresat? Nu mai contează. Se bate cu un superior, asta e important. Un asemenea comportament se poate lăsa cu consecințe grave. Carcera. Trimiterea acasă. Curtea marțială. Pușcăria.

O lovitură în cap, neașteptată, îl face să scuipe ceva. Se teme că e un dinte. Gâfâie. Era rândul lui să intre în cabină. I-a plătit patruzeci de euro lui Cederna, tâmpitul ăsta lacom de Cederna care acum îi urlă niște chestii pe care nu le înțelege, fiindcă o ureche îi e strivită de grătar, iar cealaltă e acoperită de mâna lui Puglisi. Crampele au încetat, sau se confundă cu noua durere pricinuită de lovituri. Trebuie neapărat să scape din locul ăsta unde se sufocă. Cu un efort brusc, reușește să-și arcuiască spinarea și să-și elibereze brațul de sub el. Îi plasează o lovitură în mutră genistului.

— Na, dobitocule, s-a-ntors foaia!

S-a înfuriat, e gata să-i care pumni ofițerului, ba chiar cu dobândă, dar sublocotenentul se ridică în picioare, luându-și mâinile de pe el. Dă înapoi. Di Salvo, amorțit, îl privește de jos.

— Lașule! strigă, scandalizat. (E bucuros să constate că măcar i-a dat sângele pe nas și l-a lovit în arcadă.) Fă-te-ncoa'!

Dar adversarul lui privește în altă parte. Într-adevăr, toți soldații și-au întors privirile în altă parte. Di Salvo se întoarce și el și-l remarcă pe colonelul Ballesio care-și face loc ținându-se de burtă.

— La o parte, faceți-mi loc să trec!

Cu o clipă înainte să-și piardă cunoștința, Di Salvo vede trecând pe deasupra lui coapsele masive ale colonelului, care

se încuie în cabina disputată. Mai are timp să audă un horcăit animalic din interiorul cabinei, apoi neantul.

În această atmosferă de agitație extremă îi întâlnește pentru prima oară Egitto pe băieții din plutonul trei al companiei Charlie. Intoxicația i-a dat de furcă întreaga după-amiază, a administrat câte două comprimate de Imodium și antibiotice intestinale în doze de cal, așa că a și început să ducă lipsă de ele, fiind nevoit să reducă dozele la jumătate. A făcut frecvente inspecții la closete, care au dovedit agravarea situației din minut în minut: pentru moment, trei cabine sunt inutilizabile din motive de igienă, un closet a fost înfundat cu șervețele umede, altul cu o lanternă blocată în scurgere (rămasă în chip miraculos aprinsă, proiecta fascicule de lumină intermitente pe pereții metalici și pe chiuvetă).

În cortul plutonului trei aerul e fierbinte și plutește un miros greu, dar locotenentul nu-i dă atenție, așa cum nu dă atenție nici liniștii ireale. Nicio deosebire între a intra aici și a intra în oricare dintre corturile pe care le-a vizitat deja: echipamentul e la fel, și chiar soldații sunt instruiți să fie la fel, iar acum suferă toți de aceleași colici și de aceeași deshidratare. Nimic nu-i dă de bănuit locotenentului Egitto că în curând destinul lui se va lega de acest pluton într-un chip special. Gândindu-se la asta după multă vreme, locotenentul va socoti sinistră indiferența lui de atunci.

— Cine comandă aici? întreabă.

Un militar gol până la brâu și transpirat tot se ridică în șezut pe patul pliant.

— Plutonier René. Ordonați.

— Stai jos, îi ordonă locotenentul.

Îi pune să ridice mâna pe cei care au simptome de intoxicație, îi numără. Apoi se întoarce către singurul sănătos:

— Cum te cheamă?

— Salvatore Camporesi.

— Tu n-ai mâncat carne?

Camporesi ridică din umeri.

— Și încă cum. Două porții mari.

Locotenentul îi ordonă să se ducă la comandament, trebuie să asigure schimburile în garda de noapte.

— Da’ eu am fost de gardă ieri, protestează Camporesi.

Locotenentul îi răspunde ridicând și el din umeri.

— Nu știu ce să-ți zic. E o situație de urgență.

— Noapte bună, Campo, îi urează în bășcălie un soldat. Dacă vezi vreo stea căzătoare, pune o dorință și pentru mine, iubire.

Camporesi îi urează cu glas tare să se înece în propriile excremente, apoi își trage bocancii și se îndreaptă legănat spre ieșire, în vreme ce camarazii aruncă în el cu maiouri făcute ghem, cu batiste murdare și linguriște de plastic.

Egitto pregătește seringile și băieții se așază pe o parte, cu chiloții coborâți la jumătatea feselor. Unuia îi scapă un vânt, sau îl trage înadins, oricum e aplaudat. Domnește în rândul lor o libertate totală, aproape obscenă, fiecare privește corpul celorlalți ca pe-al său propriu, chiar și singura femeie din grup, care-și expune fundul fără probleme.

Unul dintre soldați se află într-o situație deosebit de gravă. Egitto îi notează numele în carnetul de care se va folosi mai târziu pentru a-i face un raport comandantului: Angelo Torsu, caporal. Clănțăne din dinți în sacul de dormit peste care are patru pături. Îi ia temperatura. Treizeci și opt cu nouă.

— Înainte era patruzeci, intervine René.

Egitto simte privirile plutonierului îndreptate spre el. E un comandant de pluton atent și prevăzător, i se citește pe față. Și-a așezat patul în mijlocul cortului ca să-i aibă pe toți sub observație.

— Nu se mai poate ține pe picioare. Ultima dată a trebuit să facă aici.

Nu e niciun reproș în modul de a o spune, iar ceilalți nu comentează. Corpul acela bolnav le aparține și lor, și-l tratează cu respect. Egitto se gândește că cineva și-a luat sarcina să-l ajute pe soldat cu o pungă, pe care a închis-o apoi ermetic și a aruncat-o la gunoi. Când a trebuit să facă și el același lucru cu tatăl său, a preferat să cheme o infirmieră. Ce fel de doctor e ăla căruia îi e scârbă de suferința umană? Ce fiu refuză să se ocupe de corpul tatălui său?

— De câte ori? îl întreabă pe soldat.

Torsu îl privește pe locotenent din dosul unui văl de confuzie și epuizare.

— Cum? îngaimă el.

— De câte ori ai ieșit?

— Nu știu… de zece ori. Poate mai mult.

Gura îi miroase urât, buzele uscate i se lipesc una de alta.

— Ce am, domn doctor?

Egitto îi ia pulsul la jugulară, e slab, dar nu îngrijorător.

— Nimic grav, îl asigură el.

— Se uită toți la mine din cer, domn' doctor, spune Torsu, apoi își întoarce privirea.

— Cum?

— Delirează, intervine René.

Egitto îi încredințează plutonierului câteva medicamente pe care să i le administreze soldatului și flacoane cu fermenți lactici pentru ceilalți. Îi recomandă să-i umezească lui Torsu gura cu un burete îmbibat, să-i ia temperatura din oră în oră și să-l anunțe dacă starea i se înrăutățește. Promite că se va întoarce de dimineață, promisiune pe care a făcut-o fiecărui pluton, dar cu siguranță nu va reuși să-i viziteze pe toți.

— Doctore, pot să vă răpesc o secundă?

— Sigur.

— Între patru ochi.

Egitto își închide rucsacul cu trusa de prim ajutor și-l urmează pe plutonier afară. René își aprinde o țigară și timp de o secundă fața îi e scăldată de flacăra brichetei.

— E vorba de-un băiat din plutonul meu. Are un necaz.

Îi tremură un pic glasul din cauza frigului, a spasmelor sau din cine știe ce altă pricină.

— Cu o femeie, știți?

— O boală? încearcă să ghicească locotenentul.

— Nu. Altceva.

— O infecție?

— A lăsat-o însărcinată. Da' nici măcar nu-i vina lui.

— În ce sens, dacă-mi permiți?

— Femeia are o anumită vârstă. Teoretic, nu trebuia să mai rămână.

Capătul țigării lui René e incandescent. Egitto urmărește cu privirea acel unic punct luminos, fiindcă nu se vede nimic altceva. Se gândește că în întuneric vocile au mai multă personalitate, pe a plutonierului n-o va uita ușor. De fapt, n-o va uita deloc.

— Înțeleg. Există soluții, cum știi și dumneata.

— Asta i-am zis și eu. Că există soluții. Dar el vrea să știe mai bine ce-i fac. Copilului, adică.

— Vrei să spui în cazul unei întreruperi de sarcină?
— Un avort.
— De regulă, fătul e aspirat printr-un tub foarte subțire.
— Și pe urmă?
— Și pe urmă gata.
René trage adânc din țigară.
— Și unde-l pun?
— E… aruncat, cred. Vorbim aici de ceva minuscul, ceva care practic nu există.
— După părerea dumneavoastră, își dă seama?
— Mama sau fătul?
— Copilul.
— Eu cred că nu.
— Credeți sau sunteți sigur?
Egitto își pierde răbdarea.
— Sunt sigur, spune, ca să încheie discuția.
— Doctore, eu sunt catolic, se confesează René, fără măcar să-și dea seama că s-a trădat.
— Asta poate complica lucrurile. Sau le poate simplifica mult.
— Nu sunt de-ăia care merg la biserică. Cred în Dumnezeu, sigur, dar în felul meu. Am credința mea. Vreau să zic, preoții sunt și ei oameni ca dumneavoastră și ca mine, nu-i așa? Nu pot să știe totul.
— Nu, cred că nu.
— Fiecare crede cum simte, după mine.
— Plutonier, eu nu sunt persoana potrivită cu care să discuți chestiunile astea. Poate că ai face mai bine să te adresezi capelanului.
Țigara lui René e fumată doar pe jumătate, dar el o strivește între degete. Vârful aprins cade pe pământ și rămâne acolo ca un punct luminos. Încet-încet, lucirea i se stinge și punctul devine negru ca tot restul. René aruncă țigara în container. E un om căruia îi place ordinea, se gândește Egitto, un soldat așa cum se cuvine.
— De cât timp e nevoie?
— Pentru ce, plutonier?
— Ca să aspire copilul cu tubul.
— Nu e încă un copil, în momentul ăla.
— Totuși, de cât e nevoie?
— Puțin. Cinci minute. Nici măcar.

— Dar nu suferă…

— Cred că nu.

Chiar și pe întuneric, Egitto pricepe că plutonierul ar vrea să-l întrebe iarăși dacă e sigur de tot. Cum să iei anumite decizii dacă nu cunoști termenii operațiunii, detaliile logistice, coordonatele? Un soldat are nevoie de claritate, un soldat ține să planifice totul.

— Doctore, dumneavoastră ce-ați face în locul acelui băiat?

— Nu știu, plutonier. Îmi pare rău.

În urma discuției, în timp ce traversează singur platoul luminându-și calea cu fasciculul albastru al lanternei, Egitto se întreabă dacă n-ar fi trebuit să îndrăznească să-l influențeze pe plutonier, să-l îndrepte spre alegerea justă. Dar de unde să știe el care e alegerea justă? El nu obișnuiește să-și bage nasul în viața altora. Lucrul pe care Alessandro Egitto știe să-l facă cel mai bine este să se țină deoparte.

Există oameni înclinați spre acțiune, care vor să iasă în față – el e doar un spectator, prudent și plin de scrupule: un veșnic al doilea născut.

Un suspin

Ea a fost întotdeauna preferata. Mi-am dat foarte repede seama de asta, când eram încă suficient de mic pentru ca părinții noștri să creadă că pot ascunde diferența dintre sentimentele lor față de ea și față de mine printr-o bună mizanscenă. Își opreau privirile instinctiv asupra Mariannei, și abia apoi, ca și cum și-ar fi adus brusc aminte de ceva care lipsea, și le întorceau asupra subsemnatului, răsplătindu-mă cu un zâmbet mai larg decât era nevoie. Nu era vorba din partea lor de supunerea oarbă față de ordinea impusă de natură prin venirea noastră pe lume, și încă mai puțin de lene sau de neatenție. Și nici măcar de faptul că o vedeau pe Marianna mai întâi fiindcă era *mai înaltă*, așa cum îmi spuneam la început. Pur și simplu îi fermeca prezența ei de copilă – așezată la masă cu bretonul prins sub bentiță, ascunsă în spuma din cadă, aplecată peste pupitru când își făcea temele – care-i lua mereu prin surprindere. Făceau amândoi ochii mari și o luminiță de satisfacție și uimire li se aprindea în mijlocul pupilelor, aceeași care trebuie să se fi aprins când au asistat tremurând la miracolul nașterii ei. „Uite-o!”, exclamau ei la unison când Marianna venea acasă pe neașteptate, lăsându-se în genunchi ca să anuleze diferența de statură. Apoi, văzându-mă pe mine, încheiau: „… și pe Alessandro”, cu un glas ce-și pierdea întreaga vigoare pe ultima silabă. Tot ce-mi era destinat mie, venit pe lume trei ani mai târziu printr-o operație cezariană de urgență – cu Nini sub anestezie și Ernesto urmărind mișcările colegului său în sala de operație, era doar o replică palidă și absentă a atențiilor de care sora mea avusese deja parte.

De pildă: știam că pentru ea mașina tatălui meu avea un nume – Botoasa – și că-i vorbea în fiecare dimineață când o ducea la școală. Rulând în trafic pe cheiul râului, unde trunchiurile pătate ale platanilor obturau ritmic lumina de la ora opt dimineața, Botoasa prindea viață și lua trăsături animale: oglinzile retrovizoare deveneau urechi, volanul – buric, iar roțile – greoaie labe. Ernesto își prefăcea glasul vorbind pe nas, în falset. Își ascundea gura în spatele gulerului canadienei și rostea fraze pompoase:

— Unde merge azi domnișoara?

— La școală, mulțumesc, răspundea Marianna cu aerul unei

mici regine.

— Da’ ce-ar spune dacă am merge la parcul de distracții?

— Nu, Botoaso. Eu trebuie să merg la școală!

— Vai, ce plicticoasă-i școala!

Ani de zile după aceea, m-am pomenit că adun semne ale trecutului radios care mă precedase, cu ajutorul episoadelor evocate adesea de Ernesto în scopul de a recâștiga pentru câteva clipe afecțiunea cândva evidentă, dar acum tot mai ascunsă, a fiicei sale. Nostalgia pe care o trăda în acele situații incerte îmi trezea bănuiala că existase o fericire deplină și irepetabilă, misterios dispărută odată cu venirea mea pe lume. Alteori, credeam că e vorba numai de unul din nenumăratele moduri în care tatăl nostru se lăuda cu fantezia lui debordantă: părea, într-adevăr, mai preocupat să amintească de propriile fapte de părinte decât să trezească bucuria ațipită a surorii mele.

— Ia să vedem dacă Marianna își mai amintește de numele mașinii noastre, spunea el.

— Botoasa! spunea Marianna, tărăgănând vocalele și lăsând încet pleoapele în jos, fiindcă jocul o plictisea deja de multă vreme.

— Botoasa! exclama Ernesto, satisfăcut.

— Exact, Botoasa! adăuga ca un ecou Nini, încetișor, zâmbind candid.

Cine vrea să se convingă definitiv că Marianna ocupa un loc special în inima părinților noștri n-are decât să facă o vizită în debaraua vechiului nostru apartament, să aprindă becul pâlpâitor pe care Ernesto nu s-a hotărât niciodată să-l repare (spânzură și acum rahitic de firele de curent), să numere cutiile cu numele *Marianna* înscris pe lateral și, imediat apoi, pe celelalte, ale lui *Alessandro* – ale mele. Șapte la trei. Șapte sipete, pline ochi, ale glorioasei copilării a surorii mele mai mari – caiete, desene în tempera și acuarelă, oracole din școală cu dorințe incredibile, culegeri de poezii pentru copii pe care ar ști să le recite și azi, iar pe raftul de dedesubt alte trei, nu mai multe, pline de fleacurile mele, stupide fetișuri și jucării stricate, pe care din încăpățânare am hotărât să nu le arunc la gunoi la timpul potrivit. Șapte la trei: iată cum era, în mare, împărțită involuntar afecțiunea în casa Egitto.

Dar eu nu mă plângeam. Am învățat să accept dezechilibrul

din dragostea alor mei ca pe un dezavantaj inevitabil, ba chiar întemeiat. Și, dacă uneori mă lăsam prins în tainicul cerc vicios al autocompătimirii – obiectele neînsufleţite n-au vrut niciodată să-mi vorbească, mă eliberam rapid de această gelozie, fiindcă aveam și eu, ca și părinții mei, o slăbiciune pentru Marianna, pe care o veneram mai presus de orice.

Întâi de toate, era frumoasă, cu umerii înguști și cu năsucul încreţit de strâmbături maliţioase, cu părul blond menit să se mai închidă un pic la culoare și cu pistruii încântători care-i năpădeau faţa din mai până în septembrie. În odăiţa ei, în genunchi în mijlocul covorului, înconjurată de hăinuţele lui Bărbie Balerina și Bărbie Ambasadoarea Păcii și de trei mini-ponei Hasbro cu coama pestriţă – fiecare element aşezat acolo unde voia ea, părea stăpână nu numai pe sine, ci și pe tot ce-i aparţinea. Spionând-o, învăţam să port de grijă micilor obiecte, o grijă care mie mi-ar fi lipsit: felul în care le privea, felul în care atribuia personalitate și semnificaţie unuia sau altuia atingându-le doar, ca și rozul ameţitor care-o înconjura m-au convins că lumea femeilor era mai fascinantă, mai puternică și mai împlinită decât a noastră. Abia asta îmi stârnea invidia.

Pe urmă, Marianna era incredibilă. Trestie subţire și perseverentă când lua lecţii de dans clasic, înainte ca Ernesto s-o silească să abandoneze din cauza consecinţelor catastrofale pe care le-ar fi avut poantele pentru picioarele ei, între care artroze, tendinite grave și diferite osteopatii; capabilă să întreţină o conversaţie sclipitoare, care-i încânta pe prietenii culţi ai părinţilor mei (la masa de după prima comuniune, a primit complimente de la șeful lui Ernesto pentru că a folosit corect termenul *nuri)* | dar mai cu seamă având rezultate școlare de excepţie, care făceau ca marea problemă a lui Nini, pe vremea când Marianna era la gimnaziu, să fie evitarea complimentelor care curgeau din toate părţile, de la profesori, de la alţi părinţi invidioși, ba chiar și de la fel și fel de cunoscuţi, care auziseră zvonuri despre strălucitele ei rezultate. Nu era disciplină pentru care Marianna să nu fi manifestat înclinaţie, iar atitudinea cu care o aborda pe fiecare era aceeași: docilă, serioasă și lipsită de orice pasiune.

Cânta și la pian. Marţea și joia, la ora cinci, doamna profesoară Dorothy se prezenta la noi acasă. O doamnă impozantă, cu sânii și cu burta revărsate, îmbrăcată după moda

veche, părând că vrea să atragă atenția cu orice preț asupra originilor sale britanice dinspre tată. Mie mi se cerea să stau la intrare ca s-o primesc, apoi din nou, ca s-o salut, o oră și jumătate mai târziu:

— Bună ziua, doamnă Dorothy.

— Dorothy e mai mult decât suficient, drăguțule.

Și apoi:

— La revedere, Dorothy.

— Pe curând, scumpete.

Ea a fost prima victimă a furiei secrete a Mariannei. Alianța cu sora mea, pe care am socotit-o multă vreme, în mod greșit, de nezdruncinat, s-a întemeiat pe o cruntă batjocură, în după-amiaza în care, așteptând-o pe profesoara de muzică, Marianna mi-a spus:

— Știai că Dorothy are o fată bâlbâită?

— Cum adică?

— Adică v-v-v-v-vorbește așa. Și nu poate pronunța cuvintele care încep cu *m.* Când mă cheamă, zice Mmm-mmm-mmarianna.

Și a început să mugească tare de tot, schimonosindu-se. Era o imitație monstruoasă și irezistibilă, veselă și plină de răutate totodată. Nini ar fi socotit-o reprobabilă: ea care-și dedica mai tot timpul observării modalităților insesizabile în care purtarea noastră ar fi putut să-i rănească pe ceilalți, evitând prudentă, în conversații, orice referire la propriii copii, ca nu cumva să lase impresia – greșită, total greșită! – că se laudă sau face comparații. Dacă, vorbind despre un coleg de școală, Marianna spunea: „Învață mult mai prost decât mine, are numai suficient”, Nini se alarma imediat: „Marianna! Nu-i frumos să faci comparații”. Închipuiți-vă ce s-ar fi întâmplat dacă o surprindea maimuțărind-o pe fiica bâlbâită a lui Dorothy Byrne, cu gura strâmbă și ochii cruciș!

Și fiindcă la opt ani reacțiile mele spontane urmau întotdeauna presupusele reacții ale mamei mele, inițial am fost derutat de Marianna, care mugea dublând consoanele. Apoi, încet-încet, am simțit că buzele mi se destind. Aproape oripilat, mi-am dat seama că zâmbeam. Ba nu, rânjeam de-a dreptul, de plăcere, ca și cum aș fi descoperit dintr-odată lucrurile care te fac cu-adevărat să râzi. Marianna a mai tras un muget, apoi a izbucnit și ea în râs.

— Ș-ș-ș-și pe urmă… uită-te la subsuorile lui Dorothy… au pete negre… și put de-ți mută nasul!

Nu reușeam să ne mai oprim: râsul unuia îl alimenta pe al celuilalt. Și când eram în sfârșit pe punctul de-a ne potoli, Marianna se mai strâmba un pic și-o luam iarăși de la capăt. Până atunci n-avuseserăm nicio legătură mai strânsă unul cu celălalt. Orice intimitate posibilă, ba chiar orice complicitate, era spulberată de diferența de vârstă dintre noi și de resemnarea plină de dispreț cu care părea să mă accepte Marianna. Imitarea răutăcioasă a fiicei lui Dorothy a fost prima noastră legătură directă, primul nostru secret. La cină, când Ernesto era reținut la spital și Nini ne întorcea spatele ca să mai amestece puțin în piureul de cartofi nu prea apetisant, Marianna se schimonosea, iar eu eram cât pe ce să înghit strâmb. Avea să devină deci un obicei să ne luăm de anumiți cunoscuți, să căutam laturile absurde ale vieții noastre strict reglementate și să râdem pe rupte, molipsindu-ne unul pe celălalt, până uitam și motivul care ne înveselise atâta.

În după-amiaza aia, când Dorothy s-a arătat la ușă, într-o rochie lungă gri-petrol, cu mâneci plisate, aveam ochii în lacrimi. Am observat imediat umbrele de la subsuori și, deși știam încă de pe atunci să dau dovadă la o adică de o anumită reținere, n-am reușit să spun bună ziua Dorothy fără s-o împroșc cu râsete și stropi de salivă.

— Mă bucur că vă găsesc așa de veseli, a comentat profesoara, enervată.

Și-a lăsat geanta pe canapea și s-a îndreptat hotărâtă spre scăunel.

În acel moment le-am lăsat singure, ca de obicei. După ce mă asiguram că pe măsuță se află o carafă de apă cu două pahare, închideam ușa dinspre coridor și mă întorceam în camera mea. Câteva clipe de tăcere, și auzeam pornind tic-tacul metronomului.

O întreagă jumătate de oră era dedicată încălzirii: game cromatice, terțe și cvarte, citire la prima vedere, exercițiile lui Pozzoli și cele de mobilizare a articulațiilor ale lui Hanon. Pe urmă începea repertoriul. Anumite piese îmi plăceau în mod deosebit: *Doctor Gr adus ad Parnassum* de Debussy, *Sonata Lunii* de Beethoven, un menuet de Bach, din care-mi amintesc doar refrenul, și *Preludiul op. 28 nr. 4* de Chopin, a cărui

blândă coborâre din prima parte mă umplea de o sfâșietoare melancolie. Dar preferata mea *era un suspin* de Franz Liszt, în care Marianna a atins culmea virtuozității, realizând o interpretare de o intensitate fără egal. Împlinise deja paisprezece ani și se pregătea pentru o ieșire în public, prima reprezentație adevărată, după ce studiase de una singură o veșnicie. Dorothy organizase un recital al elevelor într-o mică biserică barocă din centrul orașului.

Marianna a repetat până la sațietate piesa, care avea anumite dificultăți tehnice, între care o încrucișare a mâinilor în complicatul arpegiu din deschidere: după ce atingea în treacăt două octave, mâna stângă trecea repede pe deasupra mâinii drepte, pentru a completa melodia în registrul înalt. Era o piesă care aproape că merita să fie văzută mai mult decât ascultată, și câteodată, când Marianna repeta, crăpăm ușa și-i urmăream mișcarea grațioasă a degetelor, atingerea ușoară a clapelor, sub supravegherea atentă a privirilor mobile. Mișcarea era atât de rapidă, încât nu-ți venea să crezi că degetele apăsaseră pe clape, degetul mic de la mâna dreaptă se întindea desprinzându-se aproape de restul palmei.

Dar pasajul critic venea mai încolo, când, apropiindu-se de *languendo,* partitura se lansa într-o vertiginoasă coborâre. Marianna se poticnea în punctul ăsta, mușchii mici ai degetelor ei nu făceau față vitezei, și se oprea, lăsând să se audă doar bătăile seci ale metronomului. Impasibilă, relua totul de la câteva măsuri mai sus și înfrunta din nou pasajul, o dată, de două ori, de zece ori, până când i se părea că a obținut fluiditatea necesară. Adesea însă, în ziua următoare, greșea din nou și atunci se enerva și izbea cu mâinile în clape, scoțând sunete lugubre.

Cu o săptămână înainte de recital, ajunsese totuși perfect stăpână pe pasajul cu pricina și a venit momentul să se ocupe de ținută. Nini a însoțit-o într-un magazin de sub porticuri și au ales împreună o rochie dreaptă fără mâneci, la care trebuiau potriviți niște balerini. Pentru mine au ales o pereche de pantaloni *blue navy* și o cămașă roz-somon – culoare, aceasta din urmă, dominantă în dulapul meu, înainte să dispară cu totul pentru a nu mai aduce aminte de blestemata înroșire a gâtului și a feței, înălțat pe vârfuri, încercam să-mi văd fața în oglinda din baie, fiind cel puțin la fel de emoționat ca sora mea, dar,

probabil, îmi spun astăzi, mult mai mult.

În biserică era frig, iar spectatorii, vreo cincizeci la număr, nu și-au scos pufoaicele, motiv pentru care evenimentul avea un aer de provizorat: părea că dintr-o clipă într-alta urma să ne năpustim cu toții afară. Dorothy s-a prezentat într-o ținută extrem de elegantă și a fost primită cu aplauze călduroase, deși din septembrie prețul lecțiilor particulare crescuse de la treizeci la treizeci și cinci de mii de lire. Fiica ei ședea în primul rând, ceva mai la o parte, ținându-și gura cu defectul știut bine închisă.

Marianna trebuia să cânte printre ultimele, fiindcă făcea parte dintre elevele avansate. Eu îmi stăpâneam nerăbdarea concentrându-mă asupra muzicii. Am recunoscut multe dintre piesele cântate de fetele care au precedat-o, fiindcă și ea le studiase în trecut. Niciuna nu mi s-a părut a fi la înălțimea ei, sau măcar la fel de precoce ca ea. Ori de câte ori o fată se suia pe podium, îmi țineam respirația, temându-mă să nu constat că e mai dotată decât Marianna sau că prezintă o piesă mai impresionantă. Dar niciuna nu era la fel de înzestrată ca sora mea, nicio piesă nu era mai impresionantă *ca un suspin* a lui Franz Liszt.

Nini ședea lângă mine, din când în când îmi apuca mâna și o strângea. Era și ea nervoasă. Studia în tăcere îmbrăcămintea celorlalte tinere pianiste, vrând să vadă dacă nu cumva exagerase cu Marianna. Răspundea cu amabilitate zâmbetelor adresate de celelalte mame în căutare de sprijin moral, dar ca și cum ar fi adăugat: e minunat, desigur, dar eu ard de nerăbdare să văd totul încheiat. Prefera ca experiența muzicală a fiicei sale să se desfășoare în salonul de acasă, în siguranță, fiindcă recitalul din seara respectivă îi stârnea emoții mult mai mari decât putea suporta. Muream să-i spun că Marianna e cea mai bună, dar știam prea bine la ce m-aș fi expus. Nini ar fi privit împrejur, terorizată, înainte să mă admonesteze: „Alessandro, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-i frumos să faci comparații!”

La un scaun distanță, mare parte din fața lui Ernesto era acoperită de un fular. Avea și o căciulă de lână grosolană cu urechi și multe straturi sub pufoaică. Era pentru el a doua zi de Post Absolut (nimic altceva decât litri întregi de apă la temperatura camerei), o purificare auto impusă menită să-l

scape de o serie de toxine misterioase conținute în orice aliment. În timpul Posturilor Absolute, care aveau să dureze vreme trei ani, din șase în șase luni, Ernesto își lua liber de la spital și zăcea toată ziua pe canapea, înconjurat de sticle din plastic pe jumătate goale și scoțând gemete de suferință. În a treia și ultima zi delira de-a dreptul. Întreba cât e ceasul pe oricine îi ieșea în cale (postul se încheia la ora zece seara), iar Nini îi tampona fruntea cu comprese umede, în seara recitalului era încă stăpân pe sine, dar în biserică trăgea și lui îi era mai frig decât tuturor. Înainte să iasă din casă, Nini îl implorase să înghită măcar câteva lingurițe de supă:

— E numai apă, Ernesto. Ai să te simți mai bine.

— Vezi să nu, apă îmbogățită cu grăsimi animale. Și sare. Ciudată concepție ai tu despre ce-nseamnă *numai apă.*

Dacă ar fi leșinat în mijlocul asistenței, prăbușindu-se peste scaunul din față, Nini s-ar fi grăbit să-i găsească justificări aducând argumentul multelor gărzi de noapte (șase, ba chiar șapte pe lună, într-adevăr prea multe, dar el pur și simplu nu știe să zică nu când e rugat).

Ernesto n-a leșinat, a rămas toată seara cu brațele încrucișate, dar sub fular respirația îi era îngreunată de inaniție. Când Marianna s-a sculat în picioare de pe locul ei din primul rând și s-a apropiat de pian, a fost primul care a bătut din palme ca s-o încurajeze. Și-a îndreptat umerii și și-a dres glasul, ca pentru a sublinia: e fiica mea, fiica mea, fata asta superbă care a suit pe podium. Eu mă gândeam la pasajul coborâtor care o chinuise în timpul lungilor ore de studiu și repetam în tăcere: fă să nu greșească, fă să nu greșească.

Dorința mi-a fost îndeplinită. Marianna n-a greșit pasajul. A fost însă mult mai rău. A cântat catastrofal încă de la primele note. N-a greșit intonația – mi-aș fi dat seama de orice notă falsă, doar cunoșteam piesa pe dinafară –, dar execuția era greoaie, lemnoasă, ba chiar iritantă, mai ales în cazul arpegiului inițial, care cerea tocmai prospețime și spontaneitate. Pe neașteptate, degetele Mariannei s-au încleștat, producând sunete desprinse unul de celălalt, ca niște sughițuri. Tensiunea îi încorda umerii și o făcea să stea cocoșată deasupra pianului, ca și cum ar fi trebuit să se ia la trântă, ca și cum ar fi durut-o încheieturile să cânte. Pe fețele lui Nini și Ernesto nu se mișca niciun mușchi, își țineau și ei

respirația ca și mine, și acum eram trei care doream ca totul să se încheie cât mai repede. Suspinul se transformase într-un Gâfâit.

Când a terminat, Marianna s-a ridicat, cu obrajii în flăcări, a schițat o reverență și s-a întors la locul ei. Am văzut-o pe Dorothy apropiindu-se de ea, șoptindu-i ceva la ureche și mângâind-o pe spate, în vreme ce în jur aplauzele se topeau deja, nedumerite. Eu m-am abținut cu greu să nu mă ridic în picioare și să spun cu glas tare: Stați! nu așa trebuia să cânte, vă jur că poate să cânte mult mai bine, am ascultat-o în fiecare după-masă și piesa asta e minunată, credeți-mă, e din cauza emoției, lăsați-o să mai încerce o dată, numai o dată… dar altă fată se așezase deja la pian și ataca o rapsodie de Brahms cu o dezinvoltură amestecată cu teamă.

Pe stradă am vorbit foarte puțin. Ernesto a adresat complimente generice, întregii serate mai degrabă decât felului cum a cântat sora mea, iar Nini a conchis:

— Vai, ce oboseală! Acum, hai să ne întoarcem la căldurică, acasă la noi, și de mâine totul o să fie ca înainte.

Marianna a urmat cu tot mai puțin elan lecțiile particulare de pian, în fiecare marți și joi, acumulând treisprezece ani de studiu, până când au picat-o la examenul de admitere în penultima clasă la Liceul de muzică – o deziluzie trecută sub tăcere în casă și dată repede uitării. Pe de altă parte, toate astea se petreceau pe vremea când Nini și Ernesto constataseră deja, cu amărăciune, diferența dintre înclinațiile reale ale fiicei lor și tot ce plănuiseră ei încă de la început pentru ea. Marianna n-a mai ridicat nici măcar o dată capacul pianului cu coadă Schimmel, iar când trecea prin salon se ținea la distanță de el, ca și cum animalul ăla ar fi chinuit-o prea multă vreme, ba chiar și acum, deși adormit, i-ar fi stârnit teama și scârba. Instrumentul se află încă acolo, mut și lucios. În interior, corzile de oțel s-au slăbit și și-au pierdut intonația corectă.

Vânt puternic, vizibilitate redusă

— De când suntem aici?
— De douăzeci și cinci de zile.
— Fii serios! A trecut mai mult.
— Douăzeci și cinci, dacă-ți spun.
— Pare o veșnicie.

În a douăzeci și cincea zi de la sosirea vânătorilor de munte în Gulistan, a treizeci și șasea de la aterizarea în Afganistan, baza operativă Ice a fost atacată pentru prima oară.

O furtună de nisip bântuie încă de cu noapte, aerul e plin de praf și o ceață portocalie și deasă ascunde cerul. Când parcurg cei câțiva zeci de metri până la popotă sau până la closete, soldații trebuie să meargă cu capul plecat, cu ochii închiși și gura strânsă, dar obrajii neprotejați li se umplu de nisip. Corturile vibrează ca niște animale cuprinse de friguri, iar rafalele șuieră înspăimântător. Firele de nisip înnebunite de vântul care suflă cu mare viteză au încărcat cu electricitate toate obstacolele din calea lor – întreaga bază stă parcă suspendată de un stâlp de joasă tensiune. Isteria moleculelor a pătruns până și în inimile militarilor, mai vorbăreți ca niciodată. În interiorul Ruinei, băieții din plutonul trei vorbesc tare, acoperindu-se unul pe altul. Din când în când, câte unul se ridică de pe bancă și se apropie de singura fereastră a barăcii ca să privească vârtejul de nisip și trombele de aer care se plimbă pe platoul de afară, ca niște fantome. Zice ia te uită ce chestie, sau pur și simplu pastele mă-sii.

Gălăgia îl enervează mai ales pe plutonierul René, care se chinuie să-i scrie un e-mail Rosannei Vitale și nu știe cum să-nceapă. Și-a pus gândurile în ordine, ca de obicei, dar de cum le trece în pagină, toată logica lor se dovedește brusc nesigură, echivocă. Începuse cu o lungă poveste despre acțiunea militară – călătoria epuizantă din Italia, plictiseala zilelor petrecute la Herat, transferul la baza operativă –, își permisese chiar o descriere amănunțită și, după el, poetică a celor trăite în timpul incursiunii la Qal’a-i-Kuhna și a furtunii în plină desfășurare. Abia după asta urma adevăratul motiv al scrisorii, într-un paragraf care începea cu fraza: *M-am gândit mult la ce-am vorbit ultima oară*, și continua cu viraje din ce în ce mai

riscante, doar pentru a evita cu orice preț cuvântul *copil,* înlocuit cu perifraze precum *ce s-a întâmplat*, *accidentul,* sau *știi tu ce.* Dar, recitind totul, și-a dat seama că divagația de la început avea ceva jignitor, fiindcă împingea chestiunea-cheie mai încolo, ca un subiect printre altele, ca și cum i-ar păsa de ea prea puțin sau chiar deloc, deși lui îi pasă de ea, și încă cum, și vrea ca asta să rezulte cu claritate, așa că a șters totul și a luat-o de la capăt. Acum e la a patra încercare și, în ciuda eforturilor de a-și găsi cuvintele, în ciuda faptului că i se pare că a încercat toate căile de a ajunge la ideea pe care vrea s-o exprime, nu reușește să încheie scrisoarea. Se întreabă dacă există într-adevăr un mod de a spune ce vrea el să spună fără a părea brutal sau laș, sau ambele deopotrivă. Într-un acces de furie, compune fraza lapidară:

Dragă Rosanna,
cred că trebuie să avortezi

și dă clic pentru expedierea mesajului. Dar furtuna a încetinit conexiunea și René are timp să șteargă mesajul înainte să fie trimis.

La picioarele lui s-a format o grămăjoară urât mirositoare de scrum și mucuri de țigară, în aer plutesc nori groși de fum, dar René mai aprinde una. Un copil i-ar distruge viața, sau cel puțin i-ar transforma-o într-un haos. Și pe urmă, ce sens ar avea să-l aibă cu o femeie pe care abia o cunoaște, ba chiar n-o cunoaște deloc, o femeie mai bătrână ca el cu cincisprezece ani, una care-l plătește ca să se bucure de corpul lui? Un copil e o treabă serioasă, nu se glumește cu așa ceva, trebuie făcut în anumite condiții, programat. Doctorul a zis că durează o clipă să scapi de el, că nu-și dau seama nici mama, nici copilul… nu trebuie să mai folosească cuvântul ăsta, copi*l, gat*a! Doar ce altceva e decât un țânțar, nimic mai mult, îl aspiră cu tubul și s-a terminat. Nu e decât o cale de ieșire din situația asta tâmpită: Rosanna trebuie să avorteze, punct. Din păcate, el n-o să poată fi alături de ea fiindcă e în misiune, și ăsta e-un lucru de care-i pare foarte rău, dar când va veni momentul o să-i trimită niște flori la spital, sau direct acasă. Oare ce tip de flori se potrivesc cu un avort?

Ajuns aici, în gândurile plutonierului se insinuează o umbră

de egoism. Dacă se înșală? Dacă ceea ce e pe cale să facă este o crimă pentru care nu există iertare? Rosanna a spus e vina mea, sută la sută, dar de unde să știe René cum va judeca Domnul vinile când va sosi clipa judecății? Și iată-l din nou încurcat, cu privirea pierdută pe fereastra bătută de rafalele de praf. René nu cunoaște din proprie experiență vârtejurile periculoase în care poate cădea raționamentul, creierul său funcționează întotdeauna printr-o înlănțuire clară a ideilor, prin dezvoltări logice. Toate afirmațiile și retractările astea, turnirul argumentelor și contraargumentelor, reprezintă lucrul cel mai epuizant pe care l-a trăit vreodată.

— TREZIREA, PLUTONIER!

Passalacqua îi bate din palme în fața nasului, René tresare. Îi dă un brânci, supărat. De la altă masă, Zampieri îi ia apărarea:

— Lasă-l în pace. Nu vezi că scrie o scrisoare de dragoste!

Îi face cu ochiul, René nu-i răspunde.

Închide programul de poștă electronică și dă dublu clic pe icoana Warcraft II. Distracție, are nevoie de un pic de distracție.

La câțiva metri, în jurul unei mese fixate cu o jumătate de sul de hârtie igienică turtit, vârât în chip de pană sub unul dintre picioare, Ietri, Camporesi, Cederna și Mattioli joacă Risiko. E tipul de joc în care fanfaronul Cederna se desfășoară în toată splendoarea. A ales piesele negre și după nicio oră a fost învins cam în toate teritoriile. I-a mai rămas o armată distribuită ici și colo și s-a hotărât să-și concentreze toate forțele în Brazilia, atacând cu înverșunare trupele lui Ietri baricadate în Venezuela. De câte ori îi vine rândul, reia atacul cu toate forțele, exasperându-l pe Ietri, care e convins că intenția prietenului său nu este câtuși de puțin să-i distrugă lui armatele și nici să ocupe tot continentul sud-american. Cederna vrea numai să-și arate aroganța, vrea să-l enerveze, să-i strice cheful de joc, fiindcă pierde și nu poate accepta că el e în câștig (după ce a cucerit continentul nord-american, Ietri se-ndreaptă spre sud).

— Atac din Brazilia asupra Venezuelei cu trei zaruri, declară Cederna. Ia-ți adio de la tancuri, virginico.

— Nu-nțeleg de ce te iei mereu de mine, replică Ietri, dar își regretă imediat ieșirea.

Mattioli zâmbește sarcastic.

Cederna îi compune rapid o poezioară:

— *Nu-nțeleg deloc ce-ți vine să te iei mereu de mine... îmi* vine, că venezuelenii sunt niște comuniști împuțiți și trebuie pedepsiți, de-aia îmi vine.

Aruncă zarurile pe tablă și Ietri e sigur că o face special ca să-i împrăștie trupele pe care s-a străduit să le alinieze cu multă grijă. Un cinci, un șase și un doi.

— ZBAANG!

Ietri ia fără chef zarurile albastre. Deși numeroasă, armata lui pare acum incapabilă să mai lupte, cuprinsă de haosul retragerii. Aruncă zarurile și obține un punctaj inferior la două din trei. Cederna se grăbește să elimine de pe tablă tancurile corespunzătoare, simulând tot atâtea explozii.

— Ia mâna! Le scot eu.

Ietri s-a săturat. În locul lui Cederna, el nu s-ar fi purtat așa. S-ar fi aliat probabil împotriva lui Mattioli, care joacă tăcut și concentrat, ca unul care ia competiția mult prea în serios ca să se mai și distreze. Pe tabla de joc sunt douăzeci de euro, nu-i cine știe ce, dar tot înseamnă ceva. Ietri e îngrozit de vehemența cu care dorește să-i câștige. Câteodată, din ce în ce mai des, sufletul lui e sfâșiat între forțe pe care nu știe să le domine.

— Atac din nou. Venezuela. Moarte comuniștilor!

— A, nu! Gata! izbucnește Ietri.

— Eu hotărăsc când e gata, virginico.

Camporesi izbucnește în râs. Nimănui nu-i trece prin cap cât de umilit se simte Ietri în acest moment. Strânge zarurile în pumn.

De data asta obține un punctaj inferior cu toate cele trei zaruri: s-a zis cu teritoriul. Dar nu-și pierde cumpătul, mai are destule. Ridică tancurile de pe tablă și le pune în cutie. Dacă lui Cederna îi place s-o facă pe prostul, treaba lui. El unul n-o să-i dea satisfacție arătându-și iritarea.

E rândul lui Mattioli acum, care se pregătește să aplice una din perfidele lui strategii, clocite îndelung în tăcere, dar nici n-a luat bine zarurile în mână când aud prima explozie. Un zgomot surd, reverberat, ca de nicovală trântită de pământ. Auzul băieților e antrenat să distingă bubuitul artileriei. Între toți însă, plutonierul René e primul care rostește cuvântul *mortiere.*

Îl rostește încet, ca pentru sine. Imediat apoi urlă:
— În buncăr!

Băieții sar de pe locurile lor și se îndreaptă spre ușă, rapid și disciplinat. Cunosc planul de evacuare, l-au executat de sute de ori. Caporalul Francesco Cederna aude pentru prima dată o lovitură de mortier, în afara celor de exercițiu. Îl uimește cât de mult seamănă cu cele pe care le știe: bineînțeles, evident că seamănă. Mai-mai că-i vine să-i mulțumească inamicului că a întrerupt partida de Risiko la care era în pierdere.

Camporesi și Mattioli s-au așezat la coada formată la ieșire. Cederna a rămas să înfrunte paloarea bruscă de pe chipul lui Ietri. Mătură cu mâna tancurile de pe tablă:

— Păcat, virginico. Erai în câștig.

Înhață bancnotele și le vâră în buzunar. Celălalt nu suflă o vorbă. O nouă explozie îi face să simtă de data asta clar vibrația solului sub picioare.

— Curaj. Ia-o din loc, vin după tine.

Cederna iese ultimul în furtuna de nisip. Vrea să pară dezinvolt și să se convingă pe sine că ține totul sub control. Încă o lovitură explodează undeva în stânga lui. Mai aproape de data asta. Poate chiar în interiorul bazei, dar vizibilitatea e redusă la câțiva metri, imposibil de verificat. Urletul strident al sirenei și mulțimea de strigăte produc o stereofonie complicată. Ordinele date soldaților de gardă se confundă cu ordinele de a se pune la adăpost date celorlalți. Cederna regretă că astăzi plutonul lui e în zi de repaus, vor trebui să stea ascunși ca niște căței speriați de niște focuri de artificii. Ce porcărie!

Aude pornind motoarele blindatelor Lynx. Unde-or vrea să se ducă? Pe o asemenea furtună riscă să producă un dezastru mai mare decât o ploaie de șrapnele. Deschide gura să le strige camarazilor să se miște, dar un pumn de nisip i se oprește direct în gât, e silit să-și încetinească goana, să se oprească și să scuipe. Își stăpânește un reflex de vomă. Detunăturile se succedă acum mai aproape, pompându-i adrenalină în sânge. Senzația nu e neplăcută, totul i se urcă la cap. S-au dezlănțuit, ticăloșii!

Ajunge la buncăr. Îi ard ochii, mai ales dreptul, unde i-a intrat un fir de nisip pe care închipuirea îl face să pară cât un pietroi. Tunelul de beton e plin de soldați.

— Faceți-mi loc, spune Cederna.

Camarazii încearcă să se miște un pic, dar tunelul e atât de plin, iar ei atât de înghesuiți, că nu pot obține nici măcar un centimetru. Cederna înjură:

— Strângeți-vă, băga-mi-aș!

René îi ordonă să înceteze, trebuie să rămână unde e, doar vede și el că nu e loc.

— Mă duc în celălalt buncăr.

— Termină cu prostiile. Rămâi aici, ești la adăpost.

— Am zis că mă duc în celălalt. Nu rămân aici afară.

— Stai pe loc. E un ordin.

Un zid scund alcătuit din saci cu pietriș îi protejează spinarea, dar furtuna de nisip suflă prin coridorul de trecere și-i biciuiește fața. Siguranța lui Cederna pălește, îl cuprinde agitația, începe să tremure. Dacă măcar ar avea casca și vesta, s-ar putea închide ca o broască țestoasă în carapace, dar nu le are. Părul îi e plin de nisip, i-a pătruns peste tot, pe sub gulerul de la geacă, în ciorapi și în nări. Dacă vreo lovitură ar cădea mai aproape, o schijă i-ar putea găuri fără probleme umărul sau, și mai rău, gâtul. N-are de gând să încaseze o schijă, peste câteva zile pleacă iu permisie și vrea să ajungă întreg. Până și imbecilul de Mitrano a reușit să intre-n buncăr, deși numai pe jumătate, și acum își curăță noroiul uscat de pe vârful unui bocanc cu unghia de la degetul mare.

Lui Cederna îi vine o idee.

— Hei, Mitrano.

— Ce vrei?

— Mi se pare că se vede ceva acolo. O fi un om la pământ. Vino să vezi.

Se întorc toți, brusc încordați. Cederna îi liniștește cu o privire șmecherească.

Mitrano rămâne totuși circumspect.

— Nu cred.

A învățat pe pielea lui că în Cederna nu trebuie să ai încredere. Din cauza lui a devenit oaia neagră a bazei, mai ales de când Cederna a întâmpinat un elicopter cu ofițeri veniți în inspecție cu pancarta *Luați-l înapoi pe Mitrano.* Face mereu bășcălie de el, la masă îi fură mâncarea din farfurie, o mestecă și pe urmă i-o pune înapoi mestecată, îl face mongoloid și labagiu. Chiar ieri i-a luat spuma de ras, și-a întins-o toată pe

pieptul depilat și a pornit-o pe jumătate gol prin bază, spunând tâmpenii.

— Dacă-ți spun că văd ceva, o movilă neagră. Poate că are nevoie de ajutor. Hai, uită-te.

— Las-o baltă, Cederna, intervine Simoncelli. Nu ești deloc amuzant.

— Așa e, iar faci glume proaste, spune Mitrano.

— Bine, căcăciosule. Las' că mă duc singur, spune Cederna, prefăcându-se că se ridică.

— Tu vorbești serios?

— Normal.

Mitrano mai zăbovește o clipă, apoi se extrage dintre picioarele lui Ruffinatti, care stă în fața lui, și iese în patru labe din buncăr. Cederna îi arată ceva într-o direcție.

— Eu nu văd nimic.

— Uită-te mai bine.

Așa cum prevăzuseră toți – toți în afară de Mitrano, Cederna îl împinge la o parte cu cotul și-i ocupă locul în refugiu.

— Te-am ras!

— Hei, scoală-te de-aici! Ăsta-i locul meu.

— Nu mai spune! Nu-ți văd nicăieri numele.

— Nu e drept.

— *Nu e drept nu e drept nu e drept,* da' ce ești tu, femeie?

Cederna se ghemuiește, făcându-și loc ca să-și sprijine spatele de beton. Ceilalți nu-l privesc cu ochi buni totuși. Se uită strâmb la el.

— Ce mârlan, comentează Camporesi.

Zampieri își trage brusc piciorul de sub coapsa lui.

Cederna nu pricepe de ce se poartă așa acum, se distrează cu toții când face băşcălie de Mitrano, și dintr-odată sunt gata să-i sară în apărare. Sunt niște prefăcuți, ăsta-i adevărul, și le-o spune:

— Sunteți niște prefăcuți.

Dar faptul c-o spune nu-l răcorește și nu stăvilește rușinea care-l inundă pe dinăuntru, un sentiment vâscos cu care nu e obișnuit. Până și Ietri îi evită privirea, ca și cum i-ar fi rușine cu el.

— Sunteți niște prefăcuți, repetă încet.

Mitrano îl trage de mânecă.

— Asta e locul meu, spune plângăcios.

Cederna îl apucă de braț și i-l strânge cu putere până când celălalt își cere iertare.

— Știi să joci remi, locotenent?
— Nu, domnule.
— Dar atu?
— Nici.
— Atunci măcar septic!
— Domnule comandant, chiar vreți să jucați cărți… acum!
— Ai o idee mai bună? Observă că nu-ți propun totuși să jucăm dame. Ala chiar e un joc de imbecili. (Taie cărțile, se uită la cartea întoarsă: valet de cupă.) Ce plictiseală, locotenent. Crede-mă, până la urmă așa o să pierdem războiul ăsta. Bandiții ăștia o să ne omoare cu plictiseala.

Singurele ființe care se mișcă în buncăr sunt micii păianjeni părăoși cu picioare tremurătoare, care și-au căutat și ei adăpost în fața furtunii și a bombelor. Umblă cu capul în jos în spațiul lăsat liber de oameni, adică pe tavan, unde fojgăiesc în voie. Soldații îi urmăresc cu privirea, fiindcă nu prea au la ce să se uite. Mattioli întinde o mână, ia unul între degete, îl privește cum se agită și apoi îl strivește.

Plutonierul René e primul care rupe tăcerea – tăcere e un fel de a spune, mortierele continuă să tragă. Rostește genul de propoziție pe care nimeni n-ar vrea s-o audă în asemenea împrejurări:

— Unde e Torsu?

Și-a numărat oamenii și a constatat că sardul lipsește. I-a fost de-ajuns o clipă ca să priceapă despre cine e vorba, odată cu trecerea anilor apelul a devenit ceva instinctiv. Dacă ar pierde un deget, nu i-ar trebui mai mult timp ca să-și dea seama care anume.

Soldații tac consternați. Apoi Allais spune:

— A rămas în cort.

Și, ca o justificare colectivă, adaugă:

— Îi e prea rău. Nu se poate ține pe picioare.

În ultimele zile, febra lui Torsu a tot oscilat nebunește, ajungând adesea până spre patruzeci de grade. Când îi e foarte rău, bâiguie fraze fără sens care-i fac să se tăvălească de râs pe camarazi. Nu reușește să înghită nimic solid, a slăbit și la față,

pomeții îi ies mult în evidență și, în ciuda faptului că nu mănâncă nimic, diareea nu s-a oprit. Noaptea, René aude cum îi clănțăne dinții de frig, de câteva ori a fost silit să-și pună dopuri de ceară în urechi.

— Trebuie să mergem să-l luăm, îi îndeamnă Zampieri, dar agitația ei are o doză de isterie care nu-i convinge.

Câțiva băieți se ridică în genunchi, nu foarte hotărâți, așteptând acordul plutonierului. Dar, cum acesta nu vine, se întorc în pozițiile inițiale. René îl întreabă pe Cederna din priviri: e omul în care are cea mai mare încredere, singurul cu care simte că trebuie să se sfătuiască.

— Nu-l putem aduce aici, spune Cederna. Nu poate nici măcar să stea în șezut și nu e loc să stea întins.

— Tâmpit ca de obicei, sare Zampieri.

— Și tu cretină ca de obicei.

— Ți-e teamă să nu-ți ocupe Torsu locul, te pomenești?

— Nu. Mi-e teamă să nu fie cineva omorât.

— Da' de când te-ai făcut tu așa de altruist? Mie mi s-a părut că pentru tine contează doar să nu fii tu omorât.

— Vorbești ca să n-adormi, Zampa.

— Nu mai spune! Atunci de ce stă Mitrano afară, în timp ce tu ești aici lipit de curul meu?

— De curul tău nu se lipesc decât păduchii!

— Încetați! intervine René.

Are nevoie de liniște, trebuie să judece. Pe lângă efortul de a-l transporta pe Torsu pe brațe în condițiile date, rămâne problema spațiului. L-ar putea duce la comandament, dar atunci ar trebui să traverseze platoul, fără îndoială punctul cel mai expus al bazei. Ar trebui să rișt viețile a patru sau cinci oameni, dintr-o grijă excesivă pentru unul singur. Are sens?

Cederna îl privește fix în ochi, ca și cum ar fi în stare să-i citească gândurile. Clatină din cap.

Mai urmează o rafală de explozii, urmată de răspunsul mitralierelor care slobozesc un încărcător după altul. Plutonierului i se pare că vede un fulger violet, dar poate că e doar o impresie. Doi păianjeni se întâlnesc pe tavan, se opresc și se cercetează un pic, se ating cu piciorușele, apoi se îndepărtează în direcții opuse. Concentrează-te! își spune René. Unul dintre oamenii săi a rămas singur în cort. Face un efort ca să-și alunge din minte chipul palid și asudat al lui Torsu, glasul

său și amintirea ultimei cățărări pe care-au făcut-o împreună, numai ei doi, când au întâlnit un cerb. Trebuie să faci abstracție de personalitatea oamenilor, de prieteni, ăsta-i secretul, să le uiți trăsăturile și timbrul vocii, chiar și mirosul, până devii capabil să-i tratezi ca pe o simplă cifră. Poate că la fel ar trebui să procedeze și în cealaltă problemă. Nu e momentul acum să se gândească la asta. Acum importante sunt exploziile. Nu te lăsa furat de gânduri, Antonio. Nu asculta respirația gâfâită a lui Zampieri. Ține frica sub control. Nu te uita decât la fapte. Un soldat e în pericol, dar destul de aproape de fortificația exterioară ca să beneficieze de o anumită protecție. Pe de altă parte, cinci oameni în mișcare, expuși pentru cel puțin trei minute focului inamic, dar probabil pentru mult mai mult. A fi comandant înseamnă să cântărești posibilitățile, iar René e un bun comandant, e persoana potrivită pentru rolul ăsta. Când își comunică decizia, e absolut convins că e cea bună:

— Rămânem aici, așteptăm.

— Cât e ceasul?
— E trecut de miezul nopții.
— Ar trebui să ieșim să vedem.
— Bravo, du-te tu.
— Mă duc acum.
Dar nu se mișcă.

Cederna nu se mai gândește la Mitrano de câtva timp, dar gândurile dinainte i-au lăsat o umbră de proastă dispoziție. I se pare lipsit de sens să stea blocat aici, în timp ce inamicul trage asupra taberei. Trebuie să iasă și să-i lichideze, pe toți, să meargă să-i scoată din vizuini, să arunce grămezi de bombe peste ascunzătorile lor împuțite, ăsta-i sfârșitul pe care-l merită cine luptă ca un laș. A, dac-ar fi deja în trupele speciale, să se scoale în mijlocul nopții, să fie parașutat de la trei mii de metri în mijlocul unei zone fierbinți, să treacă un sat prin ciur, să-i scoată pe teroriști din vizuini, să le pună gluga pe cap și să-i lege de mâini și de picioare. Iar dacă un foc de armă pornește din greșeală și-l lichidează pe vreunul, cu atât mai bine.

În buncăr e cald și mușchii gambelor îi sunt anchilozați. Se gândește iar la permisie, la Agnese, are intenția s-o răpească

imediat după licență și s-o ducă la mare, la San Vito. Cu un pic de noroc, în octombrie se mai poate face baie, iar dacă vremea e urâtă, o să petreacă la fel de bine făcând sex pe patul desfundat al mătușii, cu perdelele trase ca să poată fi văzuți de vecini. Casa de la San Vito are mirosul din copilărie, mirosul vacanțelor, și chiar sexul are alt gust acolo. În curte încă mai există colivia ruginită în care mătușa ținea cei doi papagali de la tropice. Colivia era prea mică și păsările se chinuiau reciproc întruna, cu aripile și cu ciocul. Cederna le dăduse și nume, dar nu și le mai amintește – pentru ceilalți din familie erau doar *papagalii mătușii Mariella.* Păsările i-au dezamăgit pe toți, fiindcă n-au învățat niciun cuvânt, scoteau doar strigăte stridente și-și petreceau vremea murdărind colivia cu excremente și luându-se la harță, dar el le iubea totuși, și a plâns când au murit amândouă, la câteva zile distanță. Cederna închide ochii. Încearcă să-și amintească.

Sirena urlă din nou la patru dimineața. Trei șuiere scurte cu intervale între ele, pentru a anunța încetarea alarmei. E momentul în care majoritatea băieților din buncăr dorm, au uitat de foame și de durerile continue de articulații. Amorțeala îi face să se întoarcă încet și nervoși la corturile lor.

Pentru locotenentul Egitto alarma nu s-a încheiat însă. Îl trezesc taman când reușise să adoarmă (sau, cel puțin, așa i se pare lui, în realitate a dormit peste o oră).

— Domn doctor, avem nevoie de dumneavoastră.

— Da, da.

Dar nu reușește să se trezească și adoarme la loc. O mână îl zgâlțâie.

— Domn’ doctor!

— Da.

— Haideți cu mine.

Soldatul îl trage jos din pat. Egitto nu reușește să distingă nici chipul, nici gradul. Își freacă puternic fața cu mâinile, pe jos cad bucățele de piele moartă. Își ia pantalonii de pe scaun.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Unul de-ai noștri nu vrea să iasă din buncăr.

— E rănit?

— Nu.

— Atunci ce are?

Soldatul ezită.

— Nimic. Dar nu vrea să iasă.

Egitto își pune un ciorap. E plin de nisip, interiorul aspru îi zgârie picioarele.

— Și de ce mă chemați pe mine?

— Nu știam pe cine să chemăm.

— Din ce companie ești?

— Compania Charlie, să trăiți.

— Hai să mergem.

Furtuna nu s-a terminat, dar a scăzut în intensitate, acum a rămas doar un vânt mizerabil. Cei doi avansează cu capul înainte, apărându-și ochii cu mâinile.

Băiatul e ghemuit la mijlocul buncărului. În jurul lui se află câțiva camarazi, și e limpede că încearcă să-l convingă de ceva: când îl văd pe Egitto intrând în tunel, îl salută și ies în grabă prin partea opusă.

Aduce cu un manechin un pic fleșcăit, golit de umplutură și cusut la loc. Umerii îi sunt lăsați, capul se sprijină în piept. Egitto se așază în fața lui. La plecare, camarazii soldatului au luat cu ei lanternele, așa că trebuie s-o aprindă pe-a lui. O sprijină de peretele de beton.

— Ce s-a-ntâmplat?

Soldatul rămâne mut.

— Te-am întrebat ceva. Unui superior trebuie să-i răspunzi. Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, să trăiți.

— Nu vrei să ieși?

Soldatul clatină din cap. Egitto îi citește numele pe ecuson.

— Te cheamă Mitrano?

— Da, să trăiți.

— Și mai cum?

— Mitrano Vincenzo, să trăiți.

Băiatul respiră pe gură. Probabil că a transpirat mult, fiindcă are obrajii roșii. Egitto își închipuie buncărul înțesat. Dăinuie încă un damf puternic de sudoare, amestecat cu altul, mai greu de recunoscut, mirosul produs de mai multe corpuri înghesuite unul într-altul. Criză vagală, se gândește Egitto. Atac de panică, hipoxie. Îl întreabă pe soldat dacă i s-a mai întâmplat vreodată așa ceva înainte, dar nu folosește cuvântul *panică*, nici *criză,* ci *claustrofobie* – sună mai impersonal și nu dă impresia că puțin

îi pasă. Soldatul îi răspunde că nu, nu suferă de claustrofobie.

— Ți se-nvârte capul în momentul ăsta?

— Nu.

— Ți-e greață, ai amețeală?

— Nu.

Egitto are o bănuială.

— Nu cumva te-ai…

Arată spre vintrele soldatului, care-l fixează cu o privire uluită.

— Nu, să trăiți.

— N-ai de ce să te rușinezi.

— Știu.

— I se poate întâmpla oricui.

— Mie nu mi s-a-ntâmplat.

— E-n ordine.

Situația a devenit un pic jenantă. Egitto are nevoie de simptome de care să se agațe. Anamneză, diagnostic, tratament: cu asta operează un medic, nu cunoaște altă metodă demnă de încredere. Poate că i-a fost frică, asta-i tot. Încearcă să-l liniștească:

— N-o să mai tragă în noaptea asta, Giuseppe.

— Mă cheamă Vincenzo.

— Vincenzo, iartă-mă.

— V-am spus acum un minut. Vincenzo Mitrano.

— Ai dreptate. Vincenzo. În noaptea asta n-o să mai tragă.

— Știu.

— Putem ieși afară. Nu-i niciun pericol.

Soldatul își strânge genunchii la piept. Are o atitudine de copil, dar privirea e a unui adult.

— Și nici n-a fost un pericol adevărat, insistă Egitto. Nicio lovitură n-a căzut în interiorul bazei.

— Da’ foarte aproape.

— Nici măcar.

— Le-am auzit. Erau foarte aproape.

Egitto începe să-și piardă răbdarea. Consolarea e un teritoriu pe care nu-l stăpânește, îi lipsesc cuvintele potrivite. Mitrano suspină.

— M-au lăsat afară, domn’ doctor.

— Cine te-a lăsat afară?

Soldatul face un semn vag cu capul, apoi închide ochii. Se

aud vorbe rostite cu înfrigurare, dar cu glas scăzut la câțiva pași de refugiu, camarazii îl așteaptă. Egitto distinge cuvintele *cam slăbuț de înger* și e sigur că și băiatul le-a auzit; într-adevăr, spune:

— Sunt încă aici.

— Vrei să-i expediez?

Mitrano se uită spre ieșire. Clatină din cap.

— Nu contează.

— Sunt sigur că a fost vorba de un accident.

— Nu. M-au lăsat afară. Ședeam aici și mi-au întins o cursă, ca să mă scoată afară. Au făcut-o înadins.

— Pot să-i spun asta căpitanului Masiero, dacă susții că așa a fost.

— Nu. Nu trebuie să spuneți nimănui, domn' doctor.

— E-n regulă.

— Îmi promiteți?

— Bineînțeles că-ți promit.

Tăcerea durează trei, poate patru minute. O veșnicie când stai așa, gata să adormi, într-o vizuină întunecoasă.

— Câți ani ai, Vincenzo?

— Douăzeci și unu, să trăiți.

— Și n-ai pe cineva cu care-ai vrea să vorbești? O prietenă poate? Te-ai simți mai bine.

— N-am prietenă.

— Atunci poate cu mama.

Mitrano își strânge pumnii.

— Acuma nu, răspunde sec, adăugând după o clipă: știți, am un câine, domn doctor…

Egitto reacționează cu un entuziasm excesiv:

— Zău? Ce fel de câine?

— Un pinscher.

— Ăștia-s ăia cu botul turtit?

— Nu, ăia sunt buldogi. Pinscherii au botul lung și urechile drepte.

Locotenentul ar vrea să profite de subiect ca să-i distragă atenția soldatului, dar nu știe nimic despre câini. Își aduce vag aminte că, la un moment dat, cândva, și-a dorit un cățel, ba nu, Marianna și l-a dorit, iar el îl dorea pentru ea – oricum n-a ieșit nimic. Ernesto privea animalele de apartament ca pe niște vectori de germeni ucigași, iar pentru Nini încă o prezență ar fi

însemnat o sporire a complicațiilor, deja extrem de obositoare, în relațiile domestice. Egitto se întreabă dacă a fost lipsit de ceva. Dar, chiar dacă așa ar fi, nu-i mai pasă de multă vreme.

— Domn' doctor?

— Da.

— Am să ies de-aici. La un moment dat am să simt că pot și-am să ies.

— Dar nu acum.

— Nu, nu acum. Dacă e-n regulă pentru dumneavoastră.

— Pentru mine e-n regulă.

— Îmi pare rău că v-au făcut să veniți aici.

— Nicio problemă. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta.

— Îmi pare tare rău.

Egitto se ridică ajutându-se cu brațele. Își scutură praful de pe pantaloni. Și-a încheiat treaba aici. Atinge ușor cu capul tavanul buncărului.

— Domn' doctor?

— Spune.

— Mai puteți rămâne o clipă?

— Sigur.

Se reașază, lovește lanterna cu cotul. Fasciculul de lumină ajunge la nivelul solului, dezvăluind amprentele de bocanci în nisip, fiecare ștergându-le parțial pe celelalte, reziduu fosilizat al unei lupte. E momentul în care soldatul începe să plângă, mai întâi încetișor, apoi din ce în ce mai tare.

— Futu-i, spune el printre dinți, apoi repetă: futu-i, futu-i, futu-i, futu-i, ca și cum toxina de care ar vrea să scape s-ar fi cuibărit în aceste cuvinte.

Egitto nu încearcă să-l oprească, dar dintr-un motiv sau altul preferă să-și întoarcă privirea către peticul de cer care se zărește între perete și protecția exterioară – e aproape senin. Ascultă plânsul băiatului, îl descompune în elementele sale: diafragma tresaltă, căile nazale se umplu de mucus, respirația se accelerează atingând o intensitate maximă, apoi se calmează brusc. Mitrano e din nou liniștit. Egitto îi întinde o batistă de hârtie.

— Te simți mai bine?

— Cred că da.

— Oricum, nu ne grăbim.

În realitate e extenuat. Ar vrea să se întindă pe jos, chiar aici,

și să adoarmă. Închide o clipă ochii, capul îi cade în față.

— Domn’ doctor?

Îi e de-ajuns o secundă ca să se pomenească într-un vis confuz, în toiul unui schimb de focuri.

— Domn’ doctor!

— Ce e?

Femei

Furtuna de nisip a trecut. Limpezimea dimineții nu păstrează amintirea confuziei din timpul bătăliei, dar oamenii sunt încă zguduiți, iar pe fețele celor care se-ndreaptă în grupuri mici către micul dejun se pot citi semnele insomniei și ale unei nervozități prost înăbușite. Pe fondul tulburării generale, activitățile se desfășoară ca în fiecare zi: instructorii se duc la micul fort al polițiștilor afgani la ora opt fix și-i învață cum să percheziționeze un camion și să-i dea jos pe suspecții aflați la bord, o patrulă avansează până într-un loc neexplorat de lângă Maydan Jabha, în timp ce alții se dedică unor activități domestice pe care în alte împrejurări le-ar socoti prea puțin virile – spală așternuturi, mătură praful din corturi, curăță closete turnând găleți cu apă.

Totuși, noua conștiință a pericolului îi face să tremure imperceptibil. Veteranii, care cunosc senzația asta din alte misiuni, o întâmpină flegmatic, răspunzându-le recruților în căutare de încurajări da' unde te credeai, într-o tabără de vacanță? Dar până și ei, luptători hârșiți și cu experiență, privesc pentru prima oară fortăreața inexpugnabilă pe care au ridicat-o drept ceea ce este cu adevărat: o împrejmuire de nisip expusă adversităților.

La ora unsprezece, plutonul trei e adunat la baza turnului de vest pentru un exercițiu de tragere. Băieții stau și așteaptă cu șezutul sprijinit de masa încărcată de arme lucitoare și gata de a fi folosite sau cu spatele rezemat de sacii cu pietriș, la umbră. Se străduiesc să pară dezinvolți, ba chiar plictisiți. În realitate, sunt epuizați și un pic deprimați, nimeni nu mai are nimic de spus după noaptea petrecută la lumina becurilor aprinse, unii ținându-și inutil ochii închiși, ca să câștige câteva ore de odihnă, alții comentând iar și iar desfășurarea atacului (din care nimeni n-a priceput mare lucru) – toți însă cu urechea la pândă pentru a surprinde o nouă explozie. Plutonierul René s-a tot frământat să le țină oamenilor săi un discurs încurajator, dar, negăsindu-și cuvintele, s-a limitat până la urmă să spună suntem în război, știam cu toții asta, ca și cum ar fi fost vina lor.

Țevile puștilor strălucesc în soare, iar cele două lăzi cu muniție trezesc în sufletul multora dorința de a-și încărca arma

și de-a ieși din bază, trăgând la întâmplare împotriva cât mai multor afgani nimeriți în raza tirului. René cunoaște starea asta de agitație, o trăiește el însuși și a fost prevenit asupra ei la cursurile de instruire („o reacție firească, umană, care trebuie ținută sub control”). Pecone dă o interpretare cam stângace sentimentului comun, luând o pușcă în brațe și îndreptând-o către munte și apoi către cer, cu întoarceri bruște, pline de precauție.

— Ieșiți afară, bandiților! Vă lichidez unu câte unu. Pac! Pac!

— Ia lasă arma aia, că mai degrabă lichidezi pe unul dintre noi, îi spune René.

E doar o vorbă, dar sună lugubru și nimănui nu-i vine să râdă.

Căpitanul Masiero apare în partea din spate a platoului, soldații tolăniți se ridică în picioare și își îndreaptă spinările. Colonelul a ordonat ca, pe durata ședерii la bază, de poligoane să se ocupe căpitanul, deși în mod normal fiecare pluton își rezolvă problema cu forțe proprii. Inutil de spus că René nu e deloc mulțumit de noul ordin, simte că i-a fost știrbită autoritatea. Are o antipatie congenitală față de Masiero, îl socotește, vădit, un dobitoc și un pupincurist de cea mai joasă speță. Din câte știe, nici Masiero nu-l poate suferi.

Când căpitanul ajunge la turn, băieții sunt aliniați.

— Armamentul e pregătit? întreabă Masiero.

— Da, să trăiți.

— Atunci să-ncepem, dați-i drumul.

Se cațără unul câte unul pe scara de lemn. René le întinde câte o bandă de cartușe aurii. Masiero se postează în spatele fiecăruia și-i repetă ordinul la ureche:

— Vezi dealu’ ăla? Sunt trei butoaie acolo. Ții în ăla roșu din mijloc. Rafale scurte și împinge înainte. Mitraliera e-o curvă care vrea să stea cu cracii-n sus, ține minte asta. Tu trebuie să i-i ții jos. Înțeles? Când ești gata, încarci și tragi. Pune-ți dopurile dacă nu vrei să te-alegi cu timpanele sparte.

René trage primul, impecabil. Butoiul lovit tresaltă și apoi revine în poziția inițială. Gloanțele care nu nimeresc stârnesc norișori de fum printre stânci și tufele joase. Masiero nu renunță totuși la împunsături:

— Destul de bine, plutonier. Încearcă să fii mai relaxat când tragi. Ai să vezi că e mai distractiv.

René își închipuie cum ar fi să-i vâre două degete pe nas și să i le scoată prin ochi.

Vrea ca oamenii lui să fie apreciați. E un lucru pe care nu-i place să-l recunoască, dar ține ca ei să se prezinte în formă în fața căpitanului.

Începutul e promițător. Cei mai mulți ating ținta cel puțin o dată. Camporesi, Biasco, Alais și Rovere se descurcă binișor, Cederna primește complimente pentru rapiditatea cu care încarcă arma și țintește.

Caporalul Ietri e primul care-l dezamăgește un pic. Ca de obicei, tavanul gheretei e prea scund pentru el. Asta-l silește să se culce pe mitralieră. Poate de asta, sau fiindcă răsuflarea căpitanului în ureche îl calcă pe nervi, ține prea mult degetul apăsat pe trăgaci.

— Nu risipi muniția, îl admonestează Masiero.

Când trece abătut pe lângă René, acesta îl bate pe umăr. Ietri e încă tânăr, pune totul la inimă.

Zampieri se prezintă ultima. René îi privește sânul fără să vrea, în timp ce se cațără pe scară, dar priveliștea nu-i stârnește nicio dorință. Nu i-a stârnit niciodată, poate fiindcă Zampieri îi e într-un fel prietenă, sau fiindcă a văzut-o râgâind după ce-a dat pe gât o doză de bere, și anumite lucruri nu se împacă cu ideea lui despre feminitate. O tratează ca pe toți ceilalți, ca pe-un bărbat. Zampieri e un element bun, conduce perfect Lynxul, fără prea multe precauții inutile, e hotărâtă și nu se dă înapoi de la nimic, nici măcar când Torsu pune filme porno în cazarmă. Rămâne și se uită la ele cu brațele încrucișate, până la sfârșit. Judecând după anumite priviri pe care le-a surprins, René ar putea pune pariu că i s-au aprins de mult călcâiele după Cederna, dar nimeni nu are asemenea bănuieli. Toți o cred lesbiană.

Zampieri ascultă instrucțiunile căpitanului, dând din cap. Își pune dopurile în urechi și-și dezmorțește gâtul. Umblă la capacul închizătorului pentru a băga cartușele, dar nu ajunge cu mâna la el. De câte ori încearcă să introducă banda, capacul i se închide peste degete. Patul puștii îi alunecă din scobitura umărului.

— Nu pot, spune ea, și mai încearcă o dată, inutil însă.

Masiero le ordonă băieților să aducă un podium de lemn. Di Salvo găsește unul la magazie și-l urcă în doi pe fortificație.

René îl pune jos și Zampieri se suie pe el.

— E mai bine așa? o întreabă cu căldură, ca s-o liniștească.

— Da.

— Ar fi și mai bine dacă ar pune banda corect, comentează Masiero cu asprime.

— Sigur că da. Mă scuzați, să trăiți.

Zampieri se mai luptă odată cu capacul, dar mitraliera continuă să-i scape din mâini și să se aplece în față – un animal nărăvaș. René e nerăbdător. Băieții își observă de jos colega cu un amestec de jenă și curiozitate, privind pe rând la el ca pentru a-i cere să intervină. Căpitanul se sprijină cu brațele de pervazul gheretei și aruncă un zâmbet sarcastic. I n cele din urmă Zampieri reușește să imobilizeze arma și să fixeze capacul închizătorului.

— Gata.

— În sfârșit! Armează!

Fata încearcă să tragă clapeta de armare, dar e prea greu. Și René a simțit un pic de rezistență înainte. Acum e sigur că Zampieri n-o să reușească. Într-adevăr, mai încearcă o dată, dar nu reușește s-o tragă până la capăt.

— S-o fi blocat, spune ea încet.

Masiero o dă la o parte cu o lovitură de cot.

— Ce blocat, pastele mă-sii! Niciun blocat, tu nu ești în stare. (Armează pușca cu o mișcare violentă.) Trage, acum!

Zampieri nu tremură, dar obrajii ei sunt mai îmbujorați ca de obicei, are gâtul țeapăn. Și René își simte sângele pulsându-i pretutindeni, în urechi, în mâini. Zampieri ia linia de ochire cu prea mare grabă, mitraliera are un recul puternic, iar rafala zboară la douăzeci de metri deasupra butoiului. Căpitanul înjură, apoi se postează în spatele fetei și-o împinge înainte cu bazinul, către parul mitralierei. Dacă n-ar fi rămas fără grai, băieții ar risca fără îndoială câteva comentarii picante.

— Trage, ’tu-i pastele mă-sii!

Gloanțele se opresc și mai departe de țintă. Zampieri scoate un țipăt scurt din cauza durerii pe care-o simte în sânul strivit între patul armei și pieptul lui Masiero. Acesta o întoarce cu o mișcare bruscă și începe s-o zgâlțâie.

— Și tu te crezi pușcaș, ai? Ia zi? Pușcaș! Suntem în Gulistan, ’tu-i pastele mă-sii! Din vina unora ca tine ne măcelăresc ăștia pe-aici!

Băieții din pluton își pleacă ușor capetele. René însă e hotărât să-l fixeze pe căpitan până la capăt.

— Dacă erai de gardă azi-noapte? Nu ne omorau pe toți? Suntem în război și tu habar n-ai să folosești o mitralieră!

Zampieri e țeapănă, pare că dintr-o clipă într-alta se va pulveriza în mâinile lui Masiero. Are ochii injectați.

— Domnule căpitan, intervine René.

Masiero se întoarce furios:

— Ce vrei?

— Poate că o intimidați prea tare.

René rămâne în poziție de drepți, impasibil, în vreme ce Masiero se apropie de el cu pași lenți, respirând pe gură.

— O intimidez?

— Oamenii n-au mai pus mâna pe arma asta până azi.

— Nu mai spune! De asta nu mai pot eu. Te pomenești că trebuia să-i dau domnișoarei un pistol cu apă. Cu ăla o fi tras?

René tace. Expresia feței nu i se schimbă deloc, și nici cea a oamenilor săi, rămași înmărmuriți la baza turnului. Au fost instruiți să fie absolut inexpresivi, să-și țină cele mai negre gânduri ascunse, iar Masiero a fost unul dintre profesorii lor. Căpitanul se apropie mai mult de René, oprindu-se la un lat de palmă de fața lui. Privește gradele prinse pe haină, ca și cum nu le-ar ști prea bine.

— Ia spune-mi, plutonier, dumneata ai mai fost implicat într-un schimb de focuri? Un schimb de focuri adevărat, vreau să zic.

— Nu.

— Răspunde cum se răspunde unui superior, plutonier.

— Nu, să trăiți.

— Înțeleg. Mare păcat. Da' fii fără grijă. Misiunea asta o să-ți ofere prilejul. Și știi de ce? Pentru că aici se trage. Ăștia ne urăsc și vor să ne omoare pe toți. Ai auzit petardele minunate de azi-noapte? Bun, să știi că nu erau de sărbătoare și că ăștia n-o să se lase până n-o să radă baza asta de pe fața pământului și n-o să-i măcelărească pe toți câinii infideli ca dumneata și ca mine. Știi ce le fac talibanii prizonierilor, plutonier?

— Nu, să trăiți.

— Îi răstignesc. Ca pe Isus Cristos. Poți să-ți închipui un cui ruginit înfipt între nervii mâinii? Voi, ăștia de jos, vi-l puteți închipui? Mademoiselle, dumneata ți-l poți închipui? Mori sau

de foame, sau din cauza sângerării. Fiindcă imbecilii ăștia îți umezesc buzele ca să dureze mai mult. Și știi ce mai fac, plutonier?

— Nu.

— Nu, și mai cum?

— Nu, să trăiți.

— Te ciomăgesc cu o bâtă, ore întregi, până nu se mai știe dacă ai sau nu haine pe tine. Da' sunt atenți să nu te omoare. Fiindcă după aia te-nchid într-o cameră plină cu insecte și le lasă pe ele să termine treaba. Sau… nu mă-ntrebi sau ce? plutonier?

— Sau ce, să trăiți?

— Sau te spânzură de picioare până-ți vine tot sângele în cap și-ți explodează țeasta. BUUM! Ai înțeles acum de ce e util să știi să-ncarci o mitralieră?

— Da, să trăiți.

— Și zice c-a înțeles și domnișoara cu plete blonde din spatele meu?

— Da, să trăiți.

— Ar fi păcat să-i umple părul ăsta frumos de sânge, nu crezi?

— Da, să trăiți.

Masiero face o pauză. Tăcerea e aproape totală, René își poate auzi propria respirație.

— Bun, reia într-un târziu căpitanul, punem punct aici.

Masiero coboară scara. Soldații iau poziția de drepți când trece pe lângă ei fără să le arunce nicio privire. De pe fortificație, René îi zâmbește lui Zampieri, ca pentru a-i spune să nu pună la inimă: nu s-a întâmplat nimic grav.

Asfințitul e momentul preferat al zilei pentru locotenentul Egitto. Aerul devine dintr-odată mai proaspăt, dar încă nu înțeapă ca pe timpul nopții. În lumina înserării, baza pare să devină mai mică, iar pe platoul din piatră apar în sfârșit și alte culori decât obișnuitul ocru și obișnuitul verde: băieții umblă de colo-colo, îmbrăcați cu halate albastre, roz, portocalii și cu șlapi. Vreme de câteva ore, domnește o atmosferă de calm cotidian. Asta înmoaie chiar și apatia aspră a locotenentului, care se simte cuprins de neașteptate elanuri de bună dispoziție.

Lângă dușuri e un cort, dotat cu încălzire, pentru

dezbrăcarea soldaților, dar lui Egitto nu-i prea place să se dezbrace în fața tuturor, preferă s-o facă în cabină, chiar dacă spațiul e insuficient. Și-a pus la punct o tehnică de a-și scoate hainele și de a le îmbrăca din nou stând în echilibru pe un picior și apoi pe altul, fără ca vreunul să iasă din șlapi și să vină în contact cu podeaua jegoasă. Supraviețuirea în bază necesită talent și o sumedenie de asemenea tertipuri.

Apa nu e chiar caldă, e călâie, dar după vreo zece secunde devine destul de plăcută. Cineva a uitat un flacon cu spumă de baie pe etajeră. Egitto îi deșurubează dopul și-i miroase conținutul: are o aromă puternică, aspră și bărbătească, din cele care plutesc adesea în vestiarele cazărmii. Băieților le place să se învăluie în nori denși de parfum, își dau pe piept, ba chiar și pe organele genitale cu deodorante agresive, care apoi rămân să plutească în aerul umed – și asta e o altă diferență între el și ei. Locotenentul se spală cu săpunul alcalin de la farmacie.

Își toarnă lichid în palmă și își dă pe piept și pe umeri. În punctele cele mai afectate de arsuri, apar mici răni întunecate care se închid imediat. Locotenentul îndreaptă jetul de apă spre bucățelele de piele moartă risipite pe jos, înainte de a ajunge în scurgere. Te pomenești că proprietarul flaconului așteaptă în fața ușii. Dacă o să-și recunoască mirosul spumei de baie când Egitto va trece pe lângă el, numai Dumnezeu știe cum poate reacționa. Băieții sunt imprevizibili. Oricum, dreptatea ar fi de partea lui, nu se fură săpunul unui coleg, e un delict care, într-un avanpost din mijlocul deșertului, capătă proporții catastrofale. Își mai toarnă din el și își dă între picioare și pe gambe. Apoi rămâne sub jetul de apă cu ochii închiși, până când cineva bate la ușă. Cele trei minute de duș la care are dreptul au trecut.

Când se întoarce la infirmerie, găsește ușa cortului pe jumătate deschisă.

— E cineva aici?

O voce feminină răsună de după pânza verde:

— Alessandro? Tu ești?

Pânza se dă la o parte și apare un braț gol, un umăr, apoi un petic de prosop alb și în cele din urmă fața rotundă a Irenei Sammartino, cu părul prins în vârful capului. Irene. Holograma ei pe jumătate dezbrăcată se proiectează de undeva, de la mare

depărtare în timp și spațiu, înaintea locotenentului. Surprins, Egitto face un pas înapoi în fața acestei apariții.

Femeia îi zâmbește.

— Am ales patul ăsta. Nu știam în ce parte dormi. Niciun semn nu arată că aici ar sta cineva.

— Da' tu ce cauți aici?

Irene își apleacă capul într-o parte, își strânge brațele goale peste sâni – sânii ei n-au fost niciodată foarte mari, dar nici extrem de mici, Egitto își amintește cu aproximație senzația pe care-o avea când îi cuprindea în podul palmei.

— Așa primești tu o veche prietenă? Hai, vino să te sărut.

Egitto se apropie, fără prea mare chef. Irene îl privește atentă de la înălțimea ei ceva mai mică, pare că vrea să se asigure că toate detaliile cunoscute sunt la locul lor.

— Ești încă destul de frumos, spune ea, mulțumită.

Prosopul reușește să-i acopere doar parțial coapsele și flutură la fiecare mișcare. Nu e însă înnodat la baza claviculei, ci numai prins într-un colț, s-ar putea desface dintr-o clipă într-alta, eliberându-i întregul trup. Egitto nu știe de ce-i trece prin cap această eventualitate. Iat-o pe Irene Sammartino, desculță, în cortul său, iar el habar n-are de ce, nu știe de unde a venit, dacă a picat din cer sau a răsărit din pământ, nu știe ce intenții are. Ea îl sărută prietenește pe amândoi obrajii. Are un parfum bun, care lui nu-i trezește însă nicio amintire.

— Curaj, domnule locotenent, zi ceva! Parcă ai vedea pe dracul în persoană.

O jumătate de oră mai târziu, Egitto îi cere lămuriri colonelului Ballesio, extrem de ocupat să curețe cu degetul arătător fundul unui pahar de iaurt.

— A, da, Irene. A zis că sunteți prieteni. Bună bucățică, nimic de zis. Numai că turuie ca o moară stricată. E de neoprit. Și spune lucruri pe care, sincer să fiu, nu le-nțeleg. Nu ți se pare că femeile care spun lucruri plicticoase au ceva trist? Nevastă-mea e așa. N-am îndrăznit niciodată să i-o spun. (Ballesio își vâră tot degetul în gură și-l scoate afară lucind de salivă, ca un cârnat umed.) Și am impresia că are o tendință de îngrășare. Picioarele, vreau să zic, i-ai privit picioarele? Nu sunt grase, dar riscă să devină. Am avut o gagică supraponderală când eram subofițer și… ufff! Astea cărnoase au în ele ceva… porcesc. S-a instalat ca lumea?

— I-am cedat patul meu.

— Foarte bine. Apreciez. Aș fi invitat-o să stea aici, dar în fond voi sunteți deja prieteni.

A făcut ușor cu ochiul? Sau a fost doar o impresie?

— Și eu mai și sforăi îngrozitor. Aproape că era să divorțez din cauza asta. Nevastă-mea și cu mine dormim în odăi separate de paisprezece ani. Nu că mi-ar displăcea, dar uneori sforăitul mă scoală și pe mine. Ce mai, sforăi ca un tractor. (Tușește.) Nu știi vreun remediu, doctore?

— Niciunul, domnule colonel.

Egitto e mai iritat decât lasă să se vadă.

Ballesio cercetează fundul paharului, nu cumva să fi rămas vreo urmă de iaurt. A lins cu râvnă și capacul de aluminiu, care acum zace pe masă, lucind slab în lumina de neon. Aruncă paharul spre coșul de gunoi, dar ratează. Egitto se teme să nu-i ceară să-l culeagă.

— Bineînțeles că nu. Fiindcă nu există. Plasturi, bomboane, dormit pe-o parte, am încercat de toate. Nu există soluție. Dacă sforăi, sforăi și gata. Asta e. Prietena dumitale rămâne o săptămână, dacă zboară elicopterele.

— De ce-a venit, domnule comandant?

Ballesio îl privește pieziș.

— Pe mine mă-ntrebi? De unde să știu eu? E plin de Irene de-astea care se-nvârt prin Afganistan. Cercetează, anchetează. Nu m-ar mira ca prietena asta a dumitale să fi venit aici ca să adune informații despre vreunul din noi. Înțelege dacă poți. Azi, un soldat se plânge de cine știe ce prostie, și ăștia se reped imediat asupra ta ca niște păsări de pradă. Să vină, să vină, eu n-am nimic de apărat. Dacă mă scot la pensie mâine, sunt fericit. Cu dumneata e altceva. Fii cu ochii-n patru.

Egitto respiră adânc.

— Domnule comandant, v-aș cere îngăduința să dorm aici. N-o să vă deranjez.

Chipul lui Ballesio se întunecă din nou, apoi se destinde într-un zâmbet.

— A, nu, știu că nu. Bineînțeles că nu. Dacă-i vorba de deranj, eu te-aș deranja pe dumneata. Da’ spune-mi: care-i problema, locotenent?

— Mi se pare că ar fi mai potrivit ca Irene să aibă parte de intimitate.

— Te pomenești că-i lesbiană.

— Nu, domnule colonel.

— Știi ce-mi spunea mereu bătrânu' meu? Zicea dragă Giacomo, dacă-ți plac moi ai câte poftești. Exact așa, dar în dialect, și sună mult mai rău. (Colonelul își strânge în mână bărbăția prin izmene.) Era cam spurcat. La optzeci de ani se mai strecura încă în patul asistentei. Săracu de el, a murit singur ca un câine. Nu știu dacă mă-nțelegi (face din nou cu ochiul, mai voalat de data asta), dar, în ce mă privește, dumneata și vizitatoarea dumitale puteți să faceți ce vreți. N-am nimic contra unui strop de promiscuitate sănătoasă.

Egitto hotărăște să treacă peste aluziile colonelului. Cum ar reacționa dacă ar ști care e natura exactă a prieteniei sale cu Irene Sammartino? N-are însă chef să-i facă dezvăluiri. Repetă rar:

— Dacă nu vă deranjez, m-aș muta aici. Momentan.

— Okay, okay, cum dorești, spune Ballesio impacientat. Știi, Egitto? Dumneata ești ofițerul cel mai lipsit de haz pe care l-am întâlnit în treizeci de ani de serviciu.

Pe timpul nopții, nu închide însă niciun ochi. Ballesio sforăie într-adevăr ca un tractor, iar locotenentul e un pachet de nervi, își închipuie omușorul comandantului vibrând la trecerea aerului, amigdalele hipertrofiate, umflate de sânge. Ar vrea să se ridice din pat și să-l zgâlțâie zdravăn, dar n-are curaj, ar vrea să se întoarcă la infirmerie să înghită o capsulă de Tavor, dar nici pentru asta n-are curaj. Acolo e Irene Sammartino, care doarme. Când se gândește la asta, îl cuprinde iarăși bănuiala că n-a fost vorba decât de o halucinație prelungită, plină de detalii. Tot ce poate face este să-l domolească pe Ballesio fluierând ceva. Colonelul se liniștește pentru câteva clipe, apoi se pornește iar, mai tare ca înainte. Câteodată intră în apnee și când reîncepe să respire produce zgomote monstruoase.

Frustrarea îl face pe Egitto vulnerabil la asediul amintirilor. Cochilia de duloxetină se înmoaie, cedând treptat în fața fluxului de gânduri. Locotenentului îi defilează prin minte cele câteva episoade, reduse la esență, pe care și le mai amintește din povestea cu Irene. Cât a durat? Câteva luni, nu mai mult. Urmau amândoi cursurile școlii de ofițeri. S-au apropiat unul de altul fiindcă erau ceva mai dezinvolți decât colegii lor extrem

de educați – ea în modul ei vehement, el cu felul lui caustic de a vorbi, o moștenire neașteptat de prețioasă a pălăvrăgelii lui Ernesto.

Atracția pe care Egitto o încerca pentru Irene era una de tip rece, dar câteodată își schimba brusc temperatura și scotea scântei ca un foc peste care torni benzină. Din timpul petrecut cu ea își amintește mai ales partidele de sex din dormitorul sufocant, așternuturile întotdeauna un pic mai jilave decât și-ar fi dorit. Dar faptul că Irene n-avea măsură în dragoste a devenit rapid un motiv de anxietate, iar atunci când și văpăile erotice au mai pălit, Egitto n-a găsit cu ce să le înlocuiască.

Îi vine în minte imaginea lor pe patul de o persoană, treji și nemișcați, e într-o duminică dimineața și ascultă uguitul porumbeilor de pe pervaz, aduc a vulgare orgasme umane, aluzie peste care Egitto preferă să treacă: e momentul în care-și dă seama că nu mai are chef de așa ceva. Și i-o comunică Irenei, aproape exact în acești termeni brutali.

Dar eliberarea de Irene Sammartino s-a dovedit a fi un lucru nu tocmai simplu. La câteva săptămâni după despărțire a avut loc o urmare neplăcută: ea l-a convocat într-un bar din centru și, cu un aer disperat, i-a mărturisit că are o întârziere de șase zile – nu putea fi vorba de o întâmplare, nu, ciclul îi venea întotdeauna cu maximă precizie. Dar n-avea curajul să facă testul, nu încă. Au umblat multă vreme pe sub porticuri, fără să se atingă, Egitto cântărea în minte diferite scenarii, își stăpânea cu greu nervozitatea și din când în când încerca s-o convingă să facă testul ca să fie sigură. S-a dovedit a fi însă o alarmă falsă. În lunile care-au urmat, Irene apărea când se-aștepta mai puțin. Evident, prietenii lor comuni erau mai mult ai lui decât ai ei, dar Irene nu rata nicio ocazie de a-l întâlni. Venea întotdeauna singură, surâzătoare, era chiar incredibil de gălăgioasă. Le dădea apă la moară tuturor, ignorându-l pe el, dar când nu mai era în centrul atenției se baricada în mutenie. Începea să privească în jur cu teama unei feline, aruncând frecvent priviri în direcția lui și, mai devreme sau mai târziu în cursul serii, se pomeneau singuri, întrebându-se reciproc cum merge treaba, tot mai stingheri.

Apoi, de la o zi la alta, Irene a dispărut în neant. Zvonul care a circulat printre elevii școlii era că serviciile secrete o cooptaseră într-un program special, în străinătate. Egitto n-a

fost deloc surprins: fusese întotdeauna o fată vioaie, cu un enorm talent pentru comunicare. Așa că nu și-a pus prea multe întrebări. Se simțea ușurat.

Nasul colonelului Ballesio emite un fluierat acut ca șuieratul unei rachete și se încheie cu un plesnet. Egitto se răsucește în pat a mia oară. Irene Sammartino… câți ani să fi trecut? opt? nouă? Și după atâția ani reapare tocmai aici, în Gulistan, în cortul lui, ca un cal troian pe care destinul i l-a vârât pe timp de noapte în ascunzătoare. Ca să-l întoarcă pe dos, să-l poarte în trecut. Către ce, nu știe. Către lumea scânteietoare a celor vii? Nu, destinul n-are nimic de-a face aici. Egitto are adesea tendința de a se lăsa fascinat de coincidențe, dar aici e vorba de Irene Sammartino. Dacă a venit la bază e fiindcă a hotărât ea să vină, trebuie să aibă ea ceva în cap: el însă n-o să se lase îmbrobodit. Fii *cu ochii-n patru, locotenent.*

Ietri și Zampieri fac de gardă la turnul principal. Luna e o unghie de lumină deasupra muntelui, și Ietri își amintește de o poezioară din școala elementară: *Luna e o mincinoasă, când e ca un D crește, când e ca un C descrește.* Când era ca un D pe cer, taică-său se scula înainte de răsărit pentru semănatul sfeclei. Și era ca un C când a ieșit din casă, într-o seară de mai, pentru a nu se mai întoarce.

— E lună nouă, comentează el ca pentru sine.

— Ce-ai zis?

— Nimic.

Zampieri se așază pe jos și-și întinde picioarele. Își mișcă înainte și înapoi vârfurile bocancilor.

— E frig. Fir-ar a dracului, să vezi ce-o să fie în ianuarie. Moarte curată.

Ietri își scoate mănușile din buzunar și i le oferă. Zampieri 11 ii-l bagă în seamă, continuă să vorbească, cercetându-și pielea jupuită de pe degetul mare de la mâna dreaptă. O rupe cu dinții acolo unde e mai roșiatică.

— Unde-i acum căpitanul, să simtă și el frigul ăsta? Vezi să nu, nu-și pune el curul la bătaie.

— Cine, Masiero?

Zampieri își privește vârful bocancilor, continuând să-și roadă degetul.

— Ai văzut cum m-a tratat? M-a făcut mademoiselle, parc-aș

fi fost un imbecil de model.

— Cum adică?

Ea tot nu-i dă atenție.

— Să știi că eu știu să-ncarc o mitralieră. Știu să-ncarc orice armă. Da' mitraliera aia era montată prea sus. Masiero ar trebui să mă vadă cum trag cu pușca mea. Praf îi fac butoiu' ăla al lui.

— Nu puteai să-l nimerești cu o pușcă normală, o contrazice Ietri, dar are imediat impresia că nu asta trebuia să spună.

Zampieri îl privește într-adevăr iritată, un pic scârbită, înainte de a continua.

— Arma aia era blocată, i-am zis. Probabil c-a blocat-o Simoncelli, care a tras înaintea mea. Întotdeauna defectează arma.

Scoate degetul din gură, îl freacă cu arătătorul. Își desface coada de cal și scutură din cap. E mai frumoasă cu părul așa, se gândește Ietri, mai feminină.

După o clipă, izbucnește într-un plâns cu sughițuri.

— Auzi, să mă facă domnișoară! Fir-ar al dracului de mascul! Vouă sigur nu v-ar spune așa ceva. Bineînțeles că nu! Îmi spune mie fiindcă sunt fată. Eu am fost tâmpită. Tâmpită… să-mi aleg… meseria… asta.

Umerii îi tresaltă de plâns, Ietri trebuie să-și stăpânească impulsul de a o mângâia pe cap.

— Nu… sunt… în stare.

— Cum să nu fii în stare?

Zampieri își ridică brusc capul și-l fulgeră cu privirea.

— Nu, nu sunt! Ce știi tu? Nimic. Tu habar n-ai!

Ieșirea pare s-o calmeze. Ietri se hotărăște să nu protesteze. Zampieri plânge în continuare, dar mai liniștit acum, ca și cum plânsul ar fi doar felul ei aparte de a respira. Ietri nu știe cum se consolează o fată. A consolat-o de multe ori pe maică-sa, mai ales în perioada grea când taică-său își luase câmpii, dar era altceva. Nu trebuia să facă cine știe ce atunci, fiindcă făcea ea totul: îl ținea strâns la piept, aproape că-l sufoca, și repeta mereu mama e cu tine, mama e cu tine.

— Și mie mi se pare uneori că nu sunt în stare.

— Aiurea, tu faci totul cum trebuie. Ai întotdeauna patul făcut, ești întotdeauna punctual la adunare, nu te plângi niciodată și n-o faci pe prostul. Luați-l de exemplu pe caporalul

Ietri, soldățelul perfect!

Lui Ietri nu-i place tonul cu care-o spune. E-adevărat că se străduiește să facă bine ceea ce face. Dar ce-i rău în asta? Simte totuși nevoia să se justifice:

— Mai fac și eu tâmpenii!

— Vezi să nu!

— Ba da, pe bune.

— Hai lasă!

— Noaptea trecută mi-a scăpat lanterna în closet.

Zampieri se întoarce spre el, uluită:

— Lanterna care a înfundat closetul era a ta?

— Am încercat s-o scot, dar era întuneric beznă. Nu voiam să bag mâna. Era murdar, mi-era scârbă.

Fata se bate cu palmele peste genunchi și izbucnește în râsul ei zgomotos.

— Mare tâmpit ești!

— Încetează! Scoli toată cazarma.

Dar Zampieri nu se lasă.

— Mare tâmpit ești!

Apoi se lasă pe-o parte, fără să-i pese că fața îi atinge pământul.

— Măcar eu știu să trag, mormăie Ietri, din ce în ce mai iritat.

Zampieri se ridică din nou în șezut. Pe obraz are un pic de praf pe care-l curăță cu antebrațul.

— Bine, bine, n-o lua și tu așa, spune ea, dar apoi reîncepe să râdă.

În gheretă, pe pământ, sunt risipite tuburi de cartușe. Ietri culege unul și-l învârte între degete. Se întreabă dacă provine de la un glonț care a ucis sau de la unul tras în gol.

Zampieri își trage nasul:

— Ce e, te-ai supărat?

— Nu.

— Pe bune? Mie mi se pare că ești supărat rău.

— Nu, nu sunt supărat.

— Ești drăguț așa încruntat.

Ietri rămâne cu gura căscată.

— Ce-ai zis?

— Am zis că ești drăguț.

— În ce sens?

— Așa, pur și simplu. Ești drăguț, și atât. Nu ți-a mai zis-o nimeni?

— Nu.

— Ar trebui să te vezi acum. Te-ai înroșit tot.

— Cum vezi tu pe întunericul ăsta?

— Ești atât de roșu, că se vede și așa. Ești fosforescent, ce dracul

Probabil că are dreptate. Ietri se simte roșu. Îi întoarce spatele și se preface că se uită prin barbacană. Muntele e un enorm animal ghemuit, ceva mai negru ca cerul, i se distinge conturul. Zampieri i-a zis că e drăguț. S-o creadă? Ea își deschide fermoarul de la geacă și bagă o mână în buzunarul interior. Scoate o sticluță de aluminiu, bea o înghițitură și i-o oferă.

— Ia de-aici. Te mai liniștește un pic.

— Ce-i asta?

Ea ridică din umeri.

— Ai înnebunit? Dacă ne prind că bem în post, ne bagă la bulău.

— Ce spuneam eu, domnilor? Luați-l de exemplu pe caporalul Ietri, soldățelul perfect!

Mai ia o înghițitură și apoi râde ca pentru sine. Ietri se rușinează.

— Dă-mi și mie, spune.

Zampieri îi întinde sticluța. El ia o înghițitură. E *grappa* și e tare. I-o dă înapoi.

— Cum poți s-nghiți chestia asta?

— Beau ce se găsește. Mai vrei?

— Da.

Își mai trec sticluța unul altuia o vreme. Ietri nu renunță nici când nu mai are chef, fiindcă de câte ori îi vine rândul atinge degetele camaradei.

— Ți-a fost frică azi-noapte?

— Mie nu mi-e frică niciodată, răspunde ea. (Apucă o meșă de păr și și-o răsucește.) Da ție?

— Nu, nu, se grăbește Ietri să răspundă, bineînțeles că nu.

Zampieri a uitat să-și tragă complet fermoarul și prin deschizătură se zărește maioul verde mulat pe sân. Ietri și-o închipuie fără haine. Îi construiește nudul metodic, de la gât la picioare. Ea a reînceput să-și chinuie degetul cu dinții și pare

iarăși departe, cufundată în gânduri fără nicio legătură cu el.

— Las' că i-o plătesc eu căpitanului, murmură, i-o plătesc într-o zi, jur.

Nu mai vorbesc. *Grappa* se termină, dar Ietri a reușit să aibă o erecție. Continuă să privească pe furiș în geaca lui Zampieri, să-și închipuie sânii albi, până când ea își trage chinuitor fermoarul și se chircește din cauza frigului. După un minut adoarme, Ietri înțelege asta după respirație și după ușoarele mișcări ritmice în sus ale capului.

Peste două ore, când vine vremea să facă schimb de locuri, n-o trezește. Își petrece tot restul gărzii în picioare, chiar dacă-l furnică. A privit-o îndelung, aproape tot timpul. Și-a permis fantezii despre cum ar face dragoste cu camarada lui, ghemuiți în post, despre cum i-ar ține strâns coapsele și i-ar astupa gura. Dar i-au trecut prin minte și gânduri mai tandre, în care se sărutau și se mângâiau pe mână, iar el îi arăta casa din Torremaggiore, și prânzeau împreună cu maică-sa, care pregătea, special pentru ocazia asta, o plăcintă cu cartofi. E o fantezie la fel de excitantă. Ietri cunoaște o singură modalitate de a se elibera de toată tensiunea asta. Va trebui să riște un drum până la closete, la schimbarea gărzii. Problema – și nu e o problemă minoră – este că a rămas fără lanternă.

Te uiți, te uiți și iar te uiți

„Un IED este o bombă făcută în casă, asta trebuie să ținești minte. *Improvised Explosive Device.* Oricine poate construi așa ceva. Luați un bidon de îngrășăminte chimice, două fire de cupru și două agrafe și legați-le pe toate împreună. E cel mai simplu circuit electric care vă poate veni în minte, îi reușește chiar și unui copil. Instrucțiunile se găsesc pe Internet. În privința asta nu-i nimic de făcut. Un IED costă cât o pizza și o bere, iar materialele se găsesc la Bricostore. E o cursă pentru șoareci, asta e. Iar șoarecii suntem noi. Din cauza lor războiul ăsta a devenit un război de căcat, ca în Irak. Inamicul nu se mai vede, nu există. Își îngroapă bomba și pe urmă se ascunde după o stâncă și admiră spectacolul. Buum! Nu e nimic de făcut, poți doar să te uiți. Trebuie să te uiți la toate, încontinuu. Te uiți, te uiți și iar te uiți. Un morman de gunoi la marginea drumului? Suspect IED. Un băiețel care salută de pe acoperișul unei case? Suspect IED. O brazdă de pământ mai închisă la culoare decât restul? Suspect IED. Chiar și o brazdă mai deschisă la culoare e suspect IED. Niște pietre aliniate? Un automobil abandonat? Carcasa în putrefacție a unei cămile? Suspecți IED. Suntem niște câini care amușină în războiul ăsta. Dacă apare un risc de explozie, opriți-vă și lăsați operațiunea în seama ACRT. Nu-i grăbiți. Dacă ACRT se grăbește, săriți voi în aer. Dați-le de băut dacă cer, și chiar dacă nu cer, fiindcă dacă un tip din ACRT suferă de sete și începe să-l doară capul sau devine confuz, săriți voi în aer, asta trebuie ținut minte. E un război împuțit, cel mai împuțit dintre toate. N-o s-ajungeți să-nfigeți baioneta în burta talibanilor, de la asta vă puteți lua adio. Ăștia umblă peste tot în hainele lor albe, curate ca lacrima. Umblă să îngroape IED și-i puteți întâlni pe drumul de întoarcere. Zâmbesc, spun *salam aleikum,* dar cu un kilometru înainte și-au depus cadoul. Niște ticăloși. Era mai bine când le-nfigeai un cuțit în burtă, măcar atunci îi priveai în față. *Rumoare aprobatoarei)* Despre IED nu știți nimic și n-o să știți niciodată, asta trebuie ținut minte. Fiecare IED e o poveste în sine. Noi aducem detectoare de metale, ei fac discul declanșator din ceramică. Noi dotăm trupele de recunoaștere cu roboți, ei își plasează încărcătura la un kilometru distanță de discul declanșator. Noi găsim discul și, fericiți, îl scoatem ca să-l

deconectăm, dar se activează altul, aflat chiar dedesubt, care ne explodează în cur. Idioții ăștia de talibani știu cum se face războiul. Asta fac de cincizeci de ani. *Întrebare)* Un Lynx rezistă la zece kile de exploziv, poate douăsprezece. Aici se fabrică bombe de douăș'cinci de kile. La douăș'cinci de kile sare în aer chiar și un Buffalo. O asemenea încărcătură te despică-n două ca un trăsnet căzut în moalele capului. Evident, depinde din ce parte explodează. Dacă explodează în fața blindatului, s-ar putea ca cei doi servanți să scape. Dacă explodează sub el, ura și la gară. Dacă explodează în spatele lui, scapă șoferul și transmisionistul, dar fără picioare sau fără mâini, sau fără ambele. Mitraliorul e futut în orice situație. Cine vine în urmă culege resturile. Știți care-i procedeul. Dacă un IED a explodat, a explodat și gata. Dacă a murit cineva, a murit și gata. Totul e ca lucrurile să reintre în normal. Și asta trebuie ținut minte. Totul trebuie ținut minte. Lucrul pe care-l uiți e lucrul care te poate ucide. Dacă a explodat un IED și ai un prieten care-a mierlit-o în explozie fiindcă ACRT n-a văzut dispozitivul, și ești negru de furie și ai chef să-i tragi un șut în cur, nu i-l trage, fiindcă poate să mai urmeze un IED după douăzeci de metri și un ACRT pe care-l dor bucile e un ACRT mai puțin eficient, și nu-l prea văd pe-ăla care vrea să sară el în aer. Așteaptă să te-ntorci la bază ca să-i faci felul. *Râsete.)* Dacă cineva e mort, e mort, și ACRT mai poate să facă fix un căcat. Și oricine ar încerca ceva tot un căcat iese. (*întrebare*.) ACRT *este Advanced Combat Récognition Team.* IED înseamnă *Improvised Explosive Device,* v-am mai spus. Dacă adăugați un D la urmă, devine *Improvised Explosive Device Disposai,* ceea ce e cu totul altceva. În schimb, EOD este *Explosive Ordonance Disposai.* VBIED e un IED ascuns într-un automobil de căcat. Trebuie să cunoașteți siglele, siglele sunt importante, toate. Dacă nu știți engleză, învățați. Sigla potrivită la momentul potrivit vă salvează viața. Asta nu-i un război curat. Nu-i un război echitabil. Voi sunteți țintele. Sunteți șoarecii dintr-o bucată de brânză stricată. Dincolo de zidurile astea n-avem niciun prieten. Nici măcar copiii ăia cu muște pe față. Nici mao-mao. În proporție de nouăzeci la sută, mao-mao știu unde e ascuns un IED, dar n-o să vă spună. Sunt corupți, sunt niște curve, toți. Nu vă duceți niciodată acolo unde un mao-mao nu vrea să se ducă. Și nu mergeți niciodată acolo unde un mao-

mao vă spune să mergeți. (*întrebare*.) Un mao-mao e un polițist afgan. Da unde dracu ai fost până azi? *Râsete.)* E o țară de oameni jegoși și corupți. Aici nimic nu poate fi îndreptat. După ce-o să facem ordine în câteva chestiuni și după ce-o să ne cărăm de-aici, totul o să se-ntoarcă la haosul dinainte. Pe voi vă interesează să vă-ntoarceți acasă. Întoarceți-vă acasă, și misiunea voastră va fi un succes, Afganistanul ducă-se dracului. (*întrebare*.) Fiindcă suntem soldați, de-aia, facem ce e de făcut. Și nu mă mai faceți să pierd timpul cu întrebări de căcat."

A sosit un denunț. Cineva i-a spus cuiva, care a i-a șoptit altcuiva, care pe urmă i-a raportat vânzătorului de piese de schimb auto din bazar (care, fiindcă i s-a făcut o favoare, a devenit un informator de fiabilitate medie), că responsabilii pentru atacul de ieri-noapte stau ascunși în partea de nord a satului. În ultima săptămână a fost un neobișnuit du-te-vino de motociclete dinspre și înspre zona cu pricina. E suficient ca să se organizeze represalii.

Evident, Ietri habar n-are de toate astea. Coborând treptele ierarhiei, mesajul se reduce la câteva frânturi. Lui și camarazilor lui le parvin de la René doar numele unui obiectiv și ora de plecare. Părăsesc baza cu două ore înainte să se lumineze de ziuă. Ideea este să-i surprindă pe talibani apropiindu-se pe ascuns, chiar dacă nu prea pare să aibă sens: patruzeci de tone de metal avansând la pas pe un teren accidentat nu prea creează ceea ce se cheamă un efect-surpriză. Totuși, dacă talibanilor le-ar trece prin cap să fugă, s-ar găsi cine să le bareze trecerea, fiindcă militarii converg către zonă din cinci direcții diferite, blocând căile de acces. De la Herat li s-a asigurat acoperire aeriană cu două avioane de vânătoare, care zboară invizibile deasupra zonei și descoperă orice sursă de căldură pe o rază de mai mulți kilometri. Cât ai bate din palme, colonelul Ballesio a pus la punct, cu câteva ore înainte, strategia asta rudimentară, dar impecabilă.

Ietri se află la bordul Lynxului condus de Zampieri. De pe locul lui aflat în spate, preferă s-o privească pe ea mai degrabă decât podișul de-afară sau orizontul scăldat într-un arc portocaliu de lumină. Zampieri îl tulbură sau îl liniștește, după împrejurări. Asta i se pare curios și-i dă de gândit. ACRT ordonă trei opriri din cauza unor obiecte suspecte: o pasăre

moartă cu mațele afară, aflată pe marginea drumului, niște pungi goale aruncate la întâmplare, un grup de trei pietre dispuse în linie aproape dreaptă. Sunt alarme false, dar e de-ajuns ca să stârnească neliniștea în sufletul lui Ietri. Din locul în care reușea s-o țină sub control, ea se răspândește în toate ungherele corpului. Strânge mai tare țeava puștii-mitralieră pe care-o ține între genunchi. Se apucă să caute posibile forme geometrice în pietre, ca să vadă dacă nu cumva poate identifica vreuna suspectă care le-a scăpat geniștilor. Dar nu vede nimic, toate sunt regulate și neregulate, în funcție de cum le privește. Nu înțelege cum pot geniștii să facă meseria pe care-o fac. Poate că și ei merg la nimereală, și, de fapt, din când în când, câte unul o mai și mierlește.

— Am ajuns? nu se poate abține el să nu întrebe.

Nu-i răspunde nimeni.

— Am ajuns sau nu?

— Ajungem când ajungem, îi răspunde sec Zampieri, fără să-și întoarcă privirea de la drum.

Coboară toți din blindat, soarele e deja sus pe cer. Soldații parcurg în fugă cincizeci de metri, trec de un colț, apoi de altul. Lui René pare să-i fie clar încotro se îndreaptă. Se dispun în șir indian lângă zidul unei case.

Comunică prin gesturi cu brațele, cu capul și cu degetele, semnale codificate care vor să spună aproximativ: voi înainte, uitați-vă acolo, tu treci în spate, intrăm pe ușa aia. Ultimul ordin e pentru Ietri: tu intri primul, Cederna te acoperă, spargi ușa și te arunci într-o parte. René ridică degetul mare de la mâna dreaptă, adică: ai înțeles? Lui Ietri i se pare că da, dar dacă cumva se înșală? Rotește arătătorul cerându-i comandantului să repete. René execută din nou secvența, mai lent.

Okay?

Okay.

Ietri trece în fruntea coloanei și apoi țâșnește de cealaltă parte a intrării. Cederna e la doi pași în urma lui. Nu putea s-aleagă pe altcineva? se întreabă Ietri. Naiba știe de ce, îi vin în minte gândacii de la Ruină, felul în care traversează încăperea pe piciorușele lor rapide, silențioși, căutându-și mereu un adăpost pe parcurs.

Uită-te-n jur, bătrâne. Vezi unde ne aflăm.

Un cocoș cântă în depărtare și-l trezește. Să recapitulăm deci: e un drum îngust și pustiu, care trece printre case și se pierde în neantul deșertului, o parte e în umbră, în umbra proiectată de casa unde s-a ascuns inamicul, iar soldații se află pe partea umbrită; toți șapte, cu René în frunte, stau în picioare la dreapta ușii de lemn, el și Cederna sunt singurii care stau de cealaltă parte.

Ietri își bagă o mână sub guler, caută lănțișorul cu cruciuliță, o scoate afară, o duce la buze și-și dă seama că-i tremură mâinile, îi tremură și picioarele. Ba și genunchii. Pastele mă-sii! Trebuie să spargă ușa din primul șut. Pare putredă pe jumătate, dar are totuși un zăvor. Talibanii din casă îl pot lichida într-o secundă, poate că s-au și prins de venirea lor și-i așteaptă cu kalașnikovurile îndreptate spre ușă. O să tragă în primul care apare, și primul e chiar el. Voia să-și aducă aminte de ceva înainte să moară, până acum o clipă știa ce. Poate de maică-sa? Felul în care-i pieptăna părul în jurul feței, cu degetele, când era mic? Nu, nu era asta. Și totuși, era în legătură cu maică-sa, își amintește acum doar de palma pe care i-a dat-o în ziua dinaintea plecării și de felul în care a izbucnit în lacrimi la aeroport. Ietri simte cum îl cuprinde un val de furie surdă împotriva ei.

— Hai, virginico, dă-i drumul, îl îndeamnă Cederna din spate.

Dar Ietri își simte gambele grele ca niște saci plini cu nisip ud. Nici gând să poată ridica piciorul ca să tragă șutul. Căputele bocancilor parc-ar fi devenit una cu pământul.

— Nu pot, răspunde.

— Cum adică nu poți?

— Nu pot.

— De ce nu poți?

— Am un gol în cap.

Cederna tace o clipă, Ietri îi simte mâna pe umăr. René le face din nou semn să spargă ușa.

— Respiră adânc, Roberto, îi spune Cederna. Mă auzi?

Nu, nu poate să moară, nu câtă vreme maică-sa trăiește. A suferit atâta, biata femeie. Viața lui Roberto Ietri nu-i aparține lui Roberto Ietri, nu în întregime, o bună parte îi aparține încă mamei lui, nu-și poate permite să i-o ia. Ar fi o crimă, un sacrilegiu. În capul lui s-a făcut un gol enorm. Îi curge sudoarea pe frunte și pe gât, la subsuori, sub hainele lui plouă.

— Respiră lung și adânc, okay? Fă numai asta, respiră. E singurul lucru de care trebuie să ai grijă. Totul o să fie în regulă. Numără până la cinci. Și respiră. Sparge ușa aia de căcat și aruncă-te într-o parte. Te acopăr eu. M-ai înțeles, Roberto?

Ietri dă din cap. Și ultimul lui gând? Și maică-sa? La dracu' cu maică-sa.

— Respiră, Roberto.

Unu.

Cum o fi oare? Întâi vine zgomotul focului, sau glonțul? Sigur, intervalul nu e suficient ca să te ferești din traiectoria lui. Dar poate că e suficient pentru creier, ca să-nțeleagă, ca să-i spună corpului: gata, ai murit.

Doi.

Surprinde o mișcare la extremitatea câmpului vizual, în stânga, întoarce brusc capul și vede fulgerând o lumină albă.

Trei.

E doar o piatră care reflectă razele soarelui. Privește înainte. Ușa, ușa, ușa, sparge ușa.

Patru.

Închide o clipă ochii, sare într-o parte și trage un șut cu piciorul drept. Ușa se clatină în țâțâni, se deschide larg, se trântește înapoi o dată și rămâne pe jumătate deschisă.

Egitto se întoarce la infirmerie cu sacul de dormit făcut sul sub braț și o surprinde pe Irene umblându-i la computer. Până să-i poată spune ceva, cum ar fi ia te uită, ai descoperit parola de acces la e-mail (ceea ce vede, n-are nicio îndoială, este ecranul lui de e-mail), și vrei să fii, te rog, drăguță să-l închizi imediat, ea îl neutralizează cu glasul cel mai serafic din lume:

— Nu știam c-ai salvat un copil. Mi-a spus comandantul. Bravo, Alessandro. M-a înduioșat.

Cu un gest dezinvolt și rapid – totuși nu destul de rapid – a închis programul de e-mail și a deschis altă fereastră, care cuprinde o listă oarecare de foldere. Se întoarce către el:

— Ești un fel de erou, în fond.

Uluit de atâta nerușinare, Egitto nu găsește altceva mai bun de făcut decât să se prăvălească în scaunul aflat de cealaltă parte a mesei, ca un client la o agenție de voiaj sau ca un pacient de-al său. Lasă sacul de dormit pe jos.

— Ei, nici chiar așa, îi răspunde.

Bun. Dacă Irene e dispusă să treacă peste motivul pentru care noaptea trecută s-a mutat să doarmă în alt cort, iar acum s-a întors atât de tulburat, el, în schimb, nu-i va cere socoteală pentru că și-a băgat nasul cu atâta lipsă de abilitate în viața lui privată. De fapt, nu era nimic cu-adevărat interesant de găsit în mailurile lui. Încheie amândoi acest pact în tăcere, într-o fracțiune de secundă. Mai există încă între ei un rest de complicitate.

Irene se-ncruntă și-l privește pe locotenent în ochi cu mare tandrețe:

— N-am reușit să-ți spun ieri, am aflat de tatăl tău. Îmi pare foarte rău, Alessandro. E groaznic.

De data asta, Egitto nu reușește să-și ascundă iritarea.

— Și-ai venit până aici ca să-ți exprimi condoleanțele?

— Ce dur ești. Mereu în defensivă. (Apoi, brusc jovială, adaugă) la s-auzim ce-ai mai făcut tu în ultima vreme? Te-ai însurat? Ai făcut zece mii de copii?

— Impresia mea este că deții deja aceste informații.

Irene clatină din cap.

— Ai rămas același. Nu te-ai schimbat deloc.

E un reproș? Sau, dimpotrivă, o reacție de ușurare? Prietenii se împart exact în două: unii ar vrea să te vadă schimbat, ceilalți speră să rămâi mereu același. Irene aparține fără îndoială celei de-a doua categorii.

— Să știi însă că nu, continuă ea, nu dețin aceste informații, cum le spui tu. Dar recunosc că ți-am remarcat inelarul încă liber.

Liber e și al ei, remarcă Egitto. O ia prin surprindere, ca să nu-i dea prilej să stăruie asupra subiectului:

— Ești aici pentru o anchetă?

— Să spunem că fac un tur pe la bazele din sud. Ca să văd cum merg lucrurile.

— Și cum merg?

— Mai rău decât pare.

După ce-o spune, rămâne o clipă cufundată în gânduri, cu privirea întunecată.

— Adică?

Irene se întoarce spre el cu o expresie glacială:

— Alessandro, iartă-mă. Nu pot să discut cu tine detaliile

misiunii mele. Știi, directivele mele vin… de sus.

Face un gest vag cu mâna.

— Sigur, sigur, răspunde precipitat Egitto. Habar n-aveam că ești implicată în misiunea asta, atâta tot.

În realitate, e iritat de aroganța Irenei, ca și de faptul că s-a arătat mai curios decât ar vrea să pară în privința împrejurărilor care au adus-o în Gulistan – și în privința vieții ei. Ba chiar pe undeva e invidios. Dintr-odată, între ei pare să existe un subînțeles neplăcut: în vreme ce Irene Sammartino primește *directive de sus,* el a ales meschina carieră de ofițer în armată.

— Ți-ai croit un drum, am înțeles, spune el.

— Oh, nici vorbă de așa ceva, îi răspunde Irene de sus. Sunt doar o funcționară, ca toți ceilalți. (Apoi adaugă ca și cum i-ar face o ușoară concesie) Oricum, în ultimii ani am învățat *dări.* E o limbă fascinantă. Extrem de veche. Exprimă cele mai simple lucruri într-un stil contorsionat și foarte elegant.

La vremea lui, asemenea multor camarazi plini de bunăvoință, și Egitto s-a luptat cu *dări.* Mai are încă manualul, undeva în bagaje. N-a trecut de formulele de salut. Irene însă probabil că a luat provocarea în serios, a rămas o fată ambițioasă. Strălucita lui colegă de școală a lăsat să se coacă fructul studiilor sale îndârjite, iar acum i-l flutură pârguit și parfumat pe la nas, ca pe ceva inaccesibil lui. Nu reușesc toți la fel, se gândește Egitto, copacul cunoașterii dă și fructe acre și rahitice. Rămâne pe gânduri.

Irene scoate cablul de alimentare din laptop, ca și cum, una peste alta, ar fi chiar al ei, iar el doar un intrus oarecare.

— Dacă nu te superi, îl iau cu mine. Trebuie să termin un raport urgent. E un dezastru pentru noi, ni le rechiziționează întruna din rațiuni de siguranță, cică trebuie mereu să le… aducă la zi. Mă scoate din minți. Ne vedem la prânz, dacă vrei.

Și încă o dată, fără a-i cere permisiunea, cu impulsivitatea ce-o caracterizează, pune stăpânire pe laptop, îi face semn că-l sărută și dispare dincolo de pânza impregnată. Și încă o dată, înmărmurit de parcă i s-ar fi luat gustarea de sub nas, locotenentul Egitto nu e-n stare să se opună.

Ietri are fața congestionată, buzele brăzdate de mici crăpături întunecate și două boabe de salivă uscată la colțuri.

Se simte întors pe dos. Îi vine să vomite și e obosit cum n-a fost în viața lui. Își aruncă rucsacul și casca pe jos, apucă plosca și bea până-și pierde suflul, apoi scuipă.

— Ei, i-ați prins?

Zampieri a rămas să păzească blindatele pe toată durata acțiunii, probabil că și-a ros degetele până la sânge așteptând.

Ietri scutură din cap, evită s-o privească.

— Bandiții dracului! comentează ea.

I-a fost frică, al naibii de frică, iar acum toată frica aia nu găsește pe unde să iasă, îi rămâne în gât. E cât pe ce să izbucnească în plâns, dar nu poate, nu trebuie, fiindcă sunt toți camarazii de față, iar Zampieri e chiar lângă el. E soldat, sau ce dracu'? Nu asta a vrut? Nu de-asta s-a antrenat, nu de-asta a mărșăluit zeci de ore pe munte? Dacă Zampieri nu-ncetează să-l fixeze așa, ar putea izbucni în lacrimi, pe bune. Se sprijină pe capota Lynxului. Frige, dar el nu se clintește. A rămas nemișcat, lipit de peretele casei, cât timp ceilalți explorau în interior. Când au ieșit escortând familia a pornit după ei, ca ultimul din cei șapte pitici, ăla mic cu haina prea lungă.

Cederna îl ia prin surprindere din spate. I se aruncă în spinare ca o furie, îl apucă de gulerul bluzei de camuflaj și-l pune la pământ.

— Voiai să te omoare, virginico? Ia zi? Voiai să-ți facă o gaură-n burtă, dobitocule ce ești? Asta voiai, în pastele mă-tii, o gaură aici?

Îl apasă cu genunchiul în stomac prin placa de plumb a vestei antiglonț. Ietri își apără fața cu mâinile.

— Iartă-mă, gâfâie el.

— Iartă-mă? Iartă-mă? Te iert pe dracu', virginico! Să te ierte Al de Sus. Că El te-a salvat.

Cederna îi trage o palmă, apoi încă una. Palme rapide, care-l surprind ca niște fulgere și-i întunecă vederea. Ia un pumn de țărână și i-o aruncă-n față, poate că vrea să i-o bage-n gură, să-l sufoce, dar până la urmă renunță. Ietri nu se apără, știe că are dreptate. Simte cutia toracică gata să cedeze. Pământul îi intră în ochi și-n nas.

Îl scapă Zampieri.

— Lasă-l în pace, spune.

Cederna îi dă un brânci.

— De ce n-ai sărit într-o parte, ai? De ce n-ai sărit,

dobitocule?

Are ochii roșii, scăpărători. Îi mai dă un ghiont cu genunchiul, lui Ietri i se taie respirația.

— Du-te-n mă-ta! înjură Cederna, apoi îl lasă-n pace și se depărtează în grabă, înjurând.

Ietri tușește multă vreme, frânt în două, fără a reuși să se oprească. După ce a spart ușa, a rămas acolo încremenit, până l-a acoperit Cederna. Dacă cei dinăuntru ar fi avut o pușcă, acum s-ar afla în brațele Creatorului. Prima lui acțiune pe teren a fost un eșec total, au văzut cu toții. Și-a pierdut capul de la început, iar instinctul nu l-a înlocuit. Nici cel mai prost soldat, cel mai lipsit de experiență, nu s-ar fi comportat astfel. Așa gândește cu siguranță și René: mai înainte, când i-a dat două palme peste fund și i-a zis bravo, nu credea nici el, i-a spus așa doar ca să-l încurajeze, și într-adevăr s-a îndepărtat imediat.

Zampieri îngenunchează lângă el.

— Ia uite cum te-a potcovit.

Îi desface *kefiah*-ul de la gât. Toarnă pe el un pic de apă din ploscă și-l stoarce. Îi tamponează fața, întâi fruntea, apoi obrajii.

— Ce faci?

— Sssst. Închide ochii.

Udă din nou *kefiah*-ul și-i tamponează gâtul. Când i-l plimbă prin dosul urechilor, pe Ietri îl încearcă o plăcere intensă, îl trece un fior.

— Nu știu de ce se poartă câteodată ca un tâmpit.

Ea îi zâmbește.

— Ține la tine. Asta-i tot.

Dar nu-i adevărat. Cederna nu l-a pocnit fiindcă ține la el, l-a pocnit fiindcă putea s-o pățească el. I-a pus în primejdie pe toți. Încearcă să se ridice, dar fata îl ține pe loc.

— Stai așa.

Îi trece *kefiah*-ul pe sub nas ca să-i șteargă mucii întăriți.

— Nu ți-e scârbă?

— Scârbă? Nu, deloc.

Simboluri și surprize

Boala lui Torsu nu se mai termină. Intoxicația alimentară i-a declanșat dizenteria, iar dizenteria i-a declanșat febra. Ca s-o coboare, a luat antibiotice, care i-au provocat un abces gingival și din nou febră, care l-a ținut la pat atâta timp, încât a făcut o criză de hemoroizi. Crizele, care-l apucă brusc, îl fac să plângă ca un copil. Și, de parcă n-ar fi fost de-ajuns, acum, când măcar temperatura e ținută sub control, se simte foarte deprimat. Camarazii îl tratează cu indiferență sau îi sunt ostili pe față. Când îi aduc mâncarea în cort, e rece și mai dezgustătoare decât în mod obișnuit. Nimeni nu se-nghesuie să-i țină de urât după-amiaza, și orele petrecute singur în pat îl desființează pur și simplu. La început lucrurile n-au stat așa, erau foarte atenți cu el, dar boala lui i-a plictisit rapid. Azi-dimineață, trecând pe lângă patul lui, Cederna i-a tras o scatoalcă răsunătoare:

— Înc-o zi de bolit, frumosule?

— Mi-e rău.

— Văd, ești galben ca pișatu. Eu cred c-ai să mori, sardule.

Și mai e ceva. Tocmai a făcut o descoperire foarte neplăcută. Dacă aliniază vârfurile picioarelor peste sacul de dormit, se vede clar că piciorul drept e mai lung decât celălalt. Nu-și dăduse seama de asta până acum, probabil că din cauza bolii își pierde simetria, suferința i-a modificat corpul. Ca să se asigure, recurge la teste. Se așază astfel încât să stea drept pe pat, întinde brațele de-a lungul corpului și flexează la maximum gleznele, apoi ridică ușor capul ca să se uite înainte: nu încape nicio îndoială, piciorul drept e mai lung decât stângul, vârful degetului mare e evident mai în față. Gândul ăsta îl înnebunește. Își închipuie cum i se umflă jumătate din corp. Își amintește de un băiat, acasă la el, care purta pantofi ortopedici, avea o talonetă sub un picior ca să-l echilibreze, dar chiar și așa mergea ca un estropiat, și evident fugeau toți de el. Scos din minți, Torsu îi scrie gagicii lui virtuale, singura în care poate avea încredere, îi explică cu mare curaj ce i s-a întâmplat, dar ea se arată indiferentă, neîncrezătoare.

THOR_SARDEGNA: înainte nu eram așa, vrei să înțelegi sau nu?

TERSICORE89: e doar o impresie de-a ta. Probabil că ești

obosit, încearcă să dormi, noaptea e un sfetnic bun

THOR_SARDEGNA: de câteva zile nu știi să-mi spui altceva decât că trebuie să dorm. Păi, nici nu fac altceva, nu mai pot să dorm. Și ar trebui să mă crezi când îți spun că piciorul drept mi s-a lungit, dar tu nu și nu, pentru că tu știi totul

TERSICORE89: nu-mi place când îmi vorbești pe tonul ăsta

THOR_SARDEGNA: îți vorbesc cum am chef

Timp de aproape jumătate de oră Torsu fixează ecranul laptopului pe care-l ține pe burtă (nu numai pentru că e singurul loc posibil, ci și fiindcă-i încălzește în mod plăcut stomacul), nu scrie nimic, nici el, nici Tersicore89. Din când în când aruncă o privire rapidă spre picioare, acum i se pare că dreptul crește văzând cu ochii, devine monstruos! Tersicore89 este încă online, mută. „Hai, răspunde!”

În cele din urmă, cedează tot el.

THOR_SARDEGNA: m-ai iubi în continuare dacă aș fi altfel?

TERSICORE89: păi eu nici nu te-am văzut măcar… eu te iubesc pentru ce văd din cuvintele pe care le scrii, deșteptule, nu mă interesează cât de lungi îți sunt picioarele, dar tu?

THOR_SARDEGNA: eu ce?

TERSICORE89: tu m-ai iubi chiar dacă ai descoperi că sunt altfel decât îți închipui?

Torsu rămâne încremenit. Împinge perna din spate ca să-și îndrepte spinarea. Ce vrea să zică? Cum adică altfel? Cuvintele lui Zampieri îi răsună în cap: *eu cred că-i bărbat.*

THOR_SARDEGNA: cum adică altfel?

TERSICORE89: cine știe…

THOR SARDEGNA: nu mă lua la mișto!!! cum adică altfel?

TERSICORE89: știi ceva, nu-mi place deloc cum îmi vorbești astăzi, ești violent și agresiv, cred că trebuie să te odihnești, ne auzim când o să fii mai calm.

THOR_SARDEGNA: te-am întrebat cum adică altfel! răspunde!

TERSICORE89: să știi că eu nu primesc ordine de la tine. Eu nu sunt înrolat în armată

THOR_SARDEGNA: de ce ai scris înrolat?

TERSICORE89:???
THOR_SARDEGNA: ai scris înrolat
TERSICORE89: și ce dacă?
THOR_SARDEGNA: trebuia să scrii înrolată, nu înrolat
TERSICORE89: nu înțeleg despre ce vorbești
THOR_SARDEGNA: nu mai spune! nu înțelegi? eu cred că înțelegi foarte bine, dar
TERSICORE89: hai, du-te să te culci

Ce dezastru! Torsu simte că febra urcă rapid și-i cuprinde tâmplele. Degetele transpirate îi alunecă pe tastatură. E bărbat! Luni de zile a întreținut relații cu *un bărbat,* un pervers împuțit. Îi vine să verse. Îi scrie și șterge, pe urmă scrie din nou, rămâne cu privirea ațintită pe ecran și, în cele din urmă, apasă tasta și trimite mesajul.

THOR_SARDEGNA: ești bărbat?

Prietena lui virtuală – sau prietenul, în acest moment nu mai știe – își ia timp de gândire. Nu-i o întrebare care să te pună pe gânduri: ești bărbat sau nu ești, puține întrebări sunt atât de simple pe lume. Dar ea amână răspunsul fiindcă se gândește cum să ocolească adevărul. Din când în când, Torsu monitorizează starea membrelor sale inferioare. În curând, o să fie diform, și singur.

TERSICORE89: ești jenant, la revedere.

Se deconectează imediat. Torsu se gândește că probabil totul s-a terminat între ei și, una peste alta, nu-l încearcă un regret prea mare.

După-amiază însă, traversând platoul (cu impresia că șchioapătă, ca și cum bazinul i-ar fi deja dezechilibrat), îi vine spontan să-și spună acum îi scriu lui Tersicore89, și gândul îl îngheață. Ce dracu' i-a venit? E imposibil ca Tersicore89 să fie bărbat, mai ales după minunatele lucruri intime pe care și le-au scris. Probabil că sfârșeala l-a făcut să creadă în chestia asta absurdă. Și băgăreața aia de Zampieri. Problema e că acum nu știe cum să îndrepte lucrurile, nu se prea pricepe să-și ceară scuze. Dar la ce bun atâtea frământări? Găsește el o cale.

Optimismul îl face să uite pentru o clipă și de grija pentru picioare. Într-adevăr, când i-a mărturisit doctorului descoperirea, cu puțin timp în urmă – e mai bine s-o afle imediat, dacă tot trebuie să-l dea afară, să-l dea cât mai repede –, acesta s-a limitat să dea din cap cu neîncredere: „Oasele nu se mai lungesc după ce se încheie creșterea.” În schimb, i-a făcut o listă de boli absurde care trebuiau luate în considerare, având în vedere slabul răspuns la tratament: holera, tifosul, o infecție cu amoeba și altele pe care acum nu și le amintește.

Faptul că doctorul nu s-a implicat în problema lui i-a displăcut un pic. E un tip destul de la locul lui, locotenentul Egitto, l-a vizitat regulat, n-a sărit peste nicio injecție, dar are un fel mereu grăbit de a proceda, nu spune mai mult decât strictul necesar. Dar i se fâlfâie. Acum știe că piciorul nu e grav, de azi-dimineață a fost nevoit să dea fuga la closet doar o dată, iar în curând o s-o aibă pe Tersicore89 numai pentru el. Grăbește pasul spre cort, sigur pe mișcări.

Teroarea care-i cuprinde întreg corpul când vede șarpele încolăcit la picioare îi trezește o neașteptată și fulgerătoare vigoare, dovadă că, dacă vrea, corpul său are capacitatea de reacție intactă. Torsu face un salt înapoi, apoi se mai retrage câțiva pași, se împiedică, se ridică, fără a pierde din ochi reptila.

— Paștele mă-sii! urlă, și toată fața îi furnică de spaimă.

Șarpele își clatină capul triunghiular dintr-o parte într-alta, parcă ar fi năucit. Are pielea lucioasă, albăstrie, brăzdată de inele mai deschise la culoare. Torsu simte că-l ia amețeala, pentru o clipă febra revine și-i începoșează mintea, făcându-l să privească reptila cu detașarea cu care ar privi o viziune delirantă. Șarpele se întoarce cu o sută optzeci de grade și se desfășoară leneș în toată lungimea lui, îndreptându-se în direcția opusă. Caporalul e fascinat. Privește în jur, caută ceva. În sfârșit, se lasă în genunchi și, cu grijă, apucă un pietroi dintre cele îngrămădite în jurul unui stâlp de susținere al cortului.

— Stai așa, șoptește el.

Știe că șerpii sunt rapizi. Odată a văzut un documentar despre constrictori și-și amintește de mișcările bruște pe care le fac. Se întreabă dacă șarpele ăsta e dintre ăia care sugrumă sau dintre ăia care au glande cu venin. N-are cum să afle: șerpii

cam seamănă toți între ei. Ridică pietroiul cu ambele mâini. Își ține respirația și-l azvârle înainte.

Capul șarpelui explodează, împroșcând în jur un sânge albăstrui, pietroiul ricoșează, apoi, în clipa următoare, cade la loc peste capul zdrobit. În lipsa creierului, coada lungă a reptilei începe să se miște înnebunită, se învârte în cerc, agitându-și extremitatea din care se scurge un lichid. Torsu se apropie încet, hipnotizat. Jumătatea de șarpe are un spasm mai violent și-i atinge piciorul, ca și cum ar încerca să-l muște chiar nemaiavând dinți. Torsu scoate un țipăt.

Apoi ființa vâscoasă se potolește. Mai tresare câteva secunde pe nisip, apoi se stinge definitiv. Soldatul e silit să închidă ochii în clipa când animalul moare.

— Aoleu! urlă. Pastele mă-sii! Aoleeeu!

Se simte ațâțat, inima-i bate să-i spargă pieptul.

În primele zile după sosirea în Gulistan, băieții au aranjat niște dulăpioare afară din cort, în care-și atârnă prosoapele: cârlige în formă de S agățate de plasa de fier care acoperă sacii de pietriș. Torsu își ia prosopul, îl pune peste al lui Greco, apoi scoate cârligul. Se întoarce la cadavrul șarpelui, se apleacă și-i înfige fierul răsucit în coadă. Ridicată de jos, reptila decapitată îi ajunge până deasupra șoldului. Pare prea subțire ca să poată strangula un om, dar Torsu e conștient că natura e plină de paradoxuri, nu se știe niciodată. În orice caz, e o pradă pe cinste.

Agață cadavrul în Ruină, la mijlocul frânghiei de uscat rufe. Apoi, cuprins brusc de oboseală, se lasă într-un scaun și rămâne să-l admire vreme îndelungată. N-a mai văzut în viața lui ceva atât de respingător și atât de frumos totodată. Când era copil, pescuia crabi și uneori, într-adevăr, dădea peste o mreană sau un șarpe de apă, dar erau mici și înspăimântați, n-aveau nimic de-a face cu animalul care se bălăngăne inofensiv înaintea ochilor săi somnolenți în primele ore ale după-amiezii. E maiestuos, asta e. Prin părțile lui, îi vine în minte, se spune că fiecare șarpe păzește o comoară.

Cederna și Ietri se antrenează pe o bancă în plin soare. Au ridicat niște haltere înjghebate din te miri ce, iar acum își lucrează abdominalii: ridicări normale, în torsiune și inverse, ca să implice toți mușchii. Corpul trebuie sculptat bucată cu

bucată, cu metodă, multă lume habar n-are. La sală, unii repetă mereu aceleași trei sau patru exerciții. N-au nicio idee despre cum se face.

Cei doi militari imobilizează cu schimbul gleznele celuilalt, acum e rândul lui Cederna să-și tragă sufletul. Când Ietri se ridică aplecându-se peste genunchi, simte mirosul înțepător al camaradului său: sudoare amestecată cu damful exercițiilor fizice. Nu e neplăcut, nu foarte.

— Nu te prea consumi, virginico. Parc-ai fi un sac cu cartofi. Ce dracu ai?

Ietri face o grimasă de oboseală. Nu e într-o dispoziție prea grozavă. De la razia executată în sat, se simte mereu debusolat. Azi-noapte a avut coșmaruri și n-a reușit să scape de ele nici în timpul zilei.

— Habar n-am. Poate că mi-a pierit cheful de stat aici.

— Dacă-i vorba pe-așa, îți spun un secret: nimeni nu mai are chef.

— Da tu măcar pleci în permisie peste o săptămână.

Ietri își prinde mâinile la ceafa ca să se ajute la ridicări. Ajuns la optzeci, se oprește cu spinarea lipită de bancă. Stomacul îi pulsează puternic. Durerea lombară persistentă îi spune că a lucrat bine.

— Cederna?

— Ce e?

— Ți-aduci aminte de casa în care am intrat ieri?

— Aia numești tu casă? Era un grajd.

— Poate că nu trebuia să intrăm așa. Le-am spart ușa bieților oameni.

— Ba nu, tu le-ai spart-o.

— Mă rog, e totuna.

— Și, la urma urmei, cui îi pasă de ușă?!

— Păi, acolo stătea doar o familie.

— Ce dracu tot spui acolo? De unde era să știm noi? Ticăloșii ăia de talibani stau ascunși. Poate că tipul avea o dinamită vârâtă-n cur și noi nici nu ne-am prins.

— Mattioli l-a târât afară de păr. Nu era cazul.

— Păi, dacă nu voia să se miște?

— Era și el speriat.

— Da ce dracu te-a apucat, virginico? Ți s-a muiat inima? Fii atent că așa încearcă ăștia să ne-o tragă, făcându-ne să ne

simțim vinovați. Ne fac ochi dulci și pe urmă ne iau gâtul.

Dar Ietri nu e convins. După el, acolo locuia numai o familie de amărâți. Reîncepe seriile de ridicări, deși durerea de spate nu s-a calmat de tot. Își răsucește bustul cu nouăzeci de grade, la dreapta și la stânga, pentru întărirea oblicilor abdominali.

— Și n-ai văzut cum tratează femeile?

— Ce legătură are?

— Ține călcâiele lipite, bătrâne. Are, și încă cum.

— Asta e cultura lor.

— Mie mi-a ajuns până-n gât povestea asta cu cultura, ai înțeles? Dacă o cultură e împuțită, e împuțită și gata. Nu mai e nimic de zis. E ca mâncarea japoneză.

— Mâncarea japoneză?

— Las-o baltă. Cineva tot trebuie să-i civilizeze pe barbari, mai devreme sau mai târziu. Dacă nu se poate cu binișorul, îi civilizăm noi. Ține călcâiele lipite!

Ietri aproape că nu mai poate. Mai are de făcut douăsprezece ridicări ca să termine.

— Eu nu știu dacă pentru asta suntem noi aici, insistă el, cu dinții strânși.

— Bineînțeles că pentru asta. Ia gândește-te că i-ar pune maică-tii o *burqa* de-astea. Îți zic eu, arabii sunt mai răi decât chinezii. Și chiar decât evreii.

Fac schimb de locuri. Ietri a încercat să și-o închipuie pe maică-sa îmbrăcată cu o rochie lungă și neagră. N-ar fi prea diferită de cum arată acum. Are o întrebare în minte, dar nu îndrăznește s-o pună. Cederna îi suflă în față de câte ori își ridică bustul. Mamă, ce puternic e! E greu să-i ții picioarele. Chipul indianului piele-roșie tatuat pe abdomen se încrețește și se destinde. În cele din urmă, Ietri se aruncă cu capul înainte:

— Ascultă, pot să te-ntreb ceva?

— Dă-i drumul, virginico.

— Ce-i aia evreu?

Cederna se încruntă, dar nu se oprește.

— Ce dracu’ de întrebare mai e și asta?

Ietri intră imediat în defensivă.

— Nimic. Ai vorbit înainte de evrei și eu… era doar o întrebare.

— E-o întrebare tâmpită. Un evreu e un evreu, nu?

Uite că s-a și înroșit. Știa el că e mai bine să nu întrebe. Dar

avea nelămurirea asta de multă vreme și, nu știe nici el de ce, i se pare firesc să se încreadă în Cederna. Mereu pățește asta.

— Știu, încearcă el să reia discuția, adică știu toată povestea cu Hitler și cu lagărele de concentrare etc. Etc. Da'… vreau să zic… un negru, îl vezi că-i negru. Da' pe-un evreu cum îl recunoști?

Cederna se oprește, gâfâind. Se sprijină pe antebrațe. Scuipă într-o parte, apoi privește spre cer, pierdut în gânduri.

— Nu există o modalitate precisă.

Pe urmă îi vine ceva în minte, o clipă îi sclipesc ochii.

— Și, evident, îți dai seama după nume.

— După nume?

— Bineînțeles. De exemplu ăsta… Levi. E-un nume de evreu.

— Numai după asta? După nume?

— Numai după asta, bineînțeles. Altfel cum credeai?

Cederna reia ridicările. Ietri îi simte tendoanele încordându-se sub apăsarea lui, apoi destinzându-se.

— Habar n-ai de nimic, virginico.

— Cederna?

— Ce e?

— N-ai putea să nu-mi mai spui virginico? Te rog.

— Nici nu mă gândesc.

— Măcar de față cu ceilalți.

— O să-ncetez când n-ai să mai fi virgin, *virginico.*

Ietri își mușcă buza.

— Apropo, zice.

— Ce e?

— Nimic.

— Acum, dac-ai început, dă-i drumul.

Nu poate deloc să-și țină limba, fir-ar a dracului! De unde o avea Cederna forța asta care-l face pe el să spună tot ce-i trece prin cap? A mai pățit-o o dată, când i-a spus despre fete, și simte că acum e pe cale să facă altă greșeală, dar nu se poate opri.

— Tu ce crezi despre Zampieri?

Celălalt se oprește brusc.

— Hopa! I-auzi, i-auzi! Da' de ce mă-ntrebi?

— Așa. Din curiozitate.

— Virginicăi i s-au aprins călcâiele după o colegă!

— Ssst! Încetează, pe bune.

Cederna adoptă iar chipul de filosof pe care l-a avut când i-a explicat cum stă treaba cu evreii. Pe Ietri îl calcă pe nervi expresia asta a lui.

— Zampa… are niște țâțe a-ntâia. Da' la față e urâțică. Și pe urmă, o femeie înrolată-n armată are ceva la cutiuță.

— Nu știu – Ietri ezită, se simte rușinat ca un băiețel –, îmi cam place. Îmi place să stau cu ea, asta-i tot.

— Ai bulit-o, frățioare.

— De ce?

Prietenul s-a așezat acum alături de el și își șterge transpirația de la subsuori cu maioul. Are tatuaje colorate și pe bicepși și unul mai mic pe gât, unde incizia doare probabil îngrozitor. Fiecare corespunde unui simbol, unei amintiri și, dacă-i ceri, Cederna e mai mult decât fericit să-ți dea toate lămuririle. Îl ține puțin pe ace. Pe urmă spune:

— Fiindcă e lesbiană, e clar.

Lui Ietri îi pică fața. Lesbiană! Cum e posibil? Lesbienele au părut scurt. Al lui Zampa e lung și auriu.

— Dă tu de unde știi?

— Hai, bătrâne, se vede, ce naiba! Păi, dacă n-ar fi lesbiană, ție ți s-ar părea normal să fie mereu așa cuminte? Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru în mijlocul masculilor fără să faci nimic? Imposibil. Ar fi înnebunit deja.

Ietri ar vrea să mai discute, dar sunt întrerupți de Vercellin, care vine spre ei în fugă, gesticulând ca un apucat.

— Băieți! Hei, băieți, veniți să vedeți!

— Ce e?

Cederna se ridică de pe bancă. Profilul puternic al chipului său îi acoperă pentru câteva secunde soarele lui Ietri. În întuneric, așa se și simte, dintr-o mie de motive deodată, pe care nu reușește să le descâlcească. Și mai e și știrea asta nouă, șocantă.

— Veniți să vedeți ce-a găsit Torsu, spune Vercellin. E tare!

Prada sardului dezlănțuie euforia în plutonul trei. Băieții îl felicită, iar el, ca să se bucure de glorie, rezistă în picioare, deși febra i-a crescut din nou. Inventează pe loc o probă de curaj: ating cu rândul animalul mort, toți cu excepția lui Mitrano, care descoperă că are o frică atavică de târâtoare. Pe urmă, se lansează altă provocare: cine îndrăznește să-l lingă. O fac

numai Cederna și Simoncelli, care descriu apoi gustul, contrazicându-se de mai multe ori și căzând în cele din urmă de acord asupra unui singur lucru, că e cam scârbos. Cederna ar vrea să desprindă șarpele din cârlig și să și-l pună în jurul gâtului ca pe un fular, dar ceilalți nu-i dau voie. Se apucă să danseze în jurul cadavrului, la început fiecare pe cont propriu, apoi formează un șir indian condus de Pecone. Plutonierul René și alți câțiva se țin deoparte, dar zâmbesc aprobator. Zampieri pune stăpânire pe-o masă și dansează senzual. Își plimbă mâinile cu degetele răsfirate de la gât la sâni și pe urmă în jos până între picioare, își mișcă bazinul în cercuri largi. Apoi își prinde mâinile deasupra capului, ca într-o rugăciune, și-și mișcă toate articulațiile, de la încheieturile mâinilor până la glezne, imitând târâișul șarpelui. Ietri nu-și desprinde privirile de la ea nicio secundă. Lesbiană? Nu, de data asta Cederna se înșală grosolan.

După stingerea entuziasmului, băieții le comunică prietenelor lor descoperirea pe monitoarele computerelor, dar ele nu dau semn c-ar înțelege prea bine. Se limitează să chițăie, ce scârboșenie ce scârboșenie, și să râdă, doar pentru a le fi auzit râsul în partea cealaltă. Apoi soldații se răspândesc prin bază și fiecare se duce să-și caute un auditoriu în celelalte companii: veniți, veniți să vedeți, am prins un șarpe. Pelerinajul spre cartierul general al plutonului trei durează până seara târziu. Pe întuneric, toate luminile tremurătoare ale lanternelor se îndreaptă asupra reptilei spânzurate, pentru a o admira. Se prezintă până și colonelul Ballesio, care, privind la dihanie cu brațele încrucișate, zice:

— Ce de scârboșenii mai produce și Mama Natură, apoi își pipăie testiculele și pleacă.

Locotenentul Egitto și-a însoțit vizitatoarea la Ruină, iar acum îi luminează drumul de întoarcere spre infirmerie cu lanterna. Îndreaptă fasciculul asupra picioarelor ei și încearcă să-și amintească forma gambelor nude, consistența lor. E aproape sigur că le-a mușcat o dată, ba chiar atât de tare, încât i-a stârnit o reacție furioasă.

În infirmerie, Irene își scoate treningul pe care i l-a împrumutat (i-a vorbit atâta despre experiența ei în Orientul Mijlociu, dar nu era pregătită pentru frigul deșertului, lucru care a reaprins îndoielile locotenentului), îl aruncă deoparte

fără a-l împături și se așază pe birou.

— Mă-ndoiesc că o să reușesc s-adorm, acum când știu că șerpii circulă liber prin bază.

Soldații au aclamat-o când a intrat în maghernița de beton. I-au cerut să-i fotografieze strânși în jurul șarpelui. Egitto s-a ținut deoparte.

— Ar trebui să deschidem o bere de-a ta ca să sărbătorim.

Evident, și-a băgat nasul și-n frigider.

— Sunt ale colonelului. Nu știu dacă i-ar face plăcere.

— Sigur, ale colonelului. Pariez că n-o să zică nimic.

Se apleacă în frigider și, întorcându-se un pic, îi aruncă o privire provocatoare. Egitto acceptă doza pe care i-o oferă. Când Irene o desface pe a ei, lichidul iese afară și i se lipește de mâini, ea îl linge cu buzele, ca o pisică lacomă.

— Ți-aduci aminte când ne-am regulat la petrecerea lui Fornari?

Într-adevăr, o dată au cedat ispitei în baza unui prieten de-al lor. O împreunare fulgerătoare, nesocotință fără prea multe precedente în viața erotică a lui Egitto. Da, își aduce aminte.

— A trecut ceva vreme, ce zici?

Irene Sammartino nu mai are nimic din fata impulsivă și volubilă pe care a cunoscut-o. S-a transformat într-o femeie cu experiență, capabilă să-și exprime gândurile în *dări,* iar după o clipă să flirteze fără rușine sorbind dintr-o doză de bere.

— Exact, a trecut, răspunde laconic Egitto.

Ceva mai târziu se spală amândoi pe dinți în fața cortului. Niciunul n-are chef să meargă până la grupul sanitar, așa că folosesc o sticlă de apă minerală. Pasta de dinți scuipată formează mici băltoace de spumă albă lângă zidul de incintă. Lui Egitto îi curge salivă pe geacă, ea i-o șterge cu dosul palmei. Râd amândoi. Își urează grăbit noapte bună și se întind de-o parte și de alta a pânzei impregnate. Egitto stinge imediat lumina.

Dar nu reușește s-adoarmă. Îi vede pe băieți lângă cadavrul ciuntit al șarpelui și pe Irene care trage de inelul dozei, cu berea curgându-i pe mâini. Știe foarte bine că ea se află la câțiva metri distanță și știe și semnificația privirii pe care i-a aruncat-o ceva mai devreme – cuvântul care-i trece prin minte este *disponibilă* și, împreună cu el, ca un fulger, cuvântul *intenție.*

Sărind peste multe trepte logice, se pomenește fantazând asupra unei vieți conjugale împreună cu Irene Sammartino. Și-o închipuie ca pe o femeie care trage după ea o avalanșă de hârțoage, umplând spațiul cu reviste, cu teancuri de foi, și îngrămădind haine pe divan. Egitto nu e sâcâit de toate astea, nu foarte tare, o observă prin spațiile lăsate de această dezordine. Se pierde în evaluarea calităților și defectelor ei anatomice, cum i se întâmpla și pe vremea când erau împreună, ca și cum atracția s-ar putea hotărî în felul ăsta, teoretic, pe baza unui tabel cu două coloane.

Ia te uită ce-a ajuns, să aplice cu minuțiozitate o rețea de pătrățele imaginare peste singura femeie cu care i se-ntâmplă să împartă camera de multă vreme încoace, o femeie pe care în niciun caz nu-și dorea s-o reîntâlnească. Destinul, sau mai degrabă o forțare a lui, i-a adus împreună aici, iar acum așteaptă să suporte consecințele evidente. Dar mecanicismul ăsta nu-i place locotenentului. N-o să se-ncurce, nu cu Irene Sammartino.

E pregătit pentru ceea ce urmează. Irene se mișcă cu precauție, dar liniștea e prea adâncă pentru ca Egitto să n-audă zgomotul dinților fermoarului, apoi fâsâitul umpluturii, tălpile goale transpirate care se lipesc de podeaua sintetică. Un pas, încă un pas. Locotenentul deschide ochii. Minusculul led al frigiderului e singura sursă de lumină din cort, seamănă cu un far foarte îndepărtat, privit din largul mării. Egitto e încordat, se gândește cum să iasă cel mai bine din încurcătură.

Acum se aude fermoarul sacului său de dormit. Încă nu e momentul să tragă, se gândește, trebuie s-aștepte ca inamicul să fie mai aproape. Irene se lungește deasupra lui și începe să-l sărute lacom pe gât, pe obraji, pe gură.

— Nu!

Glasul locotenentului explodează în tăcere ca un tunet.

Ea se oprește, dar nu brusc, ci mai degrabă ca și cum ar trebui să-și tragă sufletul.

— De ce nu?

— Nu, repetă Egitto.

Pupilele s-au obișnuit cu lumina scăzută, probabil că s-au dilatat la maximum, distinge contururile chipului Irenei deasupra lui.

— Ție nu ți se pare ciudat să dormim despărțiți, tu și cu

mine, la un pas distanță?

— O fi. De fapt, nu e. Mai bine… nu.

A ezitat o clipă. Corpul lui manifestă un interes neașteptat pentru vizita asta nocturnă, se revoltă, îl tulbură. Egitto nu mai e așa de sigur pe motivele care-l fac să fugă de capcana ce i-a fost întinsă. Chiar, de ce nu? Pentru că a luat hotărârea asta înainte, de-aia. Dintr-un simț al răspunderii față de sine însuși. Ca să se apere.

Între timp, Irene e în continuare întinsă deasupra lui. O mână îi alunecă rapid între picioare. Contactul cu degetele Irenei îi trimite un flux de plăcere prin întregul sistem nervos. Egitto îi apucă brațul cu putere. Îl îndepărtează. Apoi își drege glasul ca să se asigure ca va fi convingător.

— Pleacă de-aici imediat. Noapte bună.

Ea se ridică în genunchi. A fost ușor, mai ușor decât și-ar fi închipuit. Irene pune un picior jos, îl eliberează. Uite-o că pleacă. E salvat.

Cu un gest surprinzător, gestul unui toreador care își flutură capa în fața taurului, Irene îl dezvelește. Un curent de aer rece mătură picioarele descoperite ale locotenentului. Egitto mai murmură o dată nu, dar fără vlagă.

Încă se mai luptă cu sine, dar o lasă să-și facă treaba. În cele din urmă închide ochii. Fie. Okay.

După ce termină, o întreabă pe Irene dacă vrea să doarmă cu el, patul e îngust, dar s-ar putea descurca. Simplă politețe, o invitație care se vrea reparatorie, dar cam ipocrită și extrem de stângace.

— Las-o baltă, te rog, răspunde ea. Noapte bună, Alessandro.

Îl sărută ușor pe frunte.

Mergând pe întuneric, se izbește de ceva, poate de căruciorul defibrilatorului.

— La dracu! exclamă Irene.

— Te-ai lovit?

Irene geme de durere. Nu-i răspunde. La adăpostul întunericului, Egitto zâmbește.

În miezul de păcură al nopții, în vreme ce locotenentul se cufundă în sfârșit în somn, o mișcare neașteptată în tabăra camionagiilor afgani le atrage atenția celor doi soldați care fac de gardă la poarta principală. Montează la binoclu aparatul de vedere pe timp de noapte ca să vadă mai bine, dar nu e nevoie,

fiindcă între timp se aprind farurile unui vehicul. Un camion, unul singur, se îndreaptă lent spre sud-vest, către locul unde se lărgește valea, dispărând în câteva minute.

Soldații discută dacă e cazul să-l anunțe pe comandant, apoi hotărăsc că nu-i un motiv suficient de grav ca să deranjeze un ofițer. Pot foarte bine să-i comunice vestea bună de dimineață.

— S-au hotărât să se care, comentează unul.

— Exact. Era și timpul.

Ultimele vești de la Salvatore Camporesi

De la: flavia_c_magnasco@******.it
Către: salvatorecamporesil976@******.it
Subiect: Veste trăsnet!!!
Marți 28 septembrie 2010, ora 15:19

Am o veste trăsnet! Îți amintești de răsadnița aia mică pe care i-ai făcut-o cadou lui Gabriele? Ei bine, ieri a răsărit o plăntuță! Cred că e un vrej de fasole, sau poate de roșie, nu știu, că am amestecat semințele. Să fi văzut ce față a făcut Gabriele! Țopăia mereu încolo și încoace, era în al nouălea cer. A vrut cu tot dinadinsul s-o pună pe pământ, s-a întins pe burtă și a stat s-o privească cel puțin o jumătate de oră, cu bărbia în mâini. Cred că se aștepta să crească sub ochii lui.

S-a făcut mare, să știi. Câteodată are expresii care-mi aduc aminte de tine, pare un adult. Îmi spui mereu să nu-ți trimit poze fiindcă nu ai o conexiune destul de rapidă, dar odată și odată tot o să-ți trimit una. Nu-mi pasă de conexiunea ta. Și vreau să-mi trimiți și tu una, vreau s-o acopăr cu sărutări și să te văd ce frumos ești așa bronzat.

Te iubesc enorm.

F.

P.S. M-am uitat în ierbar și cred că e un vrej de fasole. De-ai ști cât a crescut! În doar câteva ore.

De la: salvatorecamporesil976@******.it
Către: flavia_c_magnasco@* * * ** *.it
Subiect: Re: Veste trăsnet!!!
Marți 28 septembrie 2010, ora 23:02

Iubita mea, când am citit mailul tău m-a apucat plânsul. Băieții erau în jurul meu și după aia m-au luat în bășcălie toată seara. Nu contează. Nu reușesc să-mi scot din cap plăntuța aia. Să ai grijă de ea și învață-l și pe Gabriele cum se face. Mi se pare că în cutie era și o pipetă de udat. Poți să folosești și o lingură. Când mă întorc, o transplantăm. Facem o grădină super la vară.

Pe aici nu se întâmplă mare lucru. Cel mai adesea patrulăm

în jurul bazei, dar nu-i niciun pericol, nu ne amenință nimeni. Mai-mai că mă plictisesc. Știi ceva? Eu cred că deșertul ți-ar plăcea. Mie îmi dă o senzație stranie, dacă îl privesc prea mult, mi se învârte capul. Aerul pare mai ușor ca în alte părți, iar cerul e senzațional de albastru ziua și de negru noaptea. Ar fi un loc minunat, dacă n-ar fi talibanii și tot restul. Să sperăm că într-o bună zi războiul se termină și o să putem veni în vacanță aici. Îți imaginezi? Toți trei în Gulistan. Pariez că Gabriele ar rămâne cu gura căscată în fața dromaderilor.

S.

De la: flavia_c_magnasco@* * * ** *.it
Către: salvatorecamporesil976@******.it
Subiect: Re: Re: Veste trăsnet!!!
Sâmbătă 2 octombrie 2010, ora 19:03

Nu mai pot să dorm singură. Mă îmbolnăvesc, Salvo, îți jur. Mă îmbolnăvesc și n-o să mă poți vindeca. Câte nopți mai sunt? Peste o sută. Le-am numărat, Salvo. Peste o sută! Nici nu reușesc să spun cifra asta. Mi se pare imposibil. Îmi vine să te strâng de gât, pe bune. Vine frigul, azi nu s-a arătat nicio rază de soare. Vremea asta mă apasă, cred că nu rezist până la permisie. Și Gabriele îți simte lipsa, dar în felul lui. Sinceră să fiu, uneori nu-l înțeleg. În anumite zile, mi se pare că te-a uitat și atunci mi se face foarte frică și îmi vine să-l cert. Îi arăt poza ta, aia de la intrare, și-l întreb cine e domnul ăsta, îl mai ții minte? El mă privește cu niște ochi goi, ca și cum nu te-ar fi văzut niciodată, îmi dă fiori. Încep să-i vorbesc despre tine și după o clipă îi zboară gândul în altă parte.

Pe urmă, din senin, alaltăieri-seară îmi arată locul tău la masă. Eu nu înțeleg, atunci el își ia farfuria și o pune acolo unde de obicei stai tu. Farfuria pentru tata. Ca și cum tu ar trebui să te întorci acasă dintr-o clipă într-alta. Eu îl întreb da' tu știi unde e tata? El râde ca și cum l-aș lua peste picior, arată spre podea. E la etajul de dedesubt? îl întreb. El scutură din cap. Până la urmă pricep că vrea să spună că ești în pivniță. Îți vine să crezi? Nu cred că eu i-am băgat în cap așa ceva, probabil că a inventat. Sau poate tot eu i-am băgat-o. În primele zile după ce ai plecat, eram ca nebună și spuneam multe lucruri fără sens.

În orice caz, acum, seara, pun întotdeauna tacâmul și pentru tine. Ne simțim mai puțin singuri, amândoi. Torn puțin vin în paharul tău și după ce îl bag pe Gabriele în pat, îl beau eu. Ei bine, da: SEARA BEAU VINUL TĂU! E ceva rău în asta? Îți vine să râzi? Oricum nu poți să faci nimic. Cel puțin, așa, când mă bag în pat, sunt amețită și nu mai trebuie să mă gândesc că nu ești aici. Cine știe câte măgării faci tu pe acolo, fără mine. Înnebunesc când mă gândesc, îți jur.

Te iubesc, soldat tâmpit ce ești.

F.

De la: salvatorecamporesil976@******.it
Către: flavia_c_magnasco@* * * ** *.it
Subiect: Re: Re: Re: Veste trăsnet!!!
Sâmbătă 3 octombrie 2010, ora 21:14

Și eu sunt cu moralul la pământ astăzi. Azi-noapte am avut parte de niște tulburări. Nimic grav, dar eu n-am reușit să mai adorm. Iar când m-am sculat, la baie nu era apă. E a treia oară în câteva zile. M-am spălat pe bucăți, cum am putut, dar și aici dimineața devreme e un frig de mori. Știu, pare o tâmpenie, și totuși povestea asta a reușit să-mi strice definitiv buna dispoziție. Am început să mă gândesc la cât de grea e viața și la ce porcărie e totul etc. Eram așa de nervos, încât puțin a lipsit să nu-i trag o palmă lui Cederna, la un moment dat. Nu știe niciodată când trebuie să-și țină gura și spune numai tâmpenii.

Am rămas toată după-amiaza întins pe pat. Am încercat să mă odihnesc, dar n-am reușit. Am încercat să citesc din cartea pe care mi-ai făcut-o cadou, dar n-a fost chip. În cele din urmă am început să mă gândesc și gata. Mai ales la tine și la Gabriele. La tot ce am fi putut face noi împreună într-o zi liberă. Acum, când mă aflu aici și nu pot să fac nimic din toate astea, mi-am dat seama că de multe ori sunt prea leneș. Amândoi suntem prea leneși. Când mă întorc însă, totul o să se schimbe. N-o să mai irosim niciun minut.

Trebuia să-ți scriu mai înainte. Văd că îmi face bine. Tu ești medicamentul meu. Mă simt stupid când nu te am lângă mine. Mi-e cam rușine să recunosc, dar uneori e ca și cum n-aș ști prea bine ce să fac cu mine însumi, când nu ești lângă mine. Mă gândeam la asta stând pe pat și mă enervam și mai tare.

Asta mi-ai copt tu mie, doamnă Camporesi? Ce farmece mi-ai făcut de am devenit dependent de tine? O să plătești scump chestia asta…

S.

De la: flavia_c_magnasco@* * * ** *.it
Către: salvatorecamporesil976@******.it
Subiect: Re: Re: Re: Re: Veste trăsnet!!!
Marți 5 octombrie 2010, ora 11:38

OK, mai bine îți spun, oricum nu reușesc să-ți ascund adevărul, chiar dacă nu te văd și scriu la un tâmpit de computer. În realitate, cu Gabriele lucrurile nu merg prea bine. Ieri m-au chemat la grădiniță fiindcă a pocnit un coleg. De fapt, i-a dat doar un pumn, dar tare, l-a pus la pământ. Educatoarea era înfuriată, a zis că Gabriele și-a ieșit din minți. A folosit chiar cuvintele astea: ieșit din minți. Zice că, după ea, n-are nicio problemă congenitală, că pur și simplu refuză să vorbească, e felul lui de a ne manipula pe toți. O spunea ca și cum ar fi un criminal, un monstru. Cum naiba își permite? A mai spus și că, dacă situația nu se ameliorează, ar trebui să ne gândim să-l ducem la un neuropsihiatru. Neuropsihiatru, înțelegi ce spun? Mă simt pierdută, Salvo.

Vrei să știi tot adevărul? Cred că e vina a ta. De aia nu vorbește și are mereu o mutră supărată și l-a bătut pe colegul ăla (care e totuși un mucos arogant și a meritat-o). Cred că e vina ta și a meseriei tale blestemate. Fiindcă de fapt ar trebui să fii aici. Și tot din vina ta mă simt și eu așa sfârșită. Și urâtă. Să știi că mi-am tăiat părul scurt. Da, ai înțeles bine! Mi-am tăiat frumoasele mele bucle, care îți plăceau atâta. Și, dacă nu te întorci rapid, tai și ce a mai rămas. Sau îl vopsesc în roșu sau în portocaliu sau în violet. Îți jur. Sunt terminată, Salvo. Nu mai suport. Pe nimeni și nimic.

De la: salvatorecamporesil976@******.it
Către: flavia_c_magnasco@* * * ** *.it
Subiect: Re: Re: Re: Re: Re: Veste trăsnet!!!
Miercuri 6 octombrie 2010, ora 01:13

Iubito, îți faci prea multe griji pentru Gabriele. E doar un copil. Nu mai asculta tot ce ți se spune. Pediatrul ți-a spus clar,

nu? Va vorbi când va simți nevoia. Probabil că pentru moment îi e bine așa. Și știi ceva? E mai bine să învețe să se apere. Mereu a fost un pic fricos și prea drăguț cu ceilalți. Lumea de afară e fără milă. Tare aș fi vrut să văd mutra băiețelului pe care l-a pus la podea! Când mă întorc, am să-l învăț eu două, trei mișcări. Și am câteva interesante de încercat și cu tine…

Torsu a găsit un șarpe. Era lângă cortul nostru. Ai muri de frică dacă l-ai vedea. Cretinul ăsta de sard i-a zdrobit capul cu o piatră. L-a agățat ca pe un salam și noi ne-am apucat să dansăm în jurul lui ca niște apucați, parcă făceam parte dintr-un trib, ne-am distrat extraordinar. Îți aduci aminte de vipera pe care am găsit-o pe cărarea de la Val Canzoi? Sunt sigur că îți aduci aminte. Tot restul drumului ai stat agățată de brațul meu. Erai îngrozită. Ești foarte sexy când ești îngrozită, doamnă Camporesi. Cum vin acasă, umplu camera noastră cu șerpi, păianjeni, gândaci și șoareci, ca să stai tot timpul lipită de mine.

E foarte târziu. Mă duc să mă culc. Te rog, sun-o pe mama și spune-i că totul e în regulă. În ultimele zile n-am reușit să vorbesc cu ea și n-aș vrea să-și facă gânduri negre.

S.

P.S. Poți să-ți faci părul albastru, scurt, lins, cum vrei tu, eu tot o să fiu nebun după tine.

Împușcături în noapte

— Am în minte-o poantă, îl anunță Cederna pe Ietri, în timp ce se bărbieresc, dimineața devreme.

— Ce poantă?

— Mai întâi spune-mi dacă te bagi și ți-o explic pe urmă.

Își clătesc aparatele de ras în același recipient cu apă călduță, așezat pe jos. Spuma de ras plutește la suprafața apei. Cederna se rade cu grijă, fiindcă i-au apărut coșuri și trebuie să fie atent. Nu știe să spună de ce, dar în anumite zile, de pildă azi, îl apucă o adevărată frenezie. Știe doar că se trezește cu un chef nebun să pună ceva la cale, să dea de lucru mâinilor, să facă praf obiecte și persoane, să răstoarne totul cu susu-n jos. Așa e de pe vremea când era copil, și de fiecare zi dintr-astea își amintește cu un amestec de neplăcere și mândrie. Dacă ar putea să facă felul cuiva ar fi perfect, dar inamicul nu se-arată, așa că trebuie să inventeze ceva. O poantă, mai exact.

— Cum să-ți spun dacă mă bag, când nu știu despre ce-i vorba? obiectează Ietri.

— N-ai încredere în mine, virginico?

Ietri se gândește o clipă. Cederna știe foarte bine că-l are la degetul mic. Ietri e discipolul lui. Dacă i-ar cere să alerge gol spre un grup de talibani, probabil c-ar face-o.

— Bineînțeles că am, spune el convins.

— Atunci zi că te bagi.

— Nu e periculos?

— Nuuu. Trebuie numai să ții de șase.

— Atunci e-n regulă. Mă bag.

Cederna se apropie de el. Apucă mâna în care Ietri ține aparatul de ras. Își trece aparatul lui peste obrazul lui Ietri, care face ochii mari și se încordează.

— Ce faci?

— Ssst…

Ietri își ține respirația, urmărește cu privirea traiectoria aparatului.

— Ascultă, spune Cederna. Diseară, când toată lumea e la masă, luăm șarpele de la Ruină.

— Eu nu pun mâna pe chestia aia.

— Pun eu. Ți-am zis, tu ții de șase, trebuie doar să te asiguri că nu vine nimeni.

— Și ce faci cu șarpele?

— Îl bag în sacul de dormit al lui Mitrano.

— Ei, căcat!

— Ba da. Să vezi ce-o să mai sară-n sus când l-o găsi.

— Da’ nu l-ai văzut aseară ce speriat era? Nu putea nici măcar să se uite la el.

— Tocmai de-aia.

Cederna trece lama de-a lungul maxilarului prietenului său, urmând cu atenție curbura osului. Gurile lor sunt atât de apropiate, încât, dacă și-ar țuguia buzele, s-ar atinge. Lui Cederna nu i-a trecut niciodată prin cap, nici măcar pentru o clipă, să sărute un bărbat pe gură.

— Și dacă se enervează pe bune?

— Cine? Mitrano? Păi tocmai asta-i frumusețea.

Frumusețea constă și în faptul că se va răzbuna o dată pentru totdeauna pentru cum s-a simțit în seara atacului, când Mitrano bâzâia ca o fetișcană ca să-și ocupe iarăși locul în buncăr – dar asta Cederna nu spune, e o treabă între el și fraierul lui.

— Și dacă se enervează și René?

— René nu se enervează niciodată. Și, la urma urmei, mi se fâlfâie. Dacă ne-am lua după el, ne-am sinucide toți de plictiseală. O să se distreze, îți zic eu.

— Nu știu. Nu mi se pare o idee bună.

— Ai promis că te bagi. Dacă mă lași baltă, ești un împuțit, împinge bărbia.

— Okay, bombăne Ietri abia deschizând gura, mă bag.

— Important e să nu ne vadă nimeni, altfel se duce dracului poanta. Când o să vadă că șarpele nu mai e, o să înnebunească.

— Da’ Torsu e mereu în cort.

— Ăla are creierul terminat din cauza computerului. Nici n-o să se prindă.

Acum Cederna se apleacă asupra mustăților lui Ietri, care retrage ascultător buzele pentru ca pielea să se întindă mai bine. Îi șterge resturile de spumă cu degetele. Când lui Cederna i-au crescut primele tuleie, așa făcea fratele lui mai mare. Pentru acest frate, Cederna ar fi fost în stare să alerge gol spre un grup de talibani, ba s-ar fi lăsat chiar împușcat. De la fratele lui a învățat și ce ușor e să te faci adorat de unul mai tânăr.

— Cederna?

— Zi.

— Îmi faci și mie favoriții în colț, ca ai tăi? Eu nu reușesc.

Cederna îi zâmbește. E băiat bun, Ietri ăsta. Îl înduioșează.

— Ține capul drept, virginico. Asta-i o treabă care cere precizie.

Faptul că Irene n-a făcut încă nicio aluzie la întâlnirea lor de noaptea trecută nu-l liniștește pe locotenentul Egitto: dimpotrivă, îi dă o agitație care sporește cu fiecare oră. Când s-a trezit azi-dimineață, era deja plecată. A aflat de la colonel că era în patrulare cu băieții, voia să vadă bazarul și să stea de vorbă cu informatorii, *pentru treburile ei.* A reapărut la ora prânzului, au stat la aceeași masă. A privit-o cum le povestea ofițerilor despre un coleg de-al ei care, nemulțumit de notele trimise pe seama lui la Statul-Major, a urmărit-o până acasă și pe urmă a agresat-o, rupându-i două coaste cu un pumn. Se amuzau toți și erau scandalizați de poveste: un militar care lovește o colegă e ceva nemaiauzit, ce neam de lași împuțiți. Egitto zâmbea ca să le țină isonul. Era oare de crezut toată povestea? Și de ce o fi ales-o Irene tocmai pe-asta? Vrea poate să-i trimită un mesaj, să-i dea de înțeles că nu se glumește cu ea? După incidentul de azi-noapte – așa-i vine să-i spună acum, *incident* –, simte că-l paște o primejdie. Ia în considerare până și ipoteza unei amenințări: dacă nu intră-n joc, Irene îi aruncă în aer cariera militară cât ai bate din palme. Iată ce-i comunică: de-acum înainte va trebui să asculte de ea, să devină amantul ei, o strategie mult mai complicată decât pretinsa sarcină. Egitto a lăsat neatins aproape tot ce avea în gamelă, s-a limitat să ciugulească din cartofii la cuptor, îngrețoșat.

Ballesio îl invită în cortul lui pentru obișnuita discuție de după-amiază, nici măcar nu-l invită, se așteaptă ca locotenentul să-l urmeze, dar Egitto îi oferă niște scuze cam confuze. Se întoarce în infirmerie, Irene nu e acolo. Locotenentul ridică pânza impregnată, privește partea de încăpere care i-a fost uzurpată. Bagajul Irenei e așezat pe jos, deschis, un rucsac mai degrabă mic, potrivit pentru cineva care trebuie să se miște rapid. Privește în spate, liniște totală. Se lasă în genunchi și deschide catarama.

Scoate hainele în așa fel încât să nu le șifoneze și să nu le

schimbe poziția. Sunt aproape numai bluze și pantaloni negri, dar și un trening – deci îl avea. Vârâ mâinile mai la fund, recunoaște pe pipăite o țesătură diferită. Extrage o rochie de seară, sau un combinezon, nu-i e foarte clar, oricum ceva ușor, poate de mătase, cu umerii decorați cu dantelă.

— Ar trebui să mă vezi îmbrăcată cu ea. Îmi vine minunat.

Egitto încremenește.

— Iartă-mă, bâiguie, doar mă…

N-are curajul să se întoarcă.

Irene îi ia delicat rochia din mâini și-o împăturește la loc. Apoi ridică rucsacul și-o pune înapoi.

— Nu poți să știi niciodată când apare o ocazie.

Egitto se ridică în picioare.

— Sunt frântă. Te superi dacă mă odihnesc un pic?

— Nu. Bineînțeles că nu. Te rog chiar.

Dar locotenentul nu se mișcă. Dacă tot se află aici, față-n față, și dacă tot l-a prins în flagrant delict, trebuie să clarifice chestiunea rămasă în suspensie între ei.

— Ce e? întreabă Irene.

— Ascultă, spune locotenentul. (Se oprește, trage aer adânc în piept, apoi continuă) Cât privește ce s-a-ntâmplat azi-noapte…

Ea îl privește cu curiozitate:

— Ei?

— S-a întâmplat, de acord. Dar a fost o slăbiciune din partea mea. Nu trebuie să se mai repete.

Irene se gândește un pic. Apoi:

— Frază mai nasoală ca asta n-am auzit din partea unui bărbat în viața mea.

— Scuză-mă.

Dintr-un motiv oarecare, Egitto se simte cu adevărat prost.

— Nu vrei să termini cu scuzele, fir-ar să fie? spune Irene schimbând tonul. Nu te scuzi pentru așa ceva, Alessandro. Ia-o ca pe o distracție, un joc, un cadou de la o veche prietenă, ia-o cum vrei. Dar, te rog, nu te scuza. Hai să încercăm să tratăm situația asta ca niște adulți, de acord?

— Voiam să fiu sigur că…

Irene închide ochii.

— Bine. Am înțeles perfect. Acum du-te, sunt frântă.

Egitto bate în retragere, umilit. Tot ce-a făcut în ultimele

douăzeci și patru de ore s-a dovedit a fi greșit, lipsit de logică. Poate că și-a pierdut total capacitatea de a trăi în lume.

I s-a întâmplat de multe ori caporalului Mitrano să se trezească cu bucile păroase ale lui Simoncelli pe figură, blocându-i respirația. Senzația nu e prea plăcută. Mai întâi, fiindcă o dihanie de nouăzeci de kile care stă peste tine provoacă o senzație foarte asemănătoare cu sufocarea. Pe urmă, e soiul de intimitate pe care nu ți-ai dori s-o ai cu nimeni, și cu atât mai puțin cu o specie de cimpanzeu capabil să tragă bășini la comandă. Dar, mai cu seamă, râsetele pe care le auzi în jur în vreme ce tu nu te poți mișca – cineva ți-a legat încheieturile mâinilor de barele patului și nu vezi nicio cale de a scăpa de fesele care-ți apasă pleoapele, acele râsete sunt ale colegilor tăi din companie, ale camarazilor tăi, ale prietenilor tăi. Râsetele dor mai tare chiar decât loviturile pe care unul sau altul ți le trage peste coapsele goale și peste degetul mic de la piciorul stâng.

Există nenumărate variante ale poantei cu bucile, iar Mitrano a avut parte de toate. Astuparea gurii și legarea gleznelor cu scotch de împachetat. Gheață în chiloți (tot când ești imobilizat). Cremă de ghete întinsă pe brațe, clasicul sac cu lenjerie, părul mânjit cu pastă de dinți, pe care nu mai e chip s-o scoți când s-a uscat altfel decât cu foarfecă. Filmul cu pasta de dinți, mai ales, a făcut înconjurul regimentului, iar acum e disponibil și pe YouTube având drept tag-uri cuvinte-cheie precum *trezire, cazarmă, șampon special, soldat prăpădit,* prima parte a fost înregistrată pe întuneric și băieții, pe jumătate goi, au ochii verzi ca niște strigoi. Se vede clar Camporesi care stoarce tubul și cineva – probabil Mattioli – care-l ațâță: mai mult, mai mult. Pe vremea aia, Mitrano mai purta încă porecla antipatică de Flocișori, băieții îi smulgeau pe întrecute smocuri de păr din cap ca să le pună pe o masă, sub lumină, pentru a arăta că seamănă într-adevăr cu părul pubian. Într-un fel, noroc cu pasta de dinți, așa măcar s-a rezolvat chestiunea poreclei: după ce a fost forțat să se radă în cap, Mitrano nu și-a mai lăsat părul să crească.

Toate astea nu mai au cine știe ce importanță pentru el. S-a obișnuit. Când era proaspăt recrut era și mai rău. Atunci îi făceau rău pe bune, foloseau centurile, plăcile de plumb de la

vestele antiglonț și periile de WE, i se pișau în rucsac și în cap. Asta-i viața, se știe, unii dau și alții încasează, întotdeauna. Mitrano o încasează, ca și taică-său de altfel, care și-o ia chiar și de la maică-sa, fiindcă e scund și slăbănog. E bine și așa. Un brav soldat e întâi de toate unul care știe să încaseze.

În general însă, oamenilor el le preferă animalele. Mai ales câinii. Îi plac ăia robuști, puternici și bătăioși. Nu fiindcă sunt mai drăguți ca oamenii, și ei trăiesc într-o lume bazată pe dominare, e de-ajuns să-i vezi când se bat, felul cum își miros fundurile unul altuia, cum mârâie și cum se luptă, dar sunt mai cinstiți, își urmează instinctul, și-atât. Mitrano știe totul despre câini și-i respectă. În bază, își petrece mare parte din timpul său liber în tabăra unității de geniu cu câini, împreună cu Maya, un ciobănesc belgian cu ochi negri și apoși, dresată să miroasă explozibilii. Stăpânul ei, locotenentul Sanna, îl lasă, fiindcă în felul ăsta cel puțin o ține ocupată, iar el își poate vedea de treabă, adică mai cu seamă de studierea amănunțită a unor reviste de motociclism. Mitrano și-ar da și-o mână ca să intre în regimentul lui Sanna, dar a picat jalnic la testul de aptitudini. Școala i-a fost mereu ostilă.

Până la ora mesei de seară s-a jucat cu Maya. A pus la punct un traseu de agilitate într-o parte a platoului, cu câteva obstacole, un tunel de cauciucuri și o minge. I-a trebuit aproape o oră ca s-o facă să priceapă exercițiile, dar Maya e un animal inteligent și până la urmă a învățat. Soldații în trecere pe-acolo se opreau să privească uimiți și aplaudau. Mitrano e mulțumit de el însuși. N-o fi el un as în ce privește inteligența – tot auzind asta despre el, de la maică-sa, de la profesoare, de la instructori și de la prieteni, a sfârșit prin a se resemna –, dar la dresajul câinilor nu-l întrece nimeni. I-a pregătit păpica lui Maya și pe urmă s-a dus direct la popotă ca să mănânce și el, cu inima ușoară.

Seara și-o petrece cu ceilalți la Ruină, dar cu treburile lui, jucându-se cu o consolă portabilă. Camarazii sunt plini de însuflețire fiindcă a dispărut șarpele. Pe Mitrano nu-l interesează, ba e chiar mulțumit, fiindcă lui îi făcea rău chiar și când îl privea de la distanță. Îi plac animalele, toate în afară de reptile. Pe astea nu le poate suferi. Mattioli îl acuză că l-a aruncat – credeai poate că n-o să-l ia la întrebări! –, dar face probabil niște ochi atât de mirați încât, atunci când întreabă ce-

aveți cu mine? nici nu l-am atins, se conving că-i așa și-l lasă-n pace.

La miezul nopții intră în cort, cu mintea cam tulbure și cu ochii arzându-i din pricina orelor petrecute în fața micului display Nintendo. Mulți s-au culcat deja, iar ceilalți se dezbracă. Mitrano își scoate pantalonii și geaca și își bagă piciorul în ciorapul-pantalon.

— Ei, Rovere, îi spune el vecinului de pat.

Rovere e acoperit până la nas. Deschide ochii și-l privește cu ostilitate.

— Ce vrei?

— Tu te gândești la ce-or face talibanii acum?

— Ce vrei să facă? Dorm.

— Ba eu cred că ne privesc.

— Du-te, mă, de-aici, spune el și se întoarce pe partea cealaltă.

Mitrano se vâră în sacul de dormit. Bate pernuța ca s-o înmoaie și-și caută o poziție comodă, pe-o parte. Câteodată, taică-său venea la micul dejun cu un ochi vânăt sau nu reușea să ridice ceșcuța de cafea din pricina durerii din braț. Tăcea. Învățase că în anumite familii e mai bine să-ți ții gura și să nu întrebi nimic, niciodată, iar familia lui era dintr-astea.

Ceva îl împiedică să-și întindă bine picioarele. Pipăie cu piciorul, dar din cauza ciorapului-pantalon nu simte nimic. Se gândește că o fi nimerit dedesubt vreo rufă murdară, apoi, terorizat, îi trece prin cap că i-or fi făcut iarăși camarazii figura cu sacul. Se trage îndărăt să vadă dacă mai poate ieși. Din fericire, da. Stă în șezut, vâră o mână în sac ca să-i cerceteze fundul și apucă ceva. Pielea reptilei s-a uscat, a devenit aspră și emană un miros de carne în putrefacție care-l năpădește pe caporal cu o clipă înainte să-și dea seama ce ține în mână.

— AAAAAAAAAAH!

Sare în picioare, cât pe ce să răstoarne patul. Îi vine să sară-n sus și țopăie, ca și cum ar avea șarpele sub picioare. Tot corpul îi e străbătut de descărcări electrice, brațele îi tremură.

Băieții se trezesc, întreabă ce s-a întâmplat, se aprind și alte lumini. Totul în câteva secunde, timp în care Mitrano scoate cu un gest rapid revolverul din tocul agățat de mânerul dulăpiorului, încarcă și trage o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori, de cinci ori în sacul de dormit.

— AAAAAAAAAAH!

Simte șarpele pe el, îl simte târându-i-se pe umeri, pe față, se simte mușcat de peste tot, veninul, Doamne, veninul.

— M-A MUȘCAT! M-A MUȘCAT SCÂRBOȘENIA!

Camarazii îi strigă să se oprească, dar Mitrano nici măcar nu-i aude. Mai trage câteva focuri în sac, provocând o erupție de fulgi albi. Împușcăturile fac să le țiuie băieților timpanele de durere.

René vrea să-l oprească, aproape că a tăbărât asupra lui, dar reflexele lui Mitrano sunt intensificate de adrenalină. Se-ntoarce cu nouăzeci de grade și îndreaptă arma spre el. Plutonierul se oprește. Soldații amuțesc.

— Stai calm, spune René.

Mitrano nu-și poate vedea chipul. S-ar speria dacă ar descoperi cât e de palid. Ar crede că reptila l-a mușcat de-adevăratelea. Nu mai are sânge în obraji, i s-a dus tot în mâinile vinete cu care strânge revolverul Beretta. Țintește drept în pieptul plutonierului. Se poate spune orice despre caporalul Mitrano, dar nu că n-ar ști să tragă. Mai ales într-o țintă aflată la un metru și jumătate distanță.

— Lasă arma, ordonă René, dar pe un ton împăciuitor, mai degrabă tonul unui frate mai mare decât al unui comandant.

— E un șarpe! spune Mitrano printre sughițuri. Un șarpe… m-a mușcat, pastele mă-sii!

— E-n regulă. Hai să ne uităm.

— M-a mușcat. M-a mușcat! spune, cu lacrimile curgându-i șiroaie.

— Lasă jos pistolul. Ascultă-mă.

În loc să asculte ordinul, caporalul schimbă ținta, îndreaptă pistolul spre Simoncelli, rămas nemișcat ca în jocul statuilor: cu un genunchi încă îndoit pe pat și cu celălalt picior jos. Apoi îl îndreaptă iarăși spre René.

Glasul lui Cederna vine de la câțiva metri mai încolo, din spatele cortului cufundat în întuneric.

— E șarpele mort, Mitrano.

Caporalul ezită câteva clipe, năucit. Înghite informația, o digeră încet. Evident: e șarpele dispărut de la Ruină. Aruncă încă priviri rapide spre sacul de dormit din stânga lui, ca și cum n-ar fi sigur de tot. Fulgii s-au așezat pe dublura verde și tremură la cea mai slabă mișcare a aerului. Înăuntru nu se

mișcă nimic.

— Voi l-ați pus?

René scutură din cap. Alții îi țin isonul.

— VOI L-AȚI PUS, AI?

— Eu l-am pus, Mitrano. Acum lasă pistolul.

Cederna s-a ridicat și înaintează prudent spre camaradul său, a ajuns aproape lângă plutonier.

— Tu, spune Mitrano, cu lacrimile curgându-i încă. Tot tu. Te omor, Cederna. TE OMOR!

Dacă ar apăsa cu degetul pe trăgaci, vârful craniului lui Francesco Cederna ar fi găurit dintr-o parte într-alta, iar proiectilul, ieșit din tunel, s-ar opri în rucsacul lui Enrico Di Salvo, agățat în fundul cortului. Toți cei de față pot calcula această traiectorie.

Mitrano respiră pe gură, n-are aer. Brusc îl apucă o sfârșeală, o oboseală enormă, care-l doboară și-l face să simtă că parcă se lichefiază. Lasă în jos pistolul pentru o clipă, dar e de-ajuns pentru ca René și Simoncelli să-i sară în spinare, să-l doboare la pământ și să-l dezarmeze. La drept vorbind – și în ciuda celor ce se vor spune mai târziu despre episod –, Mitrano nu opune rezistență. Zace pe podea. Mâna lui e moale și fără vlagă când René îi ia pistolul.

Iarăși are bucile lui Simoncelli pe față, caraghios, nu? îi trece prin minte. Unul dă și altul încasează, așa merg lucrurile. Dintotdeauna au mers așa. În timp ce întregul pluton se agită în jurul lui, caporalul închide ochii. Se lasă târât.

Focurile de armă i-au trezit pe militarii adormiți și i-au pus în alertă pe cei încă treji, pretutindeni în bază. Câte unul mai zelos s-a îmbrăcat complet, așteptând apoi, echipat ca un caraghios din cap până-n picioare, un ordin, ca să știe ce să facă. Punctele de observație comunică prin radio și nu pot cădea de acord asupra proveniențeI împușcăturilor, le localizează vag în zona de nord a bazei. Cum nimeni nu cere ajutor, spiritele se liniștesc rapid: e cu siguranță vorba despre rafale accidentale. Se întâmplă, i se poate întâmpla oricui să tragă un foc de armă din greșeală, când toți trăiesc zi și noapte cu arma-n brațe.

— Ce-a fost asta? întreabă Irene.

— Sssst.

Stau amândoi și ascultă, abia slăbind din strânsoare corpul celuilalt, în timp ce, în chip inexplicabil, tensiunea erotică nu dă semne că ar scădea. Egitto așteaptă semnalul sirenei.

— N-a fost nimic, spune în sfârșit. Nu-ți face griji.

Făptura nocturnă, recunoscătoare, îi acoperă fața cu o cascadă de păr, apoi se prăvălește toată peste el.

Roiuri de fulgi albi

Era în ianuarie și ningea în ziua când am mințit-o pe Marianna în privința rochiei. O rugasem să se așeze în spate, dar ea nici nu voia s-audă. În timp ce parlamentam în fața ușii de la intrare, fulgi mărunți se așterneau pe coafura ei neobișnuită.

— O să ți-o șifoneze centura, i-am zis.

— Nu m-așez în spate ca un copil. E un loc care-mi trezește amintiri groaznice. Mai ții minte când tatăl tău ne explica ce se poate întâmpla cu cutia noastră craniană dacă are loc un accident frontal? De-aia.

Tot drumul și-a ținut centura departe de piept, ca să nu-i strice decolteul. Își freca buzele una de alta, știam că și le-ar fi mușcat până la sânge, dacă n-ar fi împiedicat-o rujul cu care le dăduse cosmeticianul ceva mai înainte și care i le făcea să pară catifelate, ca o piatră netedă. Dacă i-aș fi oferit atunci brațul meu gol, probabil că și-ar fi înfipt dinții în el.

— Bănuiesc că mireasa ar trebui să se simtă fericită când ninge în ziua măritișului.

— Ce vrei să spui, că nu ești fericită? am întrebat.

Dar m-am căit imediat. Exact asta nu mă simțeam în stare să fac: să înfrunt nemulțumirea Mariannei.

Ea n-a sesizat însă caracterul primejdios de general al întrebării. Privind plictisită crengile copacilor acoperite de zăpadă, mi-a zis:

— Mie mi se pare o neplăcere în plus. Pantofii uzi, noroiul…

Întrebarea riscantă, rostită cu voce tare, a fost totuși de-ajuns ca să reverse asupra mea întreaga amărăciune pe care-o simțeam plutind deasupra noastră de câteva luni, o acumulare de consternări începută după cutremurul tăcut care rupsese familia noastră în două, lăsându-mă pe mine la mijloc, ca un miez fără vlagă. Precipitarea amenințării era prevăzută pentru dimineața căsătoriei, exact ca zăpada anunțată de meteorologi cu uimitoare precizie, după zile întregi de senin sufocant. Peste o oră, Marianna urma să se mărite cu un băiat de treabă. Îl lua din recunoștință, dar mai ales ca să le facă în ciudă părinților noștri. Îl lua la douăzeci și cinci de ani abia împliniți, aruncând tot restul în aer. Îl lua și gata, intenționat, iar eu trebuia s-o conduc la braț în biserică, țanțoș și ridicol într-un rol care nu

era al meu, ca să i-o încredințez mirelui.

A coborât apărătoarea de soare și s-a privit în oglinjoara dreptunghiulară.

— N-am închis un ochi azi-noapte. E clar că eram nervoasă, nu? Toate sunt în noaptea dinaintea nunții. Dar eu nu eram numai nervoasă, aveam niște crampe îngrozitoare la stomac, care n-aveau nimic de-a face cu agitația, erau crampe și atât. Am luat două pastile de Buscopan, dar n-au avut niciun efect. Sigur, dacă ai tăi nu te-ar fi-ndopat cu medicamente de mic, s-ar putea să mai folosească la ceva… așa că la trei dimineața n-am găsit altceva mai bun de făcut decât să probez din nou, încă o dată, rochia. Eram în bucătărie, în miez de noapte, în rochia de mireasă, ca o nebună. Și-n cap cu blestematele-alea de bigudiuri, pe care nici nu știu de ce le-am pus, că urăsc pieptănătura asta de păpușică idioată. E aceeași pe care mi-o făcea Nini. În cele din urmă, m-am văzut în geam și-am înțeles că rochia e oribilă, e pur și simplu un eșec.

A ridicat pânza vaporoasă a fustei și a lăsat-o să cadă înapoi peste coapse, ca o bucată de hârtie creponată. Era atât de scârbită de ea, atât de nesigură de pasul pe care-l făcea, încât dacă i-aș fi spus ai dreptate, rochia e de prost-gust, iar noi suntem niște idioți, dar ascultă, ascultă-mă bine, toată povestea asta e de prost-gust, e o greșeală, iar rochia nu-i decât un semn, tu nu vrei să te măriți cu el, nici n-aveai intenția să te măriți, așa că hai să ne întoarcem acasă, totul o să se rezolve, îți promit că se rezolvă – dacă aș fi dat glas adevărului care se profila atât de clar în mintea mea, ea m-ar fi privit fix câteva clipe, severă, apoi ar fi izbucnit în râsul ei multicolor și-ar fi răspuns bine, hai să ne întoarcem, facem cum spui tu.

Dar nu părea să fie momentul potrivit pentru sinceritate, așa că i-am spus:

— Rochia nu-i deloc un eșec. Și-ți stă foarte bine.

Stratul alb de pe asfalt era gros de câțiva centimetri, iar roțile se opuneau cu îndârjire mișcărilor prea bruște ale volanului. Mașinile înaintau extrem de încet, cu precauție. Și eu avansam tot încet, înscriindu-mă pe urmele trasate de alții. Arătându-mă absorbit de dificultatea drumului, am putut trece peste liniștea care se lăsase în mașină ca peste ceva firesc. Eram conștient că Marianna mă privea de câteva minute, așteptând să mă întorc și eu către ea ca să-i citesc toată teama

din priviri. Cunoșteam privirea aia, o surprinsesem de sute de ori și știam că era acolo și mă aștepta.

Dar am rămas concentrat asupra drumului, iar azi, de câte ori mă gândesc la dezertarea bruscă a surorii mele, revăd roiurile de fulgi albi care se năpusteau asupra noastră din întuneric și încă simt cât de gravă și imperioasă era starea ei, ignorată de mine, deși mi se afla alături.

Când am oprit în fața bisericii, un grup de invitați s-a grăbit să intre. Abia atunci am privit-o pe Marianna, dar ea nu mai aștepta nimic de la mine. Era detașată, absentă, manifesta același vag interes cu care primea divagațiile lui Ernesto.

Am oprit motorul. Acum trebuia să înving respingerea dintre corpurile noastre, prea asemănătoare, și s-o îmbrățișez pentru ultima dată în chip de fecioară nubilă. Când am strâns-o, pieptul ei s-a golit brusc de vlagă și a început să tremure. Am ținut-o în brațe până când am simțit că s-a liniștit.

— Fără glume tâmpite la ceremonie, jură-mi, a zis.

— Mi-ai repetat-o de-o sută de ori.

— Nu vreau să strige nimeni sărutați-vă, sărutați-vă, sau trăiască mirii, sau să propună cine știe ce altă idioțenie. Urăsc chestiile astea.

— Știu.

— Trebuie să juri.

— Îți jur.

— Și nu vreau să țin niciun discurs, e clar? Nimic, nici măcar mulțumiri. Ar fi…

Jenant, am încheiat eu în tăcere.

— N-o să fie niciun discurs.

A început să gâfâie, părea să fi uitat că se poate respira pe nas.

— Te simți în stare să mergem?

Trebuia să-mi reprim nota de nerăbdare. Ajunseserăm până aici, ne văzuseră toți, iar din pragul bisericii un necunoscut ne tot făcea semne să intrăm. Condusesem pe viscol și purtam o cămașă care mă strângea la gât, înghițisem resentimente și neplăceri și lașități cu carul ca să fiu prezent acolo în ziua aceea și să mă prefac încântat de nunta surorii mele: când aveam să ne hotărâm să ieșim din mașină și să terminăm odată?

Marianna a oftat, s-a aplecat ca să mai vadă o dată cât de

tare ninge, ca și cum ninsoarea o ținea pe loc. Fulgii depuși pe geamuri din momentul în care ne opriserăm împiedicau aproape complet vederea în afară, eram închiși într-o cutie de gheață.

— Crezi că ei o să vină? a întrebat cu glas scăzut.

— Nu. Cred că nu. Ai fost foarte limpede.

— Poate că totuși vin la cocktail.

— N-o să vină nici acolo.

Și-a dus degetul mare la gură. Și-a mângâiat inocent buzele, cufundată în gânduri.

N-aveam chef de ei, dar am întrebat-o totuși:

— Vrei să-i chem? Cred c-ar fi fericiți să fie alături de tine.

Marianna a făcut ochii mari.

— Nici nu mă gândesc. Nu vreau să aibă parte și de ziua asta specială.

Era specială? Da, într-un chip straniu era cu-adevărat specială. Marianna și-a umflat obrajii, așa cum făcea când era mică.

— Lucrurile nu se petrec niciodată așa cum ți-ai închipuit, nu-i așa?

— Cred că niciodată.

A mai aruncat o privire în oglindă ca să-și vadă machiajul și și-a îndepărtat un surplus de rimei de pe gene. Apoi și-a dat capul pe spate, oftând:

— Da’ ce ne pasă nouă? Mă însoțești tu și e mult mai bine așa. Hai, soldatule, hai să ne căsătorim.

A deschis portiera, fără s-aștepte să i-o deschid eu.

Roata morții

Armata este în jurul tău, deasupra ta, sub tine și în tine. Dacă încerci să fugi de ea, faci în continuare parte din ea. Dacă încerci s-o înșeli, te înșală ea pe tine.

Armata nu are chip. Niciun chip nu reprezintă Armata. Nici șeful statului-major, nici ministrul, nici generalii, nici subordonații lor. Și nici tu.

Armata exista înaintea ta și va exista și când tu nu vei mai fi, ea va exista veșnic.

Lucrul pe care-l cauți se află deja aici, trebuie numai să-ți antrenezi ochii să-l recunoască.

Armata nu are sentimente, dar este mai degrabă prietenoasă decât ostilă. Dacă ții la Armată, va ține și ea la tine, în forme pe care nu le cunoști și nici nu le vei putea cunoaște.

Să nu târâi armata în noroi, să n-o insulți și, mai ales, pentru nimic în lume, să n-o trădezi.

Iubind Armata îți vei dovedi iubirea pentru tine însuți.

Ai datoria să-ți aperi viața, în orice situație și cu orice preț, fiindcă viața ta nu-ți aparține, îi aparține ei.

Armata nu face deosebire între trup și suflet, ea se îngrijește și dispune de amândouă.

Întotdeauna Armata te alege pe tine, nu tu pe ea.

Armata preferă tăcerea vorbăriei și chipul încruntat, zâmbetului.

Gloria la care aspiri este mijlocul prin care Armata își atinge scopurile. Nu renunța la glorie, fiindcă ea este poarta prin care Armata pătrunde în tine.

Scopurile Armatei nu pot fi cunoscute. Cine încearcă să le ghicească înnebunește.

Adevărata recompensă a oricărei acțiuni este acțiunea însăși.

Cine are încredere în Armată nu riscă să eșueze nici în durere, nici în moarte, fiindcă durerea și moartea sunt căile prin care ea se slujește de tine.

De aceea, răspunde: crezi în Armată? Crezi în ea? Atunci mărturisește-o acum. Mărturisește!

Un automobil alb care dă mereu rateuri se oprește la câțiva metri de tabăra camionagiilor afgani. Șoferul, care are insolența să se arate cu chipul descoperit, le aruncă oamenilor

așezați în cerc darul său și pleacă rapid în direcția din care a venit.

Înainte ca vreun camionagiu să aibă curajul de a-l culege, privesc toți îndelung capul retezat al tovarășului lor, temerarul plecat cu două nopți în urmă pentru a ajunge la Ring Road. Capul tăvălit în nisip îi privește la rândul lui cu ochii încremeniți de cumplita priveliște de pe urmă pe care i-a fost dat s-o vadă. Judecând după franjurile care-i atârnă din gât, a fost tăiat cu o lamă de mici dimensiuni, probabil un briceag. Avertismentul e foarte limpede, iar mesagerul n-a simțit nevoia să adauge altceva decât un rânjet făgăduind același tratament oricui va îndrăzni să pornească la drum: e singurul sfârșit rezervat unui colaborator al armatelor invadatoare.

Câteva ore mai târziu, camionagiii se îndreaptă în grup compact spre FOB, ținând sus capul tovarășului lor, ca pe-un stindard sau un permis de trecere. Nimeni n-ar fi spus, înainte, că erau așa mulți, pe puțin treizeci.

Passalacqua și Simoncelli fac de gardă la turnul principal și, evident, nu știu cum să procedeze. Dacă oamenii care vin în marș către ei au asupra lor încărcături explozive, sunt deja suficient de aproape ca să dezlănțuie un măcel.

— Eu trag, propune Simoncelli.

— Trage, da’ trage-n aer.

Salva trasă în gol nu face decât să crească animația care domnește în rândul afganilor. Acum intră pe culoarul întortocheat din fața intrării. Spun ceva în limba lor.

— Ce fac? Trag din nou?

— Da, mișcă-te!

Altă salvă, nu tocmai în aer, ci la câțiva centimetri deasupra turbanelor. Țărâna sare în vreo zece locuri aflate în spatele lor.

— Ăștia nu se opresc, spune Simoncelli, eu arunc o grenadă.

— Ai înnebunit? Îi cureți pe toți.

— O arunc departe.

— Și dacă greșești?

— Atunci arunc-o tu.

— Pe dracu!

Cât timp cei doi discută, stindardul ajunge la baza turnului. Ajunși aici, ca și cum ar fi fost vorbiți, camionagiii se opresc și rămân să aștepte politicos ca cineva să vină să-i întâmpine.

— Frumoasă treabă!

Așa comentează Ballesio zece minute mai târziu, când i se flutură căpățâna retezată pe sub nas. Apoi se uită la afgani cu o stranie expresie de reproș în priviri, ca și cum ei ar fi pus la cale pocinogul.

Colonelul, căpitanul Masiero și Irene Sammartino se retrag în clădirea comandamentului pentru tot restul dimineții. Nu se arată nici măcar la prânz – prin fața lui Egitto trec trei soldați cu tot atâtea tăvi. Serviciu în cameră, se gândește el. Se simte jignit că n-a fost invitat la reuniune și nu știe să spună dacă invidia lui are legătură mai degrabă cu Irene sau cu Ballesio.

La două e convocat împreună cu ceilalți ofițeri și comandanți de plutoane. Colonelul e sumbru, șade în capul mesei lungi la care se țin ședințele, dar ca și cum s-ar ține deoparte. Evită să-l privească și-l lasă pe Masiero să facă expunerea în locul lui. Ca de obicei, căpitanul explică totul dintr-o suflare, limpede, fără divagații și fără nicio umbră de participare. Înaltele sfere – așa le numește căpitanul, cu un dispreț afișat – consideră că situația cu tabăra camionagiilor a devenit critică. Nu numai că e inacceptabil să fie expuși unor acte barbare precum recenta decapitare a tovarășului lor, dar nemulțumirea lor riscă să pună într-o lumină proastă întreaga misiune și constituie, între altele, o posibilă amenințare. Pe scurt, trebuie trimiși acasă însoțiți.

Căpitanul despăturește o hartă pe care a însemnat un traseu cu carioca și a notat ceva cu oribilul său scris microscopic. Planul e cât se poate de simplu: militarii vor trebui să avanseze în coloană împreună cu camionagiii, să străbată valea și să ajungă la Ring Road ceva mai sus de Delaram, unde îi vor lăsa singuri pe camionagii, întorcându-se înapoi pe altă rută. Trebuie să acopere o distanță de cincizeci de kilometri, timpul preconizat e de patru zile întregi, două la dus și două la întors. E foarte probabil să existe IED de-a lungul întregului traseu, poate și câteva schimburi de focuri, dar se poate conta pe dezorganizarea inamicului. Plecarea e prevăzută pentru mâine-dimineață înainte de a se lumina de ziuă. Întrebări?

În tot timpul cât a vorbit căpitanul, locotenentul Egitto a frământat între degete cusătura laterală a pantalonilor. E singurul din încăpere care a străbătut valea, cu câteva luni în urmă, în sens opus. I se pare că a trecut o viață. Au găsit atunci patru dispozitive explozive, au petrecut două nopți fără să

închidă un ochi, iar la sosire camarazii săi de batalion erau epuizați, unii rămânând inutilizabili pentru tot restul ședерii în bază. Invidia de adineaori se transformă brusc într-o prevestire neliniștitoare. Ridică mâna.

— Te rog, locotenent.

Ballesio îl fulgeră cu o privire scurtă, ca pentru a-i spune nu cu ăsta trebuie să vorbești. Egitto nu ține seama de ea.

— Am străbătut valea o dată. E un loc nesigur. Ar trebui să încercăm o soluție alternativă.

Masiero își mângâie țăcălia, cu gura lățită într-un zâmbet disprețuitor.

— Nu știu dumneata, locotenent, dar eu când m-am înrolat am știut că nu-i o meserie sigură.

Se aud câteva râsete ezitante, nervoase, care se sting rapid.

Egitto insistă:

— I-am putea duce înapoi pe camionagii cu elicopterele.

— Treizeci de camionagii? Îți dai seama cât ne-ar costa? Unde mai pui că ar pleca fără camioane. Nu mi se pare o afacere prea bună pentru prietenii noștri afgani.

Ballesio se frământă pe scaun, de parcă ar avea o criză de colici.

— Valea e primejdioasă, domnule căpitan, spune Egitto.

Lui Egitto nu-i scapă schimbul rapid de priviri dintre Masiero și Irene, care stă cu spatele la perete, ca și cum n-ar avea niciun amestec.

— Locotenent, cu tot respectul, dumitale nu ți se cere să te ocupi de strategie. Vezi mai degrabă de sănătatea soldaților. Unii dintre ei mi s-au părut cam anemici în ultima vreme. Mai are cineva obiecții? Dacă nu, ne așteaptă pregătirile. (Masiero își împreunează mâinile ca o învățătoare în fața elevilor.) A, uitam. Operațiunea se numește „Mother Bear”, Ursoaica. Asta trebuie să țineți minte. MB, pentru comunicațiile rapide. Sper că vă place numele, eu i l-am dat.

Toți cei prezenți pleacă, Egitto îl urmează pe comandant spre cortul lui. Ballesio îi întoarce spatele, ca și cum ar vrea să scape de el. Când Egitto pășește în cort, îi spune:

— Ce vrei de la mine? Nu-mi văd capul de treburi.

— Trebuie să anulați operațiunea, domnule comandant.

— Trebuie?! Trebuie?! Da’ cine ești dumneata ca să-mi spui ce trebuie să fac?

Egitto nu-și pierde cumpătul.

— E o acțiune periculoasă și riscantă. Nu va fi ca prima dată, acum inamicul ne așteaptă.

Ballesio își flutură brațele, exasperat.

— De unde știi dumneata?

— Capul tăiat este evident o invitație. Și pe urmă… (ezită o clipă) am un al șaselea simț.

— Mi se fâlfâie de-al șaselea simț al dumitale, locotenent. Războaiele nu se duc cu al șaselea simț. Primele cinci sunt suficiente.

Egitto respiră adânc. N-are stofa de insubordonat. A avut întotdeauna un spirit polemic, asta da, un spirit critic, la fel ca

Ernesto, dar inteligența lui e o armă de apărare mai degrabă decât de atac. Nu și de data asta însă, de data asta e hotărât să-și prezinte motivele. I se învârte capul, probabil că i-a scăzut tensiunea.

— Mă văd obligat să vă cer să vă reconsiderați poziția, domnule comandant.

— Da' lasă-mă dracu-n pace! tună Ballesio.

Apoi, epuizat, se prăbușește în scaun, cu brațele moi. Știe să se arate nepoliticos în nenumărate feluri. Clatină din cap.

— Dumneata chiar crezi că eu sunt cel care vrea toată povestea asta? Nu ți se pare că am înghițit destule, locotenent? În ce mă privește, camionagiii ăia n-au decât să crape acolo, sub soarele lor afgan împuțit, să crape odată cu tot războiul ăsta. M-am săturat până-n gât de război, de operațiuni, de tâmpenii.

Se așază și locotenentul, cu multă grijă. Acum trebuie să-și adapteze tonul la brusca schimbare a cursului conversației.

— Nu înțeleg, domnule colonel.

— Nu înțelegi? Nu înțelegi? Roag-o pe prietena dumitale să-ți explice.

— Va referiți la Irene Sammartino?

— Da, la tocilara dumitale, chiar la ea.

În mintea lui, Egitto corectează schema pe care și-o închipuise cu privire la reuniunea de dimineață: dacă inițial îl așezase pe Ballesio de-o parte, și de cealaltă pe Irene și pe căpitan, acum o așază pe ea în poziția de forță. Fata spirituală, cu care într-o viață anterioară a avut o relație sentimentală și cu care acum împărtășește… ceva, fata asta dă ordine celor doi

ofițeri preasupuși.

— A fost ideea lui Sammartino? întreabă, un pic speriat de răspuns.

— Asta n-are idei, locotenent. Asta e doar un mesager, ochiul fără milă, țeava prin care se descarcă cei care stau deasupra nenorociților ca mine și ca dumneata.

Lui Egitto nu-i vine să creadă că Irene vrea ca asupra tuturor să apese o asemenea condamnare la moarte. Riscând să devină și mai insolent, rostește:

— Eu nu cred că Sammartino ar face așa ceva.

Cu un gest brusc, Ballesio își pune mâinile pe masă și se apleacă furios înainte.

— Asta vine tot din al șaselea simț testicular al dumitale, locotenent? Te rog, slăbește-mă, e o greșeală de începător.

Egitto habar n-are dacă tot ce i-a spus Ballesio reprezintă simple bănuieli sau sunt certitudini, habar n-are ce știe acesta și ce nu, sau cine i-a raportat. Așa cum se prezintă lucrurile, s-ar putea ca Irene însăși să-i fi șoptit totul. Mai poți oare avea încredere în cineva? Aluzia, întemeiată sau nu, îl derutează, se simte gol pușcă. Curajul îl părăsește.

Comandantul întinde arătătorul către el:

— Ascultă-mă pe mine. Du-te și te spovedește cât mai e timp, că nu se știe niciodată. Liber!

Ofițerii mai au o ședință, au ședințe separate și companiile și plutoanele, iar la sfârșit fiecare are o idee suficient de confuză despre ce are de făcut ca să poată trece la treabă. Moralul e bun, mai ales în rândul celor care urmează să plece: deși sunt conștienți de pericolul pe care-l reprezintă aventurarea în coloană în afara bulei de siguranță, acțiunea este și un prilej de a scăpa de pânzele de păianjen adunate peste ei în luna pe care au petrecut-o lâncezind în avanpost. În fond, cine s-ar mai face soldat fără șansa de a trage câte un foc uneori?

Numai Cederna – tocmai el, care, teoretic cel puțin, se dă în vânt după înfruntările cu schimburi de focuri – nu împărtășește deloc optimismul general. Telefonul pe care trebuie să-l dea îl înspăimântă de moarte. L-a amânat deja cu câteva ore, iar acum a lăsat să-i treacă înainte doi băieți aflați la rând în urma lui. Și-a ros unghiile până-n carne și, când și le suge pentru a nu se știe câta oară, simte gust de sânge. Agnese n-o să

accepte prea ușor. Teama de reacția ei îl face și mai nervos. Cum se face că el, care nu se teme de nimic, se teme de-o femeie? Furia alimentează altă teamă, într-un cerc vicios care-l scoate din minți. Un lucru e hotărât totuși: n-o să-i spună nimic care să semene cât de cât cu adevărul, nu vede niciun motiv s-o facă. N-o să-i spună că permisia i-a fost anulată de grăsanul ăla, colonelul Ballesio în persoană, fiindcă a făcut o glumă prea din cale-afară și imbecilul de Mitrano s-a apucat să tragă în miezul nopții cu pistolul în sacul de dormit. N-o să-i spună că e foarte probabil ca permisia să nu-i fie acordată nici mai târziu și că riscă să fie singurul din regiment care o să stea în bază șase luni la rând. Și n-o să-i spună că-i pare rău, asta nu, în ruptul capului.

Apucă receptorul. E încă ud de transpirație de la cel care a vorbit înaintea lui. Agnese răspunde cu o voce precaută.

— Eu sunt, spune Cederna.

— Tu?

— Da, eu.

— Mi-e dor de tine, băiețaș.

— Ăștia nu-mi dau drumul să plec.

De ce-o fi așteptând acum Agnese atât de mult? Zi ceva, vorbește!

— Îmi pare rău, spune Cederna, încălcând cel mai important lucru pe care și-l propusese.

Ea rămâne mută.

— Hei, m-ai auzit?

Nimic.

— Degeaba faci pe muta. Mâine începe o operațiune. Nu pot să-ți dau detalii, dar e o chestie serioasă. Participă toți, nu pot să mă sustrag.

— Nici să nu-ncerci.

Tonul lui Agnese e sec, dar calm, altfel de cum se aștepta. Era pregătit s-o audă cum plânge la telefon, cum oftează și se-nfurie, dar nu pentru așa ceva.

— Și nu încerca să mă-nduioșezi cu operațiunile voastre și cu pericolele și cu toate celelalte.

— Eu ți-am zis. Tu crezi ce vrei.

— Chiar așa. Cred ce vreau.

A închis sau mai e pe fir? Tăcerile astea lungi sunt o treabă incorectă.

— Agnese…

— Nu mai am nimic să-ți spun.

— O să vin după ce-ți dai licența, bine? O să mergem în vacanța pe care ți-am promis-o. Vremea o să fie chiar mai bună.

— N-o să mergem în nicio vacanță, Francesco. N-o să facem nimic. Acum iartă-mă, da' trebuie să te las.

— Ce dracu ai?

Agnese se preface că râde ușor, dându-i fiori caporalului.

— Știi ceva? Mi-ai făcut un minunat cadou de absolvire, Francesco, mai frumos nici că se putea. Prietenele mele au organizat o vacanță. Între fete. Eu am zis că nu mă duc fiindcă veneai tu, dar în realitate vreau să merg. Vreau din toată inima.

Cederna simte că plasticul receptorului e cât pe ce să se fărâme. Slăbește strânsoarea.

— N-ai să mergi în nicio vacanță cu dezmățatele tale. Te sparg dacă-ncerci!

Agnese izbucnește într-un râs puternic, răgușit.

— Ești o brută, Francesco Cederna!

Doar la nivel inconștient stabilește soldatul o legătură cu o frază asemănătoare rostită de ea cu mult înainte și într-un context foarte diferit. Era una dintre primele lor întâlniri, una dintre primele dăți când s-au culcat împreună, și Agnese i-a spus ești un lăudăros, Francesco Cederna, dar a și adăugat un lăudăros și un tip mișto, îți jur pe ce-am mai scump că nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt așa. El a rămas, sigur, măgulit, dar și surprins. Iar acum, când fraza asta mai de demult îi răsună într-o zonă periferică a creierului – cine știe dacă ea și-o fi dat măcar seama de legătură, acum, când lucrurile stau cu totul altfel, iar ea nu mai are nimic de adăugat, pe Cederna îl încearcă un sentiment de amărăciune și dezamăgire, și nu e în stare să replice.

Agnese e cea care încheie convorbirea, nu el.

— Te salut. Succes în operațiunea aia a ta.

Plutonului trei al companiei Charlie îi revine să asigure ariergarda, poziție delicată, dar întotdeauna mai bună decât cea din frunte. Și apoi îi însoțește medicul, ceea ce din punct de vedere psihologic reprezintă un sprijin. Sub niciun motiv vehiculele n-au voie să se abată de la urmele lăsate de cei care-i precedă, nici să micșoreze sau să mărească distanțele de

siguranță prestabilite de cincisprezece metri și nici să aibă inițiative de indiferent ce tip sau să îndrăznească măcar să le propună și bla bla bla.

Plutonierul René a reluat refrenul de la început, pentru a doua oară, întrerupându-se des ca să se asigure că au înțeles toți. Douăzeci și șapte de glasuri i-au răspuns cu un da tot mai lung și mai apăsat. După care i-a trimis pe băieți să-și vadă de ultimele pregătiri. Ietri și Cederna demontează, curăță, ung și montează la loc artileria ușoară.

Ietri a priceput că e mai bine să-și lase-n pace prietenul, de când i-au anulat permisia nu se mai poate vorbi cu el, nu mai adresează un cuvânt nimănui, iar când îți apare-n față, cu privirea sumbră și gura strâmbată într-un rânjet, ai impresia că ți-ar putea înfige un cuțit în burtă numai fiindcă-i stai în cale. Ar vrea să-l consoleze, dar știe că prietenia lor nu e de tipul ăsta: seamănă mai degrabă cu relația dintre maestru și discipol, și un discipol nu îndrăznește să-l întrebe pe maestru ce nu e-n regulă. Doar îl avertizase că era o glumă periculoasă. Măcar Cederna a fost loial și l-a acoperit față de superiori, nedându-i în vileag complicitatea. Într-o zi, când va fi mai calm, o să-i mulțumească.

Lucrează în tăcere. Privesc cu un ochi prin țevile puștilor, suflă praful sau folosesc pompa cu aer comprimat. Pentru mecanismele mai delicate, aparatele de ochire și încărcătoarele, se folosesc pe rând de o pensulă cu fire moi și negre.

Ietri încă nu știe cum să privească operațiunea de mâine. În vestiar se spunea că drumul va fi presărat cu dispozitive explozive și, într-adevăr, în ultimele ore geniștii se învârt prin bază cu niște mutre lungi. Ar vrea tare mult să-i ceară părerea lui Cederna. Are mare nevoie de ea. O avea și el chef să schimbe două vorbe acum, să se mai răcorească. Își mușcă limba ca să nu-l deranjeze, dar în cele din urmă nu mai poate:

— Ei, Cederna.

— Ține-ți gura, virginico.

Păzește-mi familia. Păzește-o pe mama, mai ales pe ea. Păzește-i pe tovarășii mei, că sunt băieți de treabă. Uneori spun lucruri stupide și vulgare, dar sunt băieți buni, absolut toți. Păzește-i de suferință. Și păzește-mă și pe mine. Păzește-mă de

kalașnikovuri, de mortiere, de explozibili improvizați, de șrapnele și grenade. Și dacă chiar trebuie să mor, mai bine să mor de-o bombă, de-o încărcătură mare, fă să calc pe-o bombă și să nu simt durerea. Nu îngădui să fiu rănit, să rămân fără un picior sau fără o mână. Și nu îngădui să fiu ars, măcar nu pe față. Mort da, dar nu desfigurat pe viață. Te rog, te implor.

Soldații știu cum să organizeze o petrecere în timp record, iar împrejurările cer una pe măsură. De-a lungul întregii după-amiezi, în toată baza se poate vedea un frumos exemplu de cooperare între diferitele companii. Băieții din plutonul trei pun la dispoziție Ruina și ceva provizii – tablete de ciocolată, sticluțe de 25 ml de *grappa* sustrase din rațiile K, chipsuri și felurite alte snacksuri, ceilalți contribuie și ei cu ce pot: de la geniști provin două difuzoare puternice, bucătarii fac ore suplimentare ca să pregătească prăjituri uscate, dar gustoase, și două tăvi rotunde cu ceva care aduce a pizza, altcineva se ocupă cu decorarea. Comandamentul furnizează și el pahare și farfurii de plastic, din ordinul expres al colonelului Ballesio.

La ora opt sala e deja plină. N-au mult timp la dispoziție, adunarea e prevăzută pentru ora patru dimineața și nimeni nu știe când va putea dormi data viitoare. Hohotele sunt ceva mai puternice decât ar trebui, frazele mai colorate, se vede limpede că sporul de gălăgie e necesar ca să acopere celălalt zgomot, pe care fiecare îl poartă în sine și care crește cu fiecare minut. Ietri s-a ținut scai de câțiva camarazi ca să se asigure că el va fi DJ, iar acum se află la post, în spatele consolelor. O petrecere nu e petrecere dacă n-are muzică, iar el vrea ca Zampieri să-l vadă la treabă într-un rol care-l prinde. Nimeni n-a încercat să se opună însă, fiindcă nimeni nu voia decât să se bucure de petrecere, și atât.

Înainte de masa de seară a notat în grabă o listă de grupuri: Nickelback, Linkin Park, Evanescence, câteva piese mai vechi de la Offspring, punând apoi accentul pe preferatele lui, Slipknot, Neurosis, Dark Tranquility. Speră ca băieții să aibă chef și să se dezlănțuie. Pe hârtie, desfășurarea i se părea perfectă, dar acum, că a început petrecerea, își dă seama că timpul zboară mai rapid decât a prevăzut și e nevoit să mai sară peste piese ca să ajungă la esențial. Și, pe urmă, nu dansează încă nimeni, atmosfera e rece. Ietri nu-și explică bine

motivul, de obicei, la Tuxedo, când intră vocea spaniolă din *Pretty Fly,* el e incapabil să reziste și se aruncă în mulțime. Cineva i-a sugerat, fără prea multă amabilitate, să schimbe genul, dar el nu i-a făcut pe plac.

— Hei, mai slăbește-ne cu gălăgia asta! strigă Simoncelli din cealaltă parte a încăperii.

Ietri se preface că n-aude. A observat cu coada ochiului că se apropie Zampieri. Lasă capul în jos ca să arate cât e de ocupat, deși în realitate n-are altceva de făcut decât să selecteze cutare sau cutare melodie. *Pretty Fly* e pe sfârșite și nu știe ce să mai aleagă. Pe programul lui, scris de mână pe un petic de hârtie, apare Motorhead, dar nu i se pare că ar fi grupul potrivit ca s-o întâmpine pe Zampa, e tulburat, agitat. A ajuns lângă el, Ietri dă drumul la întâmplare primei melodii găsite: *My Plague.*

Zampieri se așază pe masa din fața lui. Când a început să aibă efectul ăsta asupra lui? Ietri simte împunsăturile a milioane de ace în tot corpul.

— N-ai ceva mai plăcut la auz?

— De ce? Nu-ți plac Slipknot?

Zampieri face o mutră ciudată.

— Nici măcar nu știu cine sunt.

Ietri lasă capul în jos. Parcurge din nou lista de titluri, înainte și înapoi. Deodată i se pare că nimic nu se potrivește, nimic nu e suficient de interesant ca s-o impresioneze.

— Pe Suicidal îi știi? întreabă el, plin de speranță.

— Nu.

— Pe Nevermore?

Zampieri clatină din cap.

— Ți-i pun. Never sunt tari.

Ea bufnește.

— Shakira n-ai?

Ietri își ridică indignat capul.

— Shakira?! Aia nu e muzică.

— Totuși place la toată lumea.

— Nu face decât melodii comerciale.

Zampieri se uită în jur, abătută.

— Mă rog, da măcar ar dansa cineva. Nu vezi? Nu se mișcă nimeni. Încă puțin și ne astupăm urechile cu muzica asta a ta.

— Dacă nu vă place, să facă altcineva pe DJ-ul. Muzica mea e asta.

Se simte înfuriat și umilit. Dacă lui Zampieri îi place într-adevăr Shakira, chiar că nu știe cum s-ar putea înțelege.

— Ia uite la el ce-a sărit! spune ea. Chiar că ești copil dacă te superi așa din cauza muzicii. (Face un gest de dispreț cu mâna.) Pune ce vrei, mie zău că nu-mi pasă.

Apoi pleacă.

Ietri rămâne năucit, ținând prostește iPod-ul în mână. Îi trebuie câteva secunde ca să-și revină. *My Plague* s-a terminat, iar el nu are altceva pregătit. În Ruină se aude acum doar gălăgia băieților. Zampieri s-a și întors lângă ceilalți, s-a alăturat grupului lui Cederna, Pecone și Vercellin și râde ca o gâscă, ca și cum chiar că nu i-ar păsa nici de muzică, nici de el.

— În sfârșit! strigă Mattioli cu mâna pâlnie către DJ.

Ceilalți îi răspund cu aplauze.

Ce tâmpit a fost! A vrut să se remarce, dar n-a reușit decât să apară drept un cretin, ca întotdeauna. Acum îi vine să intre-n pământ de rușine. Să-și caute singuri muzica. Oricum habar n-au ce-i aia. Ietri își privește camarazii și dintr-odată îi urăște așa cum îi ura cândva pe băieții din Torremaggiore. Nici ăia habar n-aveau de muzică, ascultau numai grupurile transmise la radio, blegii cântăreți italieni.

Strivește paharul de plastic și-l aruncă furios într-un colț. Iese din Ruină. Nopțile sunt tot mai răcoroase, iar el n-are nimic peste bluza de bumbac. Dar i se fâlfâie. Se-ndreaptă cu mâinile în buzunare spre telefoane, mai are timp s-o sune pe maică-sa. Când te gândești că era cât pe ce să n-o facă, prins până peste cap cu petrecerea aia fără rost. Pe drum întâlnește alți soldați care merg în direcția opusă. Mergeți, mergeți, oricum de distracție n-o s-aveți parte.

Lângă telefoane îl găsește pe René. Plutonierul se plimbă-n sus și-n jos, fumând.

— Ce faci pe-afară fără lanternă? îl apostrofează el.

Ietri ridică din umeri.

— Am învățat să mă orientez de-acum, spune el. N-ai rămas la petrecere?

— Prea multă agitație, răspunde plutonierul.

Pare abătut și foarte încordat. Poate că vrea să arate că expediția n-o să fie o plimbare. Dar în clipa asta în sufletul lui Ietri nu e loc pentru teamă, nu-l interesează, e prea frustrat ca să mai poată simți și altceva.

— Vrei să dai telefon? întreabă.

— Eu? Nu. (René își trece o mână peste capul tuns zero.) Nu, nu vreau. Ne vedem mâine. Încearcă să te odihnești.

Se îndepărtează cu pas grăbit, caporalul rămâne singur. Noaptea, liniștea din bază e altfel decât cele pe care le-a cunoscut înainte, înseamnă tăcerea motoarelor, a vocilor, dar și tăcerea naturii: nu se aude ciripitul păsărelelor, nu se aud greierii, nu se aud râurile care curg în împrejurimi, absolut nimic. Liniște și atât.

Glasul mamei îi înnoadă un ghem de sentimente în stomac și drept rezultat i se pune un nod în gât.

— Mai ești deranjat la stomac?

— Mamă, a trecut atâta vreme de atunci. Sunt foarte bine.

— Da' te simt trist după voce.

Nu e nimic de făcut, cu ea nu-i chip să ascundă ceva. Are receptori sensibili la toate modulațiile vocii lui.

— Sunt doar obosit, spune Ietri.

— Mi-e tare dor de tine.

— Mmm.

— Ție nu ți-e dor?

— Nu mai am opt ani, ce dracul

— Nu, știu. Dar nu mai vorbi așa. Erai un copil divin la opt ani.

Și-acum? Acum ce e? Își amintește că nici maică-sa nu-i suporta muzica, și pentru o clipă îl apucă furia împotriva ei. Spunea e numai zgomot, o să-ți facă rău la urechi. O dată a făcut-o chiar proastă bătrână fiindcă i-a spus ceva neplăcut despre Megadeath. Numai o dată, fiindcă a primit o scatoalcă de s-a-nvârtit odaia cu el.

— Mamă, n-o să-ți pot telefona câteva zile.

— Da' de ce? spune ea brusc alarmată. (într-un anumit sens, pare că-l mustră pentru ceva care nu depinde deloc de el.) Câte zile?

— Patru sau cinci, cel puțin. Trebuie să repare liniile telefonice.

— Da' acum funcționează. De ce nu le lasă așa?

— Fiindcă nu se poate.

— N-ar trebui să se atingă de ele dacă funcționează.

— Tu nu te pricepi la chestiile astea, i-o retează Ietri.

Maică-sa oftează.

— E-adevărat. Nu mă pricep. O să stau cu grijă.

— N-ai niciun motiv. Aici nu se-ntâmplă nimic.

— O mamă aflată departe stă mereu cu grijă.

Ietri se abține să-i spună că de data asta, numai de data asta, ar avea toate motivele. Înainte nu, în nenumăratele nopți când stătea în picioare, așteptându-l cu sufletul la gură și pierzându-și somnul inutil, el a fost întotdeauna mai cuminte, mai inofensiv și mai ascultător decât își închipuia ea. E sigur că ar fi dezamăgită s-o afle. Fiul ei nu e deloc aparte, e la fel ca atâția alții.

— Acum trebuie să plec, mamă.

— Nu! Așteaptă. N-ai să mă mai suni atâtea zile. Mai povestește-mi ceva.

Da, dar ce? Tot ce i-ar putea povesti ar face-o să sufere. Că mâncarea e mai scârboasă decât o lasă el să creadă. Că s-a-ndrăgostit de o femeie, înrolată ca și el, iar ea îi spune în continuare băiețel. Că mâine pleacă în expediție într-o zonă controlată de talibani și face pe el de frică. Că azi-dimineață a văzut o căpățână decapitată și că i s-a făcut așa de greață, că era să vomite la micul dejun pe bocanci, iar acum revede chipul ăla ori de câte ori închide ochii. Că în anumite momente se simte gol, și trist, și bătrân, da, bătrân la douăzeci de ani, și că de fapt nu crede că a fost cândva un copil divin. Că toți continuă să-l trateze ca pe un novice și că n-a găsit nimic din ce spera să găsească, iar acum nu mai știe nici ce căuta. Că ține la ea și-i e tare dor de ea, că de ea îi pasă cel mai mult, numai de ea. Nu-i poate spune nici măcar asta, fiindcă acum e adult – și e soldat.

— Chiar trebuie să plec, mamă.

Torsu l-a mințit pe doctor, dar l-a mințit într-un scop nobil. Nu voia să fie singurul din pluton care rămâne la căldurică în FOB, în vreme ce restul camarazilor înfruntă deplasarea prin vale. La întoarcere l-ar fi tratat ca pe un laș, și nu-și poate închipui o rușine mai mare. Ca atare, a declarat că se simte mai bine, ba chiar în plină formă, a jurat că de trei zile fecalele lui aveau o consistență acceptabilă (când, de fapt, ultimul episod de diaree îl avusese în dimineața zilei) și a semnat o descărcare de răspundere. Când doctorul s-a apropiat de el cu termometrul ca să-i ia temperatura, Torsu a spus că preferă să

și-o ia singur, citind apoi treizeci și șase cu cinci în loc de treizeci și șapte cu cinci. Ce contează câteva linii în plus sau în minus? Totul a mers ca uns, doctorul era distrat în ziua aia și voia să termine cât mai rapid vizita.

— Deci pot să plec?

— Dacă te simți în stare, în ce mă privește nu sunt probleme.

— Credeți că vom avea necazuri acolo?

Doctorul a fixat cu privirea un punct nedefinit. Nu se poate spune că au devenit prieteni, dar parcă se cunosc mai bine acum, Torsu a stat în infirmerie în ultimele zile (bineînțeles că a mirosit înțelegerea suspectă dintre locotenent și doamna aia de la servicii!). Egitto n-a răspuns, i-a înmânat două cutii de Paracetamol și i-a dat liber.

De când oficial nu mai e bolnav, Torsu a eliminat și anumite temeri inutile, cum ar fi povestea cu piciorul, care, stând și cumpănind, i se pare acum o simplă fantezie delirantă. Totuși, pentru siguranță, a împrumutat un metru de la intendență și și-a măsurat membrele inferioare, de la călcâi la coapsă, din majoritatea încercărilor rezultând o diferență de o jumătate de centimetru, nu mai mult, așadar nimic îngrijorător.

Ceea ce continuă să-l îngrijoreze însă e tăcerea cu care-l pedepsește Tersicore89 după cearta pe care au avut-o. N-a răspuns la niciunul din mesajele lui, nici măcar atunci când soldatul i-a scris că se pregătește pentru o expediție de câteva zile în deșert, exagerând un pic riscurile. Torsu începe să-și piardă speranța. E atât de trist, că nici măcar nu s-a dus la Ruină ca să vadă cum e petrecerea. După ce l-a dat Cederna afară din cort, a stat afară, pe pământ. Își ține laptopul pe picioarele încrucișate. Contul lui Tersicore89 arată offline, dar el nu crede. E aproape sigur că ea îi citește apelurile. E ora la care au – aveau – obiceiul să schimbe mesaje.

THOR_SARDEGNA: n-am putea sta de vorbă?

TERSICORE89:

THOR_SARDEGNA: ți-am scris de mai multe ori că îmi pare rău. Ce ar mai trebui să fac?

Nu mă simțeam bine, e normal să spui tot soiul de lucruri când nu ești bine. I se poate întâmpla oricui

TERSICORE89:

THOR_SARDEGNA: scrie ceva, te rog. Chiar și o înjurătură,

dă-mi de înțeles că ești acolo
TERSICORE89:
THOR_SARDEGNA: mi-e frică de ce o să fie mâine, vreau să vorbesc cu tine
TERSICORE89:
THOR_SARDEGNA: ești o egoistă!

Monologul ocupă două ecrane, într-o alternanță de scuze, rugăminți și invective furibunde. Secându-i imaginația, de vreo zece minute nu mai are ce adăuga, își sprijină bărbia în pumni și apasă cu furie pe taste ori de câte ori ecranul se întunecă. Obișnuita febră de seară îi încinge fruntea și-i tulbură gândurile, dar nici n-o mai bagă-n seamă.

Un soldat apare brusc din întuneric, speriindu-l.

— Cine e?

— Ietri.

— De ce umbli așa, pe-ntuneric, tâmpitule?

Ietri e zgribulit, își freacă brațele cu mâinile.

— Am făcut câțiva pași.

— Fără lanternă? Tu chiar ești tâmpit.

Camaradul ridică din umeri.

— Mă duc să mă culc, spune el, petrecerea e-o porcărie.

— Nu poți intra în cort.

— De ce?

— Cederna mi-a zis să nu las pe nimeni, spune Torsu. E înăuntru cu Zampa.

— Cu Zampa? Ca să ce?

Torsu își ridică privirea de pe ecran și privește țintă la conturul întunecat al camaradului său.

— Tu ce crezi?

Ietri încremenește.

— Ce ai? întreabă Torsu.

— Nimic.

În cele din urmă se face iar nevăzut în noapte. Ce idiot! Torsu se întoarce din nou către ecranul gol al monitorului.

THOR_SARDEGNA: aștept toată noaptea dacă trebuie
TERSICORE89:
THOR_SARDEGNA: nu mă mișc de aici până nu răspunzi
TERSICORE89:

Indicatorul bateriei arată că e pe sfârșite, urmând să-l lase cu totul.

— Nu, murmură soldatul.

N-are cine să-l audă, dar el repetă:

— Nu, nu, nu, nu… Te rog, te implor, nu.

Caporalul Angelo Torsu nu va rezista treaz toată noaptea cum a promis, dar încă o jumătate de oră va rezista, cât le trebuie lui

Cederna și Zampa ca să-și satisfacă poftele în cort și cam tot atât cât îi ia lui Ietri să rătăcească prin bază, riscând de câteva ori să se împiedice și să-și rupă un picior. A încercat să plângă un pic, dar n-a reușit nici asta. Nu e-n stare nici măcar să fie disperat cum se cuvine. Iar acum și-a pierdut simțul de orientare și se teme că n-o să găsească drumul spre cartierul companiei Charlie, i se pare că a nimerit într-un loc în care n-a mai fost. Se orientează după lumina slabă care iese dintr-un cort. Se apropie. Dă la o parte pânza și bagă capul înăuntru.

— Intră, fratele meu. Intră. Vino-ncoa'.

Di Salvo stă întins pe-un morman de perne colorate, fără bluză și fără bocanci. Spirele incandescente ale aerotermei îi aruncă aer cald în față, e roșu mai ales pe-o parte. Cortul e plin de un fum gros, care plutește în straturi compacte.

— Abib, el e Roberto. *My friend. My dear friend.*

Vorbește ca un drogat. Abib îi face lui Ietri un semn de salut, apoi închide ochii. Ceilalți doi interpreți rămân neclintiți.

Ietri înaintează timid. Evită obiectele împrăștiate pe jos, se așază lângă Di Salvo. Acceptă mașinal țigara pe care i-o oferă, o duce la gură.

— Trage adânc. Bravo. Ține-ți respirația cât poți. Ai să vezi cum te relaxează. Simți deja? E marfa!

Caporalul mai trage o dată și încă o dată. La început nu se întâmplă nimic, doar un acces de tuse. Nici măcar drogul nu știe ce să facă cu un băiețel ca el. Apoi îl cotropește o somnolență puternică. Ietri îi ține piept. Vrea să-și umple plămânii de fum până n-o să mai rămână loc. Trage lung din țigară fumul fierbinte.

— *Yesss,* îi susură Di Salvo la ureche.

Statueta despre care vorbea e așezată pe o măsuță cu trei picioare, alături de țigările strivite, de tutunul risipit și de un

beţigaş parfumat, care arde fără a reuşi să schimbe mirosul greu. Ietri priveşte statueta. E o simplă bucată de lemn cioplită grosolan cu cuţitul, părul e făcut din paie uscate. Mai trage un fum şi-l ţine în plămâni cât de mult poate. În şcoala generală, se luau la întrecere care-l ţine mai mult – Roata morţii, aşa-i spuneau. Nimeni nu trebuia să expire fumul înainte ca ţigara să se întoarcă la el. Uneori erau zece sau doisprezece, câte unul trăgea de timp înadins, iar chipurile deveneau roşii, vinete, albastre. Ietri scuipă aerul, tuşeşte. Într-o străfulgerare îl vede pe Cederna afundându-şi botul între picioarele lui Zampieri, care-i face loc gemând de plăcere. Trage din nou, îşi ţine respiraţia. Uite-o că vine. Marijuana îi usucă întotdeauna gâtlejul, aşa se-ntâmpla şi la şcoală, e scârboasă la gust. Trebuia să bea litri întregi de ceai rece ca să scape de el. Statueta lui Abib îl priveşte ţintă cu ochi galbeni, e o simplă bucată de lemn putred, la piaţa din Torremaggiore marocanii vând porcării dintr-astea cu grămezile. Când îl lua la piaţă, maică-sa îl lăsa să cumpere tot ce voia, absolut totul, numai să-l vadă zâmbind. El se prinsese şi profita din plin. Ce copil divin era, la opt ani. E divin! spune Cederna, iar acum vrea şi restul, tot restul. Trădători ticăloşi şi-mpuţiţi. Ietri scoate limba la statueta lui Abib, scoate limba în faţa morţii. Puţin îi pasă dacă vine să-l ia. Di Salvo izbucneşte într-un râs gâfâit, scoate şi el limba.

— Blllllllll… Uuuuuuuuh! Blllllllllll…

Sunt două animale şi scot sunete de animale. Îşi bat joc de moarte, se tăvălesc pe jos de râs.

— Brrrrrrrrrrrr… Ha-ha, ha-ha, ha-ha… Haaaaaahaha…

Di Salvo i-a spus că fumând chestia asta simţi lucrurile, toate lucrurile. Tâmpenii. Ietri nu simte decât angoasa, din ce în ce mai puternică, din ce în ce mai sumbră. Cortul se închide acum peste el din toate părţile, munţii de afară se apleacă asupra lui, ca şi noaptea, toate deodată – vor să-l strivească ca pe o şopârlă. Dă ochii peste cap şi se afundă în învelişul primitor al pernelor.

— Bravo, băiete, bravo. Ai văzut? E marfa!

Partea a doua

VALEA TRANDAFIRILOR

În zori convoiul se urnește lent, lăsând doi kilometri între vehiculul din fruntea lui și cel aflat la coadă. Manevrele de îmbarcare desfășurate pe platou au fost rapide, în ciuda unor piedici de ultim moment și a lipsei de disciplină a camionagiilor afgani – brusc refractari la ordinul de demontare a așa-zisei tabere în care-și petrecuseră ultimele luni, de parcă, după tot haosul creat, n-ar mai fi avut chef să părăsească adunătura aia de corturi și de murdărie. Colonelul Ballesio a rostit apatic un discurs plin de ezitări, care s-a încheiat cu îndemnul adresat soldaților de a-și aduce înapoi la bază, intacte, cururile păroase. Oamenii erau încă somnoroși, dar se arătau încrezători. Au ascultat ultimele dispoziții într-o tăcere mormântală, apoi au rupt rândurile și au plecat. Circa cincizeci de vehicule cu totul, mașini militare și camioane civile, pe care Irene Sammartino le privește îndepărtându-se de avanpost.

Ambulanța blindată la bordul căreia călătorește Alessandro se poate recunoaște după crucea roșie vopsită pe portiera din spate. Irene o urmărește cât poate cu privirea, în timp ce se îndreaptă în aerul tremurător spre orizont. E cuprinsă de nostalgie și de o stranie tulburare la gândul că nu-l va mai vedea pe locotenent. În câteva zile va părăsi și ea avanpostul și nu sunt șanse să se mai întâlnească, împrejurările au fost și așa mai mult decât generoase cu ei.

Noaptea trecută s-a strecurat afară din sacul de dormit și s-a îndreptat spre patul lui Alessandro, dar încă înainte să-l poată atinge acesta a țintuit-o pe loc:

— Tu ești de vină, nu-i așa?

Ea a rămas nemișcată în mijlocul cortului, în teritoriul nimănui dintre cele două paturi.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Trimiți oamenii la moarte, Irene. Vreau să fii conștientă de asta înainte să se-ntâmple, ca să nu poți spune pe urmă că n-ai știut.

Rostite cu glasul lui Alessandro, reproșurile erau aproape insuportabile, dar ea s-a străduit să nu-și arate durerea.

— Eu îmi fac doar meseria. Sunt o funcționară, la fel ca toți ceilalți. Ți-am mai explicat.

— Nu-mi spune mie că decizia nu depinde de tine. Că tu doar execuți ordinele. Te cunosc, Irene. Ești o manipulatoare înnăscută.

— N-am manipulat pe nimeni.

— Serios? Nu mai spune! Mi se pare ciudat, fiindcă eu am cu totul altă amintire.

— Ce amintire?

— Ce amintire? Chiar, ce amintire, Irene?

— Vrei să spui că te-am manipulat pe tine?

— Când veneai la mine cu aeru' ăla, după luni de zile de când nu mai eram împreună, luni de zile, Irene, de asta nu-ți aduci aminte? Te învârteai în jurul meu ca o muscă, mă scoteai din sărite. Răsăreai ca din pământ. Ca să nu mai vorbim despre momentul când… hai s-o lăsăm baltă. De data asta însă e mult mai grav. Te-ai întrecut pe tine.

În contact cu podeaua, picioarele Irenei au înghețat, apoi înghețul i-a cuprins gleznele, genunchii, urcând spre restul corpului. A murmurat:

— Îmi pare rău că o iei așa.

A îndrăznit să întindă o mână spre capul lui Alessandro, spre locul în care-și închipuia că se află capul lui, dar reacția a fost atât de violentă că și-a retras-o imediat. S-a întors în sacul de dormit și a rămas multă vreme trează.

Irene Sammartino are o părere de rău. Ar fi trebuit să-l sărute azi-dimineață, să-i apuce bărbia cu mâna și să-și lipească gura de-a lui. E convinsă că în cele din urmă el ar fi consimțit, iar apoi i-ar fi fost recunoscător.

Soldații din posturile de observație salută fluturându-și mâinile, dar oamenii din convoi nu se uită în urmă, din clipa asta nu mai au în minte decât drumul.

— Credeți că e vreun pericol? îl întreabă Irene pe comandant.

Acesta își umflă obrajii plimbându-și limba prin gură. Irene vede un vierme subteran mișcându-se sub pielea feței. Ballesio își apucă testiculele cu mâna dreaptă și le strânge cu putere.

— Iartă-mi gestul de deochi, spune Ballesio, să-i ajute Dumnezeu.

Aproape că s-a luminat de ziuă, locotenentul Egitto așteaptă să mai crească temperatura ca să-și scoată un rând de haine. I

l-au repartizat pe caporalul Salvatore Camporesi ca șofer și până acum n-au schimbat prea multe cuvinte. Egitto s-a limitat să-l observe pe soldat de pe scaunul pasagerului, încercând să-i ghicească trăsăturile de caracter după aspectul fizic: adânciturile de la tâmple, barba îngrijită, genele lungi, feminine, și bicepșii umflați ca și cum ar fi avut doi cartofi vârâți sub piele. Un băiat la locul lui, cu un fizic aparent mai tânăr decât este în realitate, un pușcaș ca atâția alții. Egitto știe că Salvatore Camporesi s-ar simți mai bine alături de camarazii lui, la bordul unuia dintre blindatele aflate în fața și în urma lor, dar nu poate face nimic: ordinele sunt ordine, dispozițiile sunt dispoziții, gradele sunt grade.

În spate, în compartimentul în care sunt transportate tărgile, aparatura de prim ajutor și câteva flacoane cu sânge de diferite grupe sangvine, pe care speră să nu trebuiască să le folosească, stă Abib, interpretul. N-are chef să stea de vorbă nici măcar cu el, de aceea liniștea din cabină e tulburată doar de uruitul grav al motorului și de cauciucurile cu ținte care sfărâmă pietrele.

Se înaintează la pas, literalmente, fiindcă în fața convoiului ACRT explorează fiecare palmă de teren. Din clipa când ambulanța a depășit granița invizibilă a bulei de siguranță, Egitto a simțit o schimbare fizică, un soi de trezire a milioanelor de terminații nervoase care păreau moarte de mult.

— De aici începe zona roșie, spune ca pentru sine.

Camporesi plescăie din buze.

— Or ști și ei asta?

Harta desfășurată pe bord e tipărită pe hârtie lucioasă, locotenentul o ia în mână, mai ales ca să scape de lumina soarelui care-i intră în ochi. Se uită la curbele de nivel foarte încâlcite și parcurge cu privirea drumul trasat la scara 1:50 000. Au de străbătut o lungă zonă nelocuită, în care apar grupuri de construcții indicate generic drept *ruine.* Apoi, când traseul văii devine mai întortocheat, asemănător cu răsucirea unui intestin, urmează câteva sate, unul după altul, la mică distanță. De la Boghal la Ghoziney totul e o îngrămădire de puncte negre. Uite, dacă ne fac figura, ne-o fac exact aici, a spus Ballesio aseară, în timpul ultimei reuniuni, înghițind întruna nuci de caju cumpărate de la bazar și scuipând în pumn cojile maronii. A pus chiar degetul pe Ghalarway. Când lumina

bate sub un anumit unghi, Egitto poate distinge încă urma unsuroasă a degetului.

Se înșela însă. Coloana trece de ultima locuință din Ghoziney fără să întâlnească țipenie. O nouă întindere, amplă, li se deschide în fața ochilor. Egitto nu recunoaște niciun loc. Când a parcurs valea în sens invers era pesemne foarte neatent, sau foarte agitat.

La miezul zilei, convoiul cotește în unghi drept, permițându-i locotenentului să-l admire în toată lungimea. Norul de praf galben pe care-l stârnește îi dă un aer fantomatic. O turmă de bizoni în migrație, se gândește el, într-o migrație ordonată. E o putoare de motorină de-ți vine să verși, o simte încă, dar știe că în scurt timp receptorii săi vor decide să elimine percepția acestui miros. Ceea ce nu înseamnă că va dispărea.

Înaintează de-a lungul albiei secate a râului, râul care a săpat valea asta vreme de milenii, dispărând apoi în pântecul ei. Drumul continuă coborând ușor între cele două pante care devin tot mai abrupte. Prind viteză, fiindcă zona pare sigură. Camporesi face și el ce poate, dar de câte ori apasă pe frână ambulanța se zguduie. E un vehicul îngreunat de scutul împotriva minelor și n-are amortizoare prea bune. Din cauza acestei mișcări, când legănată, când bruscă, pentru că s-a trezit înainte de revărsatul zorilor, iar tensiunea i-a scăzut și ea pe neașteptate, lui Egitto îi cade capul în piept. Adoarme cu gura deschisă.

Când se trezește, convoiul e oprit. Câțiva soldați se învârt în jurul vehiculelor, pe o rază extrem de mică. În față, pe laturi și în oglinda retrovizoare, Egitto nu vede decât culmi domoale și roșietice. Harta i-a alunecat sub scaun, ca s-o recupereze ar trebui să-și desfacă centura și să vâre mâna după ea, dar pentru moment se hotărăște să renunțe.

N-are nevoie să-l întrebe pe Camporesi care e motivul opririi, își dă singur seama, iar frânturile de fraze transmise prin radio îi clarifică rapid tabloul. Geniștii au descoperit un IED și se pregătesc să-l înlăture. În sine, știrea nu e tulburătoare – Afganistanul e minat ca un câmp de dovleci după semănat, un amănunt o face totuși să apară sinistră: se pare că dispozitivul exploziv era vizibil cu ochiul liber, brazda fusese săpată de curând și nu-l acoperea cu totul. Asta înseamnă multe lucruri,

dar, dintre mesajele subliminale pe care inamicul vrea să le transmită, locotenentului îi sar în ochi trei: 1) știm de unde veniți și încotro mergeți; 2) ăsta e doar un avertisment, vă dăm o ultimă șansă să vă întoarceți și să ne lăsați să rezolvăm noi problema camionagiilor; 3) de-abia acum începe dansul.

Gândindu-se din nou la toate astea, mult timp după evenimente, Egitto se va convinge că descoperirea primului IED a fost momentul-cheie în care soldații au simțit cum iluzia unei misiuni line și fără incidente se risipește și și-au dat seama că au nimerit într-un mare balamuc. Evident, atâta vreme cât se află aici, fiecare păstrează gândul ăsta pentru sine. Una e să-ți pierzi brusc optimismul, să-ți dai seama că era nelalocul lui de la bun început, și alta e să împărtășești acest presentiment. Neîncrederea se răspândește ca un virus, și nicio formațiune militară nu-și poate permite așa ceva.

Tensiunea care nu se poate exprima în cuvinte își găsește alte căi de ieșire. Camporesi bate darabana cu degetele pe volan, într-un mod care-l indispune pe locotenent. Încearcă să compună ritmuri complicate pe care nu le poate păstra. Chiar ascultat absolut involuntar, te poate scoate din sărite. În ceea ce-l privește, Egitto simte brusc o foame de lup. Ciudat, sunt luni de zile de când pofta lui de mâncare a dispărut aproape cu totul – mâncarea infectă și abuzul de serotonină l-au făcut să piardă circa șase kilograme de la începutul misiunii –, dar acum, când o încărcătură de nitrat îi aștepta în praf chiar pe ei, îl aștepta chiar pe el, aparatul digestiv a lansat un semnal de alarmă spre creier, ca și cum corpul lui ar trebui să se pregătească pentru ce va urma, să acumuleze forțe pe care să le poată folosi în caz de urgență.

Se uită-n jur căutând ceva de mâncare și găsește pe o targă resturile unei rații K, gustarea unuia dintre tovarășii săi de călătorie.

— E-a ta? îl întreabă pe Abib.

Interpretul îl invită să ia.

Egitto culege dintre resturi tot ce mai poate fi mâncat: crackers, o conservă de pește, lapte condensat. Nu se dă înapoi nici în fața unui rest de brânză olandeză pe care se vede clar amprenta dentară a lui Abib. Fiindcă nu-i ajunge, desface și o cutie de paste umplute cu carne care ar trebui încălzite. Le înfulecă așa cum sunt, reci și dezgustătoare. În timp ce se

ghiftuiește temeinic, asistă la o discuție purtată prin gesturi grăitoare de doi soldați. Pe cel aflat în picioare pe amortizor îl cunoaște, e Angelo Torsu, băiatul cu infecția intestinală acută (puțin a lipsit, acum câteva zile, ca Egitto să nu-l expedieze la Herat ca să se asigure că nu s-a căptușit cu o bruceloză, sau ceva și mai rău). Pe celălalt, agățat de portiera Lynxului din față, l-a văzut de mai multe ori, dar nu-și amintește cum îl cheamă.

— Cine-i ăsta? îl întreabă pe Camporesi arătându-i-l cu degetul.

— Francesco Cederna. Nu-i dați atenție. E un dement.

În cele câteva dăți în care a avut ocazia să-l vadă, lui Egitto i s-a părut că e un tip exuberant și nervos, un tip din ăia care se-ncaieră prin baruri, exact așa cum își închipuie sora lui că sunt mai toți în armată. Are o privire care nu prea are darul să te liniștească, clipește ceva mai neregulat decât un om obișnuit.

Intuiește că-și bate joc de Torsu. Tensiunea dintre cei doi crește, până când se-arată un al treilea care-i calmează. Își schimbă locurile și apoi Torsu coboară din Lynx. Își scoate casca și o pune pe pământ. Egitto îl observă cum scoate un sac de plastic negru și-l potrivește în cască, se dezbracă și apoi se așază pe closetul improvizat.

Privindu-l acum, ghemuit ca un ou peste cască, cu chipul suferind, i se pare că a luat o decizie pripită permițându-i să participe la expediție. Dar nu mai e nimic de făcut. Din locul unde se află nu există cale de întoarcere. Băiatul va trebui să strângă din dinți până la capătul călătoriei.

Ca și cum ar fi simțit că e subiectul gândurilor sale, Torsu își ridică ochii spre el. Egitto îl întreabă ridicând degetul mare dacă totul e okay, iar soldatul face un semn convingător din cap că da. Nu sunt prea multe posibilități de-a se ascunde, ca atare nici nu încearcă s-o facă. Pe de altă parte, Egitto nu simte nevoia să-și mute privirea și nici nu renunță să mestece papara din cutie, nici măcar când soldatul se ridică-n picioare și se curăță cum poate, expunându-și toată panoplia. În condiții normale, s-ar fi uitat în altă parte sau, cel puțin, ar fi rămas cu îmbucătura în mână. Acum nu. Privește și mestecă. Ceva s-a schimbat într-adevăr înăuntrul lui de când a ieșit din raza bulei de siguranță, și mai cu seamă de când geniștii au descoperit prima încărcătură de explozibil: acolo unde se află acum, în

inima văii, în arena asta, nu mai e nici urmă de pudoare sau de indignare. Au dispărut multe dintre însușirile care-i deosebesc pe oameni de celelalte animale. De acum înainte, reflectează Egitto, nici el însuși nu mai există ca ființă umană. S-a transformat în ceva abstract, un conglomerat alcătuit din pură alarmă, pură reacție și răbdare. Dintr-odată, se pomenește extraordinar de aproape de acea absență de personalitate pe care-o urmărește pe toate căile din ziua morții tatălui său.

Locotenentul privește la Torsu care-și termină nevoile, îl privește și caporalul Camporesi, Cederna și ceilalți băieți îl privesc și ei: toți se bucură de spectacolul scatologic al camaradului lor Torsu, fără să-i încerce nicio emoție.

Egitto răstoarnă cutia și soarbe lacom sosul rece, până la ultima picătură, apoi o pune deoparte. Din stomac îi urcă un râgâit acid, pe care-l reține.

Cederna își bagă degetul în gură, scoate o gumă de mestecat suptă îndelung și-o aruncă în Torsu.

— Te căci mereu ca un tâmpit, sardule, îi strigă. Ești un tub digestiv, băga-mi-aș.

Operațiunile de deminare durează peste două ore. Când pornesc din nou la drum, băieții sunt plictisiți, năuciți și pe jumătate opăriți de căldura sălbatică. Cabinele vehiculelor s-au transformat în niște cuști asfixiante din cauza căldurii. E deja după-amiază, iar din entuziasmul inițial n-a mai rămas nimic. Praful face ca peisajul să devină confuz, ca și dispoziția.

Lui Ietri îi merge mai rău decât celorlalți, dar el s-a obișnuit deja cu gândul că așa stau lucrurile. E abia prima zi de călătorie și nu mai rezistă să șadă ca un sacrificat pe scaunul din spate, avându-l alături pe Di Salvo, în picioare, care-l lovește cu vârful bocancului în nervul coapsei ori de câte ori schimbă poziția mitralierei. Îl lovește numai pe el, nu și pe Pecone, de parcă ar face-o înadins, sute de lovituri în același punct, fiindcă Di Salvo se mișcă încontinuu.

Și mai e și faptul că-i are în fața ochilor pe Zampieri și pe Cederna, care ocupă locurile din față și schimbă zâmbete, priviri malițioase și replici care, așa cum le interpretează el, se referă toate la sex. De parcă ar vrea să arate lumii întregi că au făcut ce-au făcut, Zampieri are pe gât un hematom vânăt, mare cât o monedă. Ietri s-a frământat în tot acest timp închipuindu-

și-l pe Cederna cum îi ține strâns capul și-și lipește buzele ca o ventuză pe gâtul ei, ba chiar a mers atât de departe cu închipuirea, încât vedea sângele lui Zampieri aspirat din capilare către suprafața pielii și irigând pata. Dar or fi avut oare un raport complet? Cu siguranță, Cederna nu e tipul care să se dea înapoi sau să lase lucrurile la jumătate. Dar dacă s-a ajuns aici, ce mai contează? Ietri a hotărât că de-acum înainte n-o să-i mai placă nicio fată și niciun prieten n-o să mai poată aspira la titlul de cel mai bun. Gândul e neplăcut, îl face să se simtă singur, umilit și jignit.

Di Salvo îi mai trage un șut în nerv.

— Fii atent, ce dracu! izbucnește Ietri.

— Ce te-ai înfierbântat așa, acolo-n spate, virginico? intervine Cederna.

Ceea ce-l doare pe Ietri mai tare decât orice, deși n-ar recunoaște-o în ruptul capului, este că prietenul lui nici măcar nu și-a dat seama cât e de supărat și că nu i-a adresat niciun cuvânt de azi-dimineață. Acum are în față două posibilități: să-i răspundă grosolan și să arate astfel că-i poartă pică, sau să continue să nu-i vorbească, ignorându-l. Numai că până să hotărască cum să procedeze Cederna a și uitat de el.

Prin radio, René insistă să meargă mai repede. Plutonul trebuie să recupereze un decalaj de câteva sute de metri, fiindcă în ultima oră au făcut două opriri suplimentare din cauza problemelor intestinale ale lui Torsu. A treia oară René nu i-a dat voie să coboare din vehicul, iar acum soldatul e silit să execute manevrele de evacuare pe turelă, în picioare, spre marea bucurie a lui Mitrano și Simoncelli, care au capul exact la înălțimea bazinului său. Își dă jos pantalonii și izmenele până la genunchi, desface sacul cu mizerie și se descurcă cum poate.

Bietul de el, se gândește Ietri, zărind în retrovizor manevrele din Lynxul aflat în spate, dar compasiunea lui se oprește aici. În momentul ăsta îi e mult mai milă de el însuși. Se lasă în voia acestei senzații vâscoase, care-l poartă printr-o serie de închipuiri din ce în ce mai sumbre, până ajunge să nutrească gânduri de moarte. Nu știe să se consoleze decât așa, lunecând până la capăt în tristețe.

Își întoarce privirea și se uită pe fereastră, dar nu și-o poate opri pe nimic, niciun copac, nicio casă, nicio pată de culoare diferită de nuanța rocilor și a nisipului. Îl cuprinde nostalgia

pentru ținuturile în care a crescut. Când era la gimnaziu, și încă și mai mult când era la liceu, detesta Torremaggiore și străzile lui pustii. Era singurul fan Metallica pe o rază de o sută de kilometri și arbora bluzele apocaliptice ale trupei Slayer ca un urlet de protest. Acum ar da orice să se poată întoarce acolo. Fie și pentru scurt timp. Ar vrea să somnoleze pe patul înalt cu tăblia din fier forjat, în odaia unde după-amiaza intra prea mult soare că să poți dormi cu-adevărat, ar vrea să tragă cu urechea la zgomotul cratițelor trântite de maică-sa în bucătărie, la radioul hârâind în surdină, ca să nu-l deranjeze.

De ce-o fi dorind oare mereu atâtea lucruri, și mereu lucruri pe care nu le poate avea, lucruri din trecut sau, mai rău, lucruri care nu se vor întâmpla niciodată? Să fie o pedeapsă? La douăzeci de ani începe să vrea ca toate aceste dorințe să dispară fără urmă. Trebuie să atingă starea în care un bărbat încetează să fie rupt în două, în care un bărbat se află exact acolo unde vrea să fie.

Din cer, de la o înălțime amețitoare, un șoim coboară în picaj. Ietri îi urmărește zborul. Puțin înainte să atingă pământul, pasărea ia din nou altitudine, prinde un curent de aer și se lasă să plutească la mică înălțime. Priveliștea îl inspiră pe caporal. Uite-așa ar trebui și el să fie.

Frâna bruscă îl aruncă în față. Ietri se izbește cu fruntea de întăritura scaunului, apoi e proiectat înapoi. O lovitură de bici în ceafa, căreia nu-i acordă importanță, fiindcă trebuie mai întâi să înțeleagă ce s-a întâmplat.

Di Salvo e proiectat cu fundul în cabină și scoate un țipăt, câteva lădițe cu muniție s-au răsturnat și cartușele s-au răspândit peste tot, unele chiar printre picioarele lui. Cederna înjură, apoi izbește cu mâna în bordul vehiculului.

— Sunteți okay? întreabă.

Ietri răspunde că da, o face automat. Nici de data asta n-a reușit să păstreze tăcerea.

La început îi spun toți *groapa*, dar după toate aparențele e un crater, atât de adânc încât, dacă te uiți în el, se vede licărind apa. Un puț în mijlocul deșertului, să vezi și să nu crezi. Roata din față dreapta a Lynxului a nimerit din plin în el, celelalte trei au rămas în aer. Când Zampieri încearcă să ambaleze, se învârtesc în gol împroșcând pământ în toate direcțiile.

Adevărata problemă este că șasiul vehiculului atinge o stâncă ieșită în afară. Să-l remorcheze reprezintă un risc, fiindcă s-ar putea avaria rezervorul, iar să-l lase aici nu se poate fiindcă o interzice regulamentul (numai Dumnezeu știe ce-ar putea face inamicul cu un Lynx, dacă i-ar pica în mână!). Singura soluție ar fi să încerce să-l ridice și să-l împingă înainte. Numai că are cinci tone.

Priveliștea e frumoasă, motiv pentru care au coborât cu toții și, cel puțin în primele clipe, îi sunt recunoscători celei care a provocat oprirea. Profită de ea ca să se dezmorțească, se apleacă atingându-și gleznele și își răsucesc șira spinării într-o parte și într-alta. Se preconizează reducerea încărcăturii vehiculului, după pasageri sunt descărcate și bagajele, și muniția. Cederna și Di Salvo demontează mitraliera Browning de pe turelă, dar mai multe nu sunt de scos, poate doar să smulgă scaunele, cum a îndrăznit cineva să propună.

Nu e nimic de făcut. Chiar încercând să-l ridice cu șase, apoi cu douăsprezece perechi de brațe viguroase, Lynxul nu se clintește. René e furios, și nu e singurul: căpitanul Masiero și-a urlat disprețul prin radio și a comunicat că nici prin cap nu-i trece să se oprească fiindcă Zulufi Aurii nu e în stare să conducă. A hotărât ruperea momentană a convoiului, iar plutonierul n-a avut curajul să-i spună că e o inițiativă mult prea riscantă. Oricum știa că Masiero l-ar fi bălăcărit și apoi ar fi făcut tot după capul lui.

Masiero, împreună cu unitatea de geniu și cu cea mai mare parte a vehiculelor militare, și-a continuat drumul, ca să profite de terenul sigur. Imediat ce avaria Lynxului se va remedia, restul convoiului îl va putea ajunge din urmă mergând cu o viteză sporită. Băieții din plutonul trei și camionagiii au privit vehiculele care-i precedau dispărând în dosul muntelui. Acum au rămas izolați. Situația lor e pe cât de dramatică, pe atât de simplă: cu cât le va lua mai mult timp să rezolve incidentul, cu atât vor avea de parcurs un drum mai lung fără acoperirea ACRT, aruncați brusc în linia întâi, legați la ochi și desculți pe un teren plin de mine. Cu cât pierd mai mult timp, cu atât crește riscul ca un incident stupid să se transforme într-un dezastru de proporții.

De aceea se străduiesc, fiecare cum poate. Se aleg cu întinderi musculare la bicepși și răni la mâini în efortul de

ridicare a vehiculului. Numără unu… doi… sus, și n-o lasă mai moale decât atunci când își pierd suflul. Până și camionagiii afgani au intuit pericolul și, strânși în jurul Lynxului, dau sfaturi pe care nimeni nu le-nțelege.

Caporalul Zampieri e singura care stă deoparte. După ce aproape că a ars ambreiajul ca să urnească mormanul de fier, acum încearcă din răsputeri să se opună plânsului care-i pune un nod în gât. Ce i s-a întâmplat? Cum de n-a văzut groapa? Bănuiește că era cât pe ce să adoarmă. De mai bine de o oră se lupta să-și țină ochii deschiși, de mai bine de o oră îi dădea târcoale ispita de a adormi cu fața căzută pe volan, iar ea, în loc să-și toarne o sticlă de apă în cap, se lăsa în voia ei.

Ce tâmpită a fost! Îi vine să-și dea palme. Se mulțumește să-și muște degetul mare de la mâna dreaptă, jupuindu-l de tot, căci unghia e deja complet roasă. Mușcatul degetelor are un efect calmant imediat. La vizitele medicale periodice, medicii fac întotdeauna aluzii jignitoare la acest viciu, dar ei puțin îi pasă. Schimbând degetul mare pe cel mijlociu (care nu-i oferă aceeași satisfacție, dar îi dă măcar bucuria distrugerii unuia rămas neatins), trece prin fazele bine cunoscute din situații asemănătoare în care a declanșat un balamuc oarecare: rușine, dorință de a dispărea de pe fața pământului, furie îngrozitoare, dorință arzătoare de revanșă.

Cederna se apropie de ea. O apucă pe după umeri, într-un mod mai degrabă camaraderesc decât afectuos. Aseară Zampieri se convinsese că-l place într-adevăr, dar acum știe că a fost doar din cauza excitației generale și că a durat doar o clipă. Încă de când au intrat în cort i s-a părut că Cederna vrea doar să se distreze cu ea în lipsă de ceva mai bun. Cu Giulia Zampieri bărbații n-au vrut decât să se distreze, dintotdeauna. Nimeni n-o alege pe bune. Îi posedă corpul punându-i perna în cap. Știe asta și aparent puțin îi pasă.

A încercat să guste distracția, iar mai târziu, neputând să adoarmă, a evaluat prestația lui Cederna cu răceala cu care masculii își evaluează probabil tovarășele de pat. Nimic special, totul pe fugă și repetitiv. A încercat să-și înăbușe insatisfacția stăruitoare, care pretindea ceva în plus, ceva mai bun, și nu doar din punctul de vedere al sexului. A adormit cu gândul că e-ndrăgostită de el de prea mult timp, nepermis de mult, și cu teama că escapada făcuse o gaură în recipientul plin de acel

sentiment stătut.

— I se putea întâmpla oricui, spune Cederna. Sigur, e un dezastru, băga-mi-aș. Da' i se putea întâmpla oricui. Adică, aproape oricui. Mie, de exemplu, nu mi s-ar fi întâmplat.

Zampieri tace. Își scutură brațul lui de pe umeri.

— Când nu vezi dincolo de un obstacol, întotdeauna trebuie să-l abordezi perpendicular, continuă el. N-ai de unde să știi cât de abrupt e terenul din spatele lui.

— Mă-nveți să conduc, tâmpitule?

— Hai, nu te-nfuria. Îți dau doar niște sfaturi.

— N-am nevoie de sfaturile tale. Cară-te și lasă-mă-n pace!

Cederna îi face cu ochiul. Chiar că e fanfaron. Cum naiba de-i place așa un tip?

El se apleacă la urechea ei și-i șoptește:

— Poate că ești doar puțin obosită. Ai avut ceva de lucru-n pat aseară.

Uite asta gândește Cederna despre ea. Că e femeia cu care bărbații își pot permite să fie mojici, căreia îi pot spune *ai avut ceva de lucru-n pat* și căreia îi pot mărturisi toate porcăriile pe care în mod obișnuit nu îndrăznesc decât să și le-nchipuie.

Îi dă un ghiont.

— Nu sunt deloc obosită, ai înțeles? Și dacă chiar vrei să știi, n-ai rezistat nici cât să încep măcar să obosesc.

O spune tare, așa încât s-audă și ceilalți. Într-adevăr, se întorc cu toții, curioși.

Cederna o apucă de braț.

— Ce pastele mă-tii ai?

— Poate că a sosit momentul să spunem câte parale faci pe bune, Francesco Cederna. Să afle toată lumea.

— Taci din gură!

Cederna se pregătește să-i tragă o palmă cu dreapta și nu e limpede dacă ar fi avut tupeul s-o ardă de-adevăratelea, fiindcă din senin apare Ietri care se postează între ei.

— Ce se-ntâmplă aici?

— Dă-te la o parte, virginico.

— Te-am întrebat ce se-ntâmplă.

Cederna se apropie de el privind în sus. În sus, fiindcă Ietri îl depășește cu un cap.

— Ți-am zis să te dai la o parte.

— Nu, Cederna. Nu mă dau. Dă-te tu.

Glasul lui Ietri e puțin răgușit de emoție.

La extremitatea dreaptă a câmpului vizual al lui Zampieri se află Lynxul împotmolit, cu băieții gâfâind în jurul lui, în mijloc profilul agresiv al lui Cederna și în stânga de tot, defocalizat, se află Ietri. Zampieri e acolo și în același timp nu e. În clipa asta, în inima ei stăruie un imens gol alb. Îi tremură brațele și-i ard obrajii. Or știi bărbații ce să-i facă, dar și ea a-nvățat ce să le facă lor.

Se întoarce încet. Întinde o mână spre ceafa lui Ietri și-l trage spre ea. Sărutul carnal pe care i-l aplică pe gură n-are nicio încărcătură sentimentală, e un gest clar de răzbunare, de autoapărare, alungarea brutei care-o amenință.

Își dezlipește buzele cu un plescăit și-l privește pieziș pe Cederna, care s-a îngălbenit.

— Află c-ar trebui să-l rogi pe prietenul tău să te-nvețe. E departe de a fi virginică. El chiar știe cum se procedează.

E trecut de ora cinci și soarele a coborât la orizont când René hotărăște să încerce imposibilul.

— Îl remorcăm cu ambulanța.

— Riscăm să le facem praf pe amândouă.

— Îl remorcăm cu ambulanța, am zis!

Se folosesc de un cablu dublu de tracțiune, apoi chiar René se așază la volan. Nu vrea ca răspunderea unei erori să cadă asupra alor săi. I-ar plăcea ca băieții să-i recunoască această generozitate, dar ei îl privesc cu neîncredere cum se pregătește pentru manevră, unii cred chiar că vrea să-și atribuie toate meritele. Se străduiește să nu le dea atenție. Acum știe: prima calitate a unui comandant este să știe să renunțe la orice formă de gratitudine.

Apasă cu putere pe accelerație. Cauciucurile ambulanței scurmă cu toată viteza, ridicând un nor de praf. Turația motorului se ridică la șase mii, un țiuit intens îi silește pe soldați să-și astupe urechile. Lynxul se clatină părând că e gata să se răstoarne pe-o parte, dar dintr-o singură mișcare violentă iese din groapă. Semnul accidentului rămâne imprimat ca o cicatrice argintie care merge de-a lungul șasiului până la portieră.

René reface coloana și se pleacă, dar convoiul amputat nu parcurge un drum prea lung. Soarele a apus deja. Mai mult,

reușește să vadă prin binoclu un centru locuit. Lartay. Nu știe să spună dacă-l înspăimântă sau nu. Căpitanul Masiero împreună cu ai lui au trecut de el fără probleme, iar acum îi așteaptă pe întârziați într-o zonă cu vizibilitate mai bună, dincolo de grupul de așezări. Nu era prevăzut să se distanțeze atât de mult – trecând peste propria sa greșeală și, evident, peste scuze, căpitanul a mormăit în transmițător că până la pasul Buji nu se afla niciun loc potrivit pentru a petrece noaptea, drept care s-a deplasat până acolo, punct. René e tentat să-l ajungă din urmă, dar nu poate risca să rămână blocat într-un sat pe întuneric.

E prima oară când se află în fruntea unei expediții adevărate și riscante, prima oară când trebuie să facă o alegere atât de complicată. Dacă i s-ar fi fluturat o asemenea posibilitate, chiar și azi-dimineață, excitația l-ar fi amețit, dar acum nu-l încearcă sentimentul de împlinire la care se aștepta. E fără îndoială mai degrabă neliniștit decât mândru.

Dă ordin de popas. Deși locotenentul Egitto este cel mai înalt în grad, acum, că Masiero i-a lăsat de izbelițe, plutonierul e mai expert în strategie și doctorul îl secondează.

René menține vehiculele dispuse în linie – în caz de ambuscadă, se pot pune în mișcare mai repede, apoi stabilește schimburile de gardă. Se simte sfârșit. Nu-și dă seama decât în clipa când întoarce cheia în contact și scaunul încetează să mai vibreze sub el. Își simte gâtul dureros, are articulațiile anchilozate și dureri de spate, mai ales în zona lombară. Ca să nu mai vorbim de mâncărimile care-l chinuie peste tot. Nu-i stă în obicei să se lamenteze, dar de data asta îi scapă:

— Nu mai puteam.

— Mie-mi spui, îi ține isonul Mattioli.

Dar René nu crede că ceilalți se află în aceeași situație. Nimeni n-a avut de purtat și povara de a comanda.

Își desface centura de siguranță, care nu e o simplă centură de siguranță, ci un aparat infernal format dintr-un inel metalic către care converg patru chingi foarte întinse, din care două i-au strâns testiculele tot drumul. Își scoate casca, ochelarii de soare din cauza cărora i se părea că e mai întuneric decât este – ar mai fi putut oare înainta un pic? Ducă-se dracului, e timpul să se odihnească! Își scoate și mănușile, apoi se apleacă peste volan ca să execute operațiunea cea mai complicată, scoaterea

vestei antiglonț. Desface ariciul de pe laturi, apoi își retrage capul ca o țestoasă și și-o scoate cu greu pe sus. Nici n-a scos-o bine că simte o arsură puternică pe abdomen, de parcă ar fi smuls și o bucată de carne. Crampe? Nu mai înțelege nimic, simte dureri în tot corpul. Aruncă vesta peste volan, își scoate bluza din pantaloni și o suflecă.

Când își vede pântecul, nu lasă să-i scape nici măcar o exclamație. O dungă vânătă, aproape neagră, i-l brăzdează dintr-o parte în alta, în locul unde era placa de plumb. E lată de un deget și în câteva puncte pielea e jupuită și are cheaguri de puroi uscat. Comentariul audio vine de la Mattioli:

— Nasoală treabă, René.

Ceilalți se apleacă să vadă, chiar și Torsu se lasă pe genunchi și-și vâră capul în cabină, e alb la față ca un cadavru și, s-ar zice, ușurat de faptul că cineva o duce mai prost ca el. Încep toți să se dezbrace cu furie ca să vadă ce au sub vestele antiglonț și, privindu-i din afară cum se agită, par mai degrabă caraghioși, fiindcă nu e simplu să-ți scoți tot echipamentul șezând îndoit, cum stau ei. Au iritații, dar niciunul nu e jupuit ca René.

— Trebuie să mergi să te vadă doctorul, spune Mattioli.

— Ca să ce?

— Ca să-ți dea o alifie.

— E numai o vânătaie.

— Ba sângerează. Uite-aici. Și aici.

— Parcă ți-au făcut cezariană, comentează Mitrano.

— Cezariana nu-i așa lungă, tâmpitule! spune Simoncelli.

— Eu habar n-am. N-am văzut una în viața mea.

René acceptă să facă un schimb de locuri provizoriu cu Camporesi. Chiar și o operațiune banală ca asta necesită un anumit efort, nu pot pur și simplu coborî și parcurge cei cincisprezece metri care-i despart, s-ar putea să existe lunetiști postați chiar acolo, în stânga, puțin mai în spate, de-a lungul spărturii din stâncă. Mai întâi trebuie creat un tunel de siguranță cu blindatele.

În sfârșit, plutonierul se urcă-n ambulanță, pe locul șoferului. Doctorul îl pune să se-ntindă pe o targă în compartimentul din spate. Medicamentul pe care i-l aplică arde ca alcoolul pur, și poate chiar e. René are tumefacții sub formă de arc și la subsuori și una mare pe spate. La câteva secunde după ce

doctorul i-a tamponat un punct cu șomoiogul de vată îmbibat cu dezinfectant, senzația de arsură scade și în locul ei se instalează o senzație de răcoare.

— Respiră, plutonier.

— Ce?

— Îți știi respirația. Poți să respiri.

— A, okay.

René închide ochii. Se destinde. Își întinde mușchii spatelui, își relaxează articulațiile, ceea ce-i provoacă un soi de orgasm care se răspândește în tot corpul.

Doctorul începe să-i maseze mușchii spatelui, are mâinile calde. E cu siguranță contactul cel mai intim pe care René l-a avut cu un bărbat, la început e jenat, dar în cele din urmă se lasă în voia senzației. Ar vrea ca masajul să nu se oprească niciodată.

Îi trece prin cap ideea să-și petreacă noaptea în ambulanță, lungit, în loc să stea înțepenit în scaunul șoferului, în Lynxul supraaglomerat, cu volanul care te împiedică să te întorci pe-o parte. Totuși, targa pe care stă întins i-ar reveni, după toate probabilitățile, lui Camporesi, care a condus întreaga zi. Chiar el l-a distribuit în rolul ăsta: schimbarea de locuri acum ar fi o măgărie. Dar plutonierul e sfârșit. Pentru prima oară în cariera lui, egoismul poartă o luptă aprigă cu rectitudinea.

Asta ar face oricare din oamenii mei. Niciunul nu s-ar sacrifica pentru mine.

De fapt, nu e așa, știi foarte bine.

În fond, toți sunt niște egoiști. Suntem toți egoiști. De ce trebuie mereu să mă port ca și cum aș fi mai bun decât ei, de ce-ar trebui s-o fac și de data asta, mai ales că pe urmă n-am parte de nicio recunoștință? Am pătimit pentru toți. Mâine trebuie să fiu odihnit, ca să-i conduc prin sat.

Nu, nu, nu! Nu e drept. Locul ăsta îi revine lui Campo.

René știe că, dacă va ceda ispitei de a rămâne pe targă, va scădea definitiv în propriii săi ochi. Se cheamă că a profitat de gradul lui pentru a sta mai comod. Nu va fi diferit de alți superiori pe care i-a disprețuit întotdeauna.

Toți profită. Suntem toți niște ticăloși, fiecare în felul lui. Și, la urma urmei, e vorba numai de-o noapte.

Se ridică în șezut. Doctorul protestează, îi cere să rămână lungit până ce analgezicul își face efectul.

— Numai o clipă, spune René.

Se apleacă spre stația aflată la bordul vehiculului și contactează Lynxul din față, cerându-l pe Camporesi.

— Da, René, răspunde soldatul.

— Facem schimb de locuri. În noaptea asta rămân în ambulanță.

La celălalt capăt e tăcere.

René apasă pe buton.

— Rămân eu în ambulanță. Trec legătura.

Tot tăcere.

— Campo, m-ai auzit?

— Recepționat. Trec legătura și închid.

Revenit pe targa, René o găsește totuși mai puțin comodă decât la început. O simte brusc rigidă și-și dă seama că dacă stă întins pe spate brațele îi cad în lături, așa că trebuie să le țină unite pe piept, ca un mort în coșciug. Poate că nu merita să-și murdărească conștiința pentru un pic de spațiu în plus, dar ce-i făcut e bun făcut. Îl uimește că remușcarea nu e chiar atât de puternică.

După ce și-a curățat dinții fără apă, cu o scobitoare din plastic, locotenentul Egitto se întinde pe targa de-alături. Sunt militarii cei mai înalți în grad din restul acesta de convoi și singurii care-și petrec noaptea în condiții mai bune. E rușinos și e nedrept, dar așa-i făcută lumea. Poate că e timpul ca René să se obișnuiască cu gândul. Inspiră aerul stătut.

E seara primei zile și au parcurs cincisprezece kilometri.

În zorii zilei, în aerul trandafiriu și înghețat al văii, capetele lui Angelo Torsu și Enrico di Salvo se ițesc pe turelele blindatelor. Cei doi soldați au ochii cârpiți de somn și picioarele amorțite. Din cuverturile de lână înfășurate în jurul gâtului ies țevile ciudate ale Browningurilor.

— Salut, spune Torsu.

— Salut.

Vorbesc în șoaptă.

— Trebuie să cobor.

— Imposibil. Abține-te.

— Ba nu, chiar trebuie să cobor.

— Dacă te vede René, te-ai ars.

— Doarme. Îl văd de-aici. Tu ține-mi de șase.

Capul lui Torsu dispare pentru câteva secunde, ca al unei rațe sălbatice care se scufundă după pește într-un iaz. Când reapare, are un sul de hârtie igienică în dinți. Iese pe turelă, merge pe capotă ținându-și echilibrul cu brațele depărtate, apoi pune un picior pe treaptă și sare jos.

— Grăbește-te, îi șoptește Di Salvo.

Torsu a ochit deja locul convenabil, o stâncă mare în mijlocul albiei, care pe vremea când pe aici curgea râul despărțea probabil curentul în două, formând vârtejuri. A mângâiat-o din priviri toată noaptea, luminată de luna plină, în răstimpurile unei toropeli care doar aducea a somn.

De ceea ce-ar putea veni de sus, o împușcătură drept în ceafă, ca să-i spunem pe nume, nici nu-i pasă. Dacă inamicul ar fi vrut să-l doboare, ar fi făcut-o deja. Mai frică îi este de ceea ce se poate ascunde dedesubt. De la Lynx până la stâncă să tot fie vreo patruzeci de pași. Patruzeci de ocazii de-a pune piciorul greșit și de-a dispărea de pe fața pământului. Explozia pe care n-o auzi e explozia care te-a omorât deja, spunea Masiero la curs.

Torsu face pași cât poate de mari și se străduiește să pună piciorul ușor (știe că nu slujește la nimic: dacă e un detonator și calcă pe el, adio!). La început șovăie și la fiecare două, trei mișcări se întoarce către Di Salvo, ca pentru a se asigura. Camaradul îi face semn să meargă înainte, să se miște, René s-ar putea trezi dintr-o clipă într-alta, iar pedeapsa ar cădea și asupra lui, fiindcă a tăcut când sardul a comis infracțiunea.

Încă un pas. Nu-i nicio diferență între a merge în zigzag și a

merge drept, așa că mai bine alege drumul cel mai scurt.

A parcurs jumătate din distanță. A căpătat încredere, acum înaintează mai repede. Intestinul lui simte că va avea în sfârșit parte de intimitate și se contractă tot mai puternic. Torsu accelerează. Ultimii metri îi face-n fugă. Înainte să treacă în dosul stâncii, se apleacă, culege o piatră și o aruncă puțin mai în față ca să alunge viperele, scorpionii, păianjenii veninoși și cine știe ce alte dihănii.

În sfârșit, e singur. Își dă jos pantalonii. Frigul îi mușcă în chip plăcut coapsele goale. Cocoșelul i s-a chircit, pare o nucă. Torsu îl scutură cu degetele, dar el, recalcitrant, scoate un firicel jalnic și foarte închis la culoare.

Câtă umilință a îndurat! A stat atâta timp prăpădit și împuțit pe turelă. Ah, dacă nu și-ar fi pus în minte să se alăture expediției! Avea dreptul să rămână la bază. Și, la urma urmei, de ce-a făcut-o? Ca să demonstreze cât e de curajos, cât e de loial. Loial față de cine?

Corpul nu mai are nimic de evacuat, acum e vorba mai mult de spasme în gol, dar e așa de bine să stai și să-l lași să se elibereze. În timpul bolii, caporalul a căpătat obiceiul să-i vorbească aparatului său digestiv, ca și cum ar fi o ființă diferită de el. Îl ceartă când durerea e prea mare și-i spune bravo, te porți frumos, când lucrurile merg mai bine. Acum încearcă să-l liniștească:

— Mai avem un drum lung de făcut. Dacă nu stai cuminte azi, Simoncelli mă-mpușcă pe bune.

În timp ce stă de vorbă cu intestinul, se joacă cu pietricelele dimprejur și zgârie pământul cu unghiile. Ca să poată sta ghemuit fără să depărteze călcâiele, se leagănă înainte și înapoi ca un bonz. Îi vine să fluiere ușor, dar asta ar fi poate prea din cale-afară.

Ridicând capul, reușește să surprindă prima rază de soare a dimineții, care-l izbește drept în față. E nespus de limpede și diafană, nu încălzește. Soarele e atât de strâns lipit de munte, încât i se pare că-l vede mișcându-se. Mingea de foc răsare enormă, ca și cum dintr-o clipă într-alta ar urma să se prăvălească și să incendieze totul. În jurul lui, cerul are irizații portocalii, galbene și roșietice care se pierd în azuriul stins. Torsu n-a văzut în viața lui un asemenea răsărit, imaculat și maiestuos, nici măcar pe plaja de la Coaquaddus, când

petrecea până dimineața împreună cu prietenii, vara.

— Ce minunăție, fir-ar să fie! exclamă.

Ar vrea să fie cu Tersicore89. Cu siguranță că ea ar ști să găsească cuvinte mai potrivite decât ale lui: doar e poetă. Dar Tersicore89 nu mai vrea să știe de el. E supărată fiindcă s-a îndoit de ea. Torsu se lasă pradă amărăciunii.

Când îi piere și interesul pentru răsăritul soarelui, încearcă să se spele cu apa din ploscă, dar pe urmă nu găsește altă metodă să se șteargă decât recurgând la fular.

Niciun inamic prin împrejurimi se pare. Nu l-au luat în cătare. Dacă ignori acel IED găsit ieri – care putea fi acolo dinainte –, dacă ignori acest inconvenient, nu există niciun indiciu al unei prezențe ostile. Pentru prima oară Torsu se gândește că-și fac o groază de probleme inutile și că probabil totul va decurge lin până la destinație.

— Ce tâmpiți suntem, comentează el în șoaptă, îndreptându-se cu un mers ușor săltat spre Lynx, sigur pe el, cu pasul dezinvolt, ba chiar cu mâinile în buzunare (atent totuși să urmeze același drum ca la dus).

— Ce-ai zis? șoptește Di Salvo.

Torsu îi face semn s-o lase baltă. E curat, e în formă, e senin. Gata de plecare.

La șase și jumătate se pun în mișcare. Masiero a promis că nu pleacă din locul în care se află până când nu-l ajung din urmă. Locotenentul Egitto a dormit pe apucate, mai ales din cauza frigului. Pe timpul nopții, temperatura a coborât brusc, iar în agitația dintre somn și trezie a tremurat învelit cu pelerina impermeabilă. La fiecare sfert de oră, plutonierul René se ridica de pe targă, se strecura în scaunul șoferului și pornea motorul ca să pună în funcțiune încălzirea, dar trebuia să-l stingă pe urmă, pentru a nu irosi carburantul. În cele din urmă, s-a săturat de acel du-te-vino și a rămas la volan, treaz, privind țintă în noapte. Egitto admiră extraordinara tenacitate a plutonierului. Se simte un pic ridicol să-și găsească reazemul în cineva mai tânăr ca el. Locul lăsat liber pe targă a fost imediat ocupat de Abib, care sforăie încă și chiar și când doarme are o poziție indecentă, cu picioarele răscrăcărate și brațul îndoit sub cap.

Egitto trebuie să-și învioreze cu mâna mușchii amorțiți ai

feței. Are toate simptomele unei răceli: catar nazal, dureri în oase, capul ca de plumb, poate și febră? Neputând decât să bănuiască, sparge în dinți o pastilă de un gram de Paracetamol, apoi își clătește gura. E conștient că supradoza îi poate afecta ficatul, dar nu e cazul să acționeze cu prea multe precauții.

René conduce mai lin decât Camporesi, știe cum să abordeze gropile ca să limiteze efectele asupra amortizoarelor. Acum sunt al treilea vehicul din coloană, așa că au mai puțin praf în față și se vede totul. Plutonierul îi mormăie un bună dimineața și apoi recade în mutenie, ca și cum ar vrea să respecte încetineala cu care se trezește, în schimb el nu dă semne că ar fi lăsat-o mai moale, în ciuda rănii de pe pântec și a faptului că practic n-a închis un ochi azi-noapte.

În câteva minute ies din Lartay, întregi.

— Asta-i unu, spune René, expirând puternic pe gură.

Egitto îi întinde o tabletă de glucoza, plutonierul o acceptă. Sărbătoresc astfel evenimentul, în timp ce Abib își golește zgomotos cavitățile nazale. Paracetamolul atinge efectul maxim și topește miile de dureri articulare, ca și amețeala datorată răcelii. Calmul catifelat al medicamentelor, iată un lucru pe care locotenentul se poate bizui întotdeauna.

Lasă în urmă Pusta și ocolesc Saydal, urcând pe versantul muntelui. Nu-i vorba de opțiuni strategice ale plutonierului: tot ce pot (și trebuie) să facă este să meargă pe urmele lăsate de vehiculele care i-au precedat. Acolo unde pe teren se văd urmele cauciucurilor lui Masiero, au garanția că nu vor găsi surprize.

La șapte și jumătate zăresc îngrămădirea de locuințe din Terikhay, care pe hartă părea mai importantă, dar în realitate e doar ceva mai mult decât o stână. Urcă un pic mai sus și înaintează pe mijlocul versantului. Apoi coboară iar spre albia râului. Se află acum într-un punct în care valea se îngustează brusc, ca o clepsidră, și aici îi așteaptă spectacolul.

O turmă nesfârșită de oi roșcate blochează trecerea, în timp ce altele coboară de pe ambii versanți. Se lasă precipitat în jos, derapând pe copite: două râuri de animale care converg exact pe traseul lor, formând un vârtej de spinări lânoase. Oile se freacă una de alta, se miros la fund, din când în când câte una înalță capul și behăie răgușit către cer.

Egitto e uluit de această explozie de vitalitate.

— Câte-or fi? întreabă.

René nu răspunde, a priceput ceva care locotenentului, distras de spectacolul animalelor sau de fluxurile necontrolate de serotonină din hipocamp, îi scapă. Plutonierul se apleacă peste volan și își mușcă buza superioară.

— Nu se vede păstorul, spune.

Apoi ia binoclul atârnat de scaun. Cercetează zona.

Într-adevăr, păstorul nu e nicăieri, nu se vede picior de om, doar oile, sute de oi, vomate parcă direct de munte, fugind în jos, terorizate de ceva pe care soldații nu-l pot vedea.

— Trebuie să ne cărăm de aici, spune René.

Egitto remarcă paloarea de pe chipul plutonierului.

— Păi, cum? întreabă. Suntem blocați.

— Tragem.

— Tragem în oi?

Torsu, în picioare pe turela mitralierei la câțiva metri de ei, pare să se amuze. Intră și iese pe chepeng, arătând spre mareea de ovine.

René înșfacă transmițătorul și solicită atenția lui Cederna, care e în fruntea coloanei, dar răspunsul ironic al acestuia – un behăit – e acoperit de bubuitura aruncătorului de grenade care răsună în spatele lor. Locotenentul vede flacăra cu coada ochiului în oglinda retrovizoare. După care nu mai rămâne decât fumul negru care se înalță dintr-unul din vehicule. Egitto își ține respirația, încercând să priceapă despre care e vorba. Răsuflă ușurat dându-și seama că e unul dintre camioanele civile. Abia mult mai târziu va putea reflecta asupra acelei momentane lipse de omenie.

Ceea ce s-a petrecut apoi – până în clipa în care, trecând peste douăzeci de kilograme de explozibil, Lynxul condus de Salvatore Camporesi a sărit în aer, sfârtecându-i pe toți cei aflați la bord, mai puțin unul, care a avut norocul să fie aruncat la câțiva metri distanță în mijlocul oilor – a durat trei, maximum patru minute.

Torsu, Di Salvo, Rovere și ceilalți soldați aflați în urmă trag cu pistoalele-mitralieră. Mitraliază pe cineva nevăzut, cam la nimereală și mai ales în sus.

Mattioli trage.

Mitrano trage.

Nimeni n-a avut timp să înțeleagă din ce parte a venit lovitura, de aceea țintesc în oile care se aruncă în jos de pe versanți, de parcă ele ar fi amenințarea. Lucrurile se lămuresc însă destul de repede, fiindcă inamicul trage cu toate armele de care dispune și de pretutindeni. Dinspre satele Terikhay și Khanjak plouă cu obuze de mortiere, și se vede că artileriștii au avut timp să se organizeze, fiindcă lovesc la câțiva metri. Focuri de arme ușoare sunt trase asupra coloanei din față și din părți, apoi mai sunt și alte rafale, șrapnele care se fragmentează în cer și cad ca o grindină peste capete. Infernul, infernul pe pământ.

Pecone, Passalacqua și Simoncelli trag.

Cederna localizează două umbre înarmate, sus în stânga, la nouăzeci de grade, și nu se oprește din tras până când nu le neutralizează pe amândouă. Satisfacția pe care-o încearcă atunci când prima umbră cade pe spate nu seamănă deloc cu ceea ce-și închipuia, se petrece prea rapid și la prea mare distanță, aproape că e mai plăcut să găurești centrul țintei la poligon.

Ruffinatti trage.

Ietri execută cu zel ceea ce-i revine de făcut, nu cine știe ce: îi dă lui Di Salvo benzile de mitralieră, iar în pauzele dintre înmânarea benzilor încearcă să descopere prin binoclu unde se află inamicul, pentru a-i comunica apoi poziția lui Cederna. Ce calm e. Aproape că nu-și dă seamă ce se petrece. O oaie se freacă de metalul încins al portierei, apoi îl privește drept în ochi, iar el rămâne cu gura căscată, până când Di Salvo îi strigă:

— Mai vioi, idiotule!

Allais, Candela, Vercellin și Anfossi trag.

René strigă în radio:

— Porniți înainte, înainte, înainte, înainte!

Zampieri e cea care ar trebui să pornească, fiindcă e în fruntea coloanei, dar a rămas încremenită. Nu se gândește la nimic, vede doar oile și se-ntreabă ce caută ele aici, deși întrebarea mai potrivită ar fi ce caută *ea* aici.

Camporersi claxonează ca s-o trezească din amorțeală pe Zampieri. Nu aude nimeni, e prea mult zgomot.

O nouă lovitură aruncă-n aer alt camion.

Egitto e orbit câteva secunde de lumina unui obuz de

mortier, care omoară vreo zece oi deodată. Ambulanța se zguduie.

— Înainte, înainte, înainte!

Oile sunt înnebunite, schimbă direcția, vor să urce înapoi pe versanți, se ciocnesc de cele care coboară și se rostogolesc toate câțiva metri, dar nu cad niciodată.

— Înainte, 'tu-i pastele mă-sii, înainte!

Camporesi apasă pe accelerație, trage puternic de volan spre dreapta ca să evite vehiculul lui Zampieri, pe care-l depășește cu scrâșnet de roți, câteva oi se feresc din calea lui, pe altele le calcă fără milă, trece în frunte, împrăștie mulțimea behăitoare, calcă cu roata din stânga față un disc declanșator construit din două lamele de grafit de la niște baterii de 1,5 volți, activează încărcătura așezată sub disc și sare în aer.

Bucățile carbonizate ale Lynxului sunt risipite prin iarba uscată. Ietri le privește din spatele ferestruicii împroșcate cu noroi. Ar putea freca sticla cu mâna ca să vadă mai bine, dar o parte a creierului său știe că murdăria e mai ales pe afară și că n-ar sluji la nimic. Privind cu mai multă atenție, își dă seama că anumite resturi negre aflate pe pământ, cele mai mici, nu sunt mecanice, ci anatomice. De pildă, e un bocanc temeinic așezat pe talpă, drept, cu ceva care se înalță din el în sus. Despre natura altor resturi nu e sigur. Deci așa arată un corp omenesc sfârtecat, se gândește.

Focul se întinde de la vehicul la tufele de mărăcini și se propagă pe o rază de câțiva metri.

Câte oi o fi ucis explozia? Vreo cincizeci poate, dar ar putea fi mai multe, e un covor sângeriu de păr peste care se prelinge fumul gros ieșit din șasiul aflat în flăcări. Cuvântul *hecatombă* îi vine în minte lui Enrico Di Salvo. Dacă cineva l-ar fi întrebat ce-nseamnă, nu mai departe decât ieri, ba chiar acum câteva minute, n-ar fi știut ce să zică. Hecatombă? Heca-*ce*? Acum însă, iată-l, cuvântul dificil, de dicționar, irupând din memorie, precis și nepotrivit ca o săgeată înfiptă în fundul unui puț: *hecatombă.*

Salvatore Camporesi, Cesare Mattioli, Arruro Simoncelli și Vincenzo Mitrano nu mai există. S-au dematerializat.

Angelo Torsu, după un salt senzațional, zace întins pe spate la treizeci de pași de vehiculul distrus. Și-a pierdut cunoștința,

dar a redobândit-o aproape imediat. Nu-și simte niciun membru, e orb și respiră cu dificultate. Înaintea altor gânduri, mult mai importante, e preocupat că o oaie ar putea veni să-l lingă, ar fi cumplit să simtă o limbă aspră pe întuneric. Sângerează aproape de peste tot și o știe.

Plutonierul René a încheiat în minte apelul soldaților săi. A făcut-o mai lent ca de obicei, dar rezultatul obținut corespunde adevărului. Dintre oamenii lui lipsesc Camporesi, Mattioli, Mitrano și Simoncelli. Torsu e acolo, nemișcat, de trecut probabil în rândul absenților. Ochii lui – noutate absolută – se umplu de lacrimi.

Nu e suficient să fii eroic ca să fii erou.

Inamicul a încetat să tragă, dar reîncepe aproape imediat, cu și mai mult elan. Cederna e singurul care are prezența de spirit să răspundă. Trage, reîncarcă, trage, reîncarcă, trage, reîncarcă, fără o clipă de răgaz.

Printre ultimele întâmplări pe care Roberto Ietri și le amintește în legătură cu tatăl său, se află noaptea în care l-a trezit și l-a dus să-i arate snopii de grâu arzând. Tot câmpul era în flăcări, Daunia întreagă ardea, colinele erau roșii pe cerul negru al nopții.

Zampieri recunoaște forme bizare în vălătucii de fum: un copac, o mână, un balaur imens. *Nimic nu poate fi adevărat.*

Cu un suspin, diafragma lui Torsu se repune în funcțiune. Îi revine și vederea (nu de tot, ochiul stâng e tumefiat și pleoapa se deschide doar pe jumătate). Ceea ce vede Torsu e un crâmpei de cer. Oriunde s-ar afla, trebuie să-i facă pe camarazii lui să priceapă că e viu. Admițând că mai e cineva viu. Își adună toată energia pe care o mai are în corp, o îndreaptă spre brațul stâng și cu o sforțare nemăsurată îl ridică.

— E viu! Torsu e viu!

Și René a observat brațul ridicat. Din toate vehiculele i se comunică prin radio același lucru, urmat de cererea de a acționa pentru a-l pune pe camarad la adăpost. Numai că cine coboară din blindat riscă să rămână acolo. Încă o dată trebuie să ia o decizie dificilă din vina lui Torsu. Blestemat fie sardul ăsta! Plutonierul René, omul dintr-o bucată, subofițerul care vrea să devină căpitan, soldatul neînfricat, nu știe ce să facă.

— Charlie Trei Unu către Med. Charlie Trei Unu către Med. Cer permisiunea să recuperez rănitul. Trec legătura.

René se întoarce către locotenentul Egitto. La urma urmei, el e comandantul.

— Ce facem, doctore?

Di Salvo trebuie s-o lase mai moale cu mitraliera dacă nu vrea să se topească țeava. Apucă pistolul-mitralieră și continuă rafalele.

Vuietul palelor unui elicopter care se apropie. Ba nu, sunt două. Două elicoptere! Suntem salvați!

Egitto îi răspunde lui René:

— Așteptăm.

Brațul lui Torsu se prăbușește la pământ. Începe să plângă.

Avântul este apanajul tinerilor, iar Ietri e cel mai tânăr dintre toți. Are abia douăzeci de ani. A văzut brațul lui Torsu ridicându-se și apoi căzând. Sunt soldat, își spune. Sunt bărbat. Sărutul lui Zampieri îi arde încă buzele și-i dă curaj. Sunt soldat, tu-i pastele mă-sii! Sunt bărbat!

— Mă duc să-l iau, spune.

— Nu te miști de-aici, replică Cederna, care e mai mare în grad.

Cum își permite ăsta să-i dea ordine? După tot ce i-a făcut.

Ietri deschide portiera și sare jos din vehicul. Aleargă evitând cadavrele oilor și bucățile din trupurile camarazilor săi și într-o clipită e lângă prietenul lui.

— Te duc imediat, îi promite.

Pe urmă însă, nu știe cum să facă, să-l tragă de mâini sau de picioare, sau să-l ridice și să-l care-n spinare. Și dacă are șira spinării ruptă? A ajuns până aici și acum nu știe ce să facă.

— Rezistă, îi spune, dar e mai degrabă un mod de a-și spune lui însuși: mișcă-te!

Inamicul are tot timpul să-și ajusteze ținta. Îl lovesc din mai multe direcții deodată, cu aproape același număr de gloanțe în față și în spate. Din această cauză, deși tresaltă, corpul lui Roberto Ietri rămâne în picioare incredibil de mult timp. Glonțul letal, va arăta autopsia, e cel care de la osul scapular parcurge o curbă stranie și i se-nfige în inimă, în ventriculul drept. În cele din urmă, Ietri se înmoaie și se prăbușește peste Torsu.

În noaptea aceea cu câmpurile în flăcări, adormise în brațele tatălui său în timp ce se întorceau la mașină. Rareori rămăsese treaz așa de târziu, dar dimineața s-a strecurat afară din pat ca

să-i povestească mamei totul. Ea îl ascultase cu răbdare, chiar și a treia și a patra oară. Poate că nu ăsta era ultimul gând pe care și-l plănuise caporalul înainte să moară, gândul pe care și-l pregătise, dar merge și-așa. Nu e chiar așa de rău, la urma urmei. Viața n-a fost chiar așa de rea.

Torsu respiră din nou greu, cu pieptul strivit de camaradul său. Acum îl trec fiorii și-i e teamă să nu moară. Are o senzație ciudată, i se pare că i-au pus gheață pe față. Se smiorcăie. Nu credea că așa se vor petrece lucrurile, că va muri lăsând totul în suspensie. Se simte idiot pentru tot ce a făcut, pentru cum s-a purtat, în genere, dar mai ales pentru cum a tratat-o pe Tersicore89. Cui îi foloseau toate adevărurile alea? Ce importanță aveau? Ea îl iubea, îl înțelegea. Trebuia să se mulțumească cu atât. Și acum uite cum a ajuns: strivit sub cadavrul unui camarad și fără nimeni care să-l plângă, fără niciun nume pe care să-l poată chema. Și, ca să se simtă mai puțin singur, caporalul Angelo Torsu îmbrățișează corpul neînsuflețit al lui Roberto Ietri. Îl strânge cu putere. Mai are încă un strop de căldură umană.

Colonelul Ballesio le-a dat tuturor permisiunea să plece, mai puțin ei. După ce subalternii au ieșit, a împins scaunul înapoi și și-a culcat capul pe brațe. A rămas nemișcat. O fi dormind? Și ea ce-ar trebui să facă? S-ar putea apropia de el și i-ar putea pune mâna pe umăr, de pildă. Imposibil. Relația dintre ei nu e nici pe departe atât de strânsă încât să facă așa ceva.

Dar ea, Irene, cum se simte? Ușurată, măcar fiindcă printre cei căzuți nu se află și numele lui Alessandro. E tulburată, desigur, dar ca și cum adevărata anxietate abia acum s-ar apropia încet-încet. *Trimiți oamenii la moarte. Vreau să fii conștientă de asta înainte să se-ntâmple, ca să nu poți spune pe urmă că n-ai știut.*

Ballesio a furnizat o dare de seamă sumară a luptei și a citit lista soldaților căzuți cu pauze de efect: „Caporal Simoncelli. Caporal Camporesi. Caporal Mattioli. Caporal Mitrano. Ei erau în Lynx. Caporalul Ietri a fost doborât cu focuri de arme ușoare. Rănitul este caporalul Torsu. Supraviețuitorii se află încă sub focul inamicului. Și-acum, valea de-aici."

La fiecare nume rostit, cineva lăsa să-i scape un suspin, un geamăt, o înjurătură: o modalitate eficace de a măsura popularitatea victimelor.

Irene se ridică, umple un pahar din distribuitor și bea cu înghițituri mici. Apoi umple unul și pentru comandant. I-l pune pe birou, alături de el. Ballesio înalță capul. Are o dungă roșie pe frunte din cauza presiunii măinilor. Înghite apa dintr-o sorbitură, apoi se oprește privind lung prin plasticul semitransparent.

— Știi, doamna mea, aș vrea să am ceva personal de spus despre băieții ăștia. Oamenii se așteaptă să le vorbesc astă-seară despre camarazii lor, să-i pomenesc, ca un fel de tată. (Spune *tată* cu dispreț.) Orice comandant de ispravă e capabil s-o facă. Un rahat de anecdotă pentru fiecare. Și au dreptate. Numai că știi care-i adevărul? Că nu-mi vine nimic în minte. Eu nu sunt tatăl lor. Dac-aș avea fii ca soldații mei, le-aș trage tot timpul șuturi în cur. (Mototolește foaia pe care își notase numele celor căzuți. Apoi se căiește și-o netezește cu mâna.) Nu-mi amintesc de figura nici unuia. Arturo Simoncelli. Cine dracu' o mai fi și ăsta? Vincenzo Mitrano. De-ăsta, da. Vag. Mi se pare că l-aș putea identifica și pe-ăsta: Salvatore Camporesi. Era un tip înalt. Ți se pare că e un lucru demn de spus? *Să-l*

plângem pe prietenul Salvatore Camporesi, era un băiat foarte înalt. Și ăștia doi? Ietri și Mattioli. Despre ei n-am nici cea mai vagă idee. Cred că nu i-am văzut niciodată la față. Aici, în bază, sunt o sută nouăzeci de soldați, doamna mea. O sută nouăzeci de suflete care depind de mine și de dispoziția în care mă trezesc dimineața, și eu nu mi-am dat osteneala să-i deosebesc pe unul de altul. Ce zici de asta? Interesant, nu-i așa? Mie mi se pare foarte interesant. Vrei să le comunici informația asta șefilor dumitale? Poți să le-o comunici, oricum mie mi se fâlfâie.

— Domnule comandant, vă rog.

— Toți sunt o apă și-un pământ. Spune-le și asta. Colonelul Giacomo Ballesio vorbește despre oamenii lui, două puncte ghilimele, *pentru mine toți sunt o apă și-un pământ.* A murit ăsta în locul celuilalt? Ei și? Nicio diferență. Spune-le asta nenorociților ălora de superiori. Nicio diferență. Erau doar niște băieți care habar n-aveau pe ce lume sunt.

E vânăt la față. Irene e dispusă să-i accepte ieșirea până la un anumit punct, până la punctul în care nu se va-ndrepta împotriva ei. Se întreabă ce s-ar întâmpla dacă s-ar hotărî să raporteze de-adevăratelea afirmațiile comandantului. Ce face el reprezintă o declarație dictată de starea de derută în care se află, dar e totuși o declarație, ca atare e legitimă. Ar avea oare curajul s-o folosească? Când îi vor cere informații detaliate despre baza Ice – și îi vor cere, după tot ce s-a întâmplat o să vrea informații despre tot va spune oare și asta? Cine va avea de câștigat, în afară de integritatea ei profesională? Ar prefera să nu trebuiască să se confrunte atât de abrupt cu propria ei rigoare într-o chestiune de genul ăsta. Ar fi mai bine ca domnul colonel să nu depășească limita. Încearcă să-l întrerupă, dar nu e chip.

— Au murit fiindcă au făcut o greșeală. Ei au făcut o greșeală. Eu am făcut greșeala să-i trimit acolo. Iar dumneata ești gata să faci alta, scriind un raport asupra unei versiuni care nici nu se va apropia măcar de adevăr. Fiindcă dumneata, să vorbim deschis, habar n-ai ce-nseamnă un război.

Uite că vin și acuzele. *Vreau să nu poți spune pe urmă că n-ai știut.* Lasă să treacă și următoarea frază și pe urmă îi întoarce spatele și pleacă.

— Și mai e și un lanț infinit de greșeli, care ne precedă și pe mine, și pe dumneata, dar care nu ne scuză. (Ballesio are

fruntea scăldată în sudoare, totuși, în chip straniu, își ține mâinile nemișcate, cu palmele lipite de masă, ca un sfinx.) Suntem toți vinovați. Toți. Însă unii dintre noi… mă rog, unii sunt mult mai vinovați.

Privit de sus, dintr-un elicopter, cercul de vehicule din fundul văii seamănă cu un simbol magic, un cerc menit să țină la distanță spiritele răuvoitoare. Ar merita fotografiat, dar n-o face nimeni.

Pentru soldații închiși în blindate, priveliștea e mai puțin sugestivă: carcasa Lynxului din mijloc, care arde încă, oile amputate, decapitate, măcelărite și caporalul Torsu cu cadavrul celuilalt deasupra.

S-au dispus într-un cerc cu boturile spre exterior, ca să-i asigure protecție rănitului. O manevră neplăcută – mulți au fost nevoiți să strivească sub roți oile moarte – și hazardată – toți, sau aproape toți, au părăsit traseul sigur, riscând să dea peste alte IED.

După încetarea împușcăturilor, ochii locotenentului Egitto înregistrează minut de minut noi detalii, mai puțin evidente.

Ferestruica lui e împroșcată cu sânge. Cele câteva animale care se mai învârt pe-acolo, derutate, au niște sfori legate în jurul gâtului. Iar armele celor care au murit sunt în chip miraculos intacte.

I-a strigat lui Torsu să-și miște brațul la fiecare minut, ca să le semnaleze că e viu și conștient. Dacă ar sări peste un semnal, locotenentul ar trebui să inventeze ceva, un ajutor de urgență. Cineva ar trebui să-și riște pielea împreună cu el. Dar Torsu ridică mâna dreaptă și o lasă în jos cu scrupulozitate. O face de șapte ori în total.

Sunt încă viu.
Sunt încă viu.
Sunt încă viu.
Sunt încă viu.
Sunt încă viu.
Sunt încă viu.
Sunt încă viu.

E timpul necesar pentru ca elicopterele să-i pună pe fugă pe ultimii inamici, să facă două ocoluri de siguranță și să încerce să aterizeze o dată, de două ori, de trei ori, fără succes. A patra

oară, un Black Hawk reușește să se așeze pe sol, celelalte iau altitudine din nou și continuă să patruleze la înălțime, în spirale ample.

Egitto e contactat prin radio nu se știe de unde, de la vreo bază aflată la sute de kilometri distanță, în mijlocul altui deșert nenorocit, unde totuși transmisioniștii au pahare de cafea aburindă așezate alături de tastatura computerului. Glasul îi dă instrucțiuni cu tonul mângâietor cu care te adresezi unui copil rătăcit la periferia unui oraș, un copil care nu mai recunoaște nimic din tot ce e în jur: ești medicul, nu-i așa? Okay, e o plăcere să stea de vorbă cu el, totul va fi în regulă, îi vor scoate de aici, trebuie doar să urmeze instrucțiunile. Deocamdată rămâneți pe loc, așteptați semnalul de cale liberă, după curățarea zonei, dumneata, locotenent… ești locotenent, nu-i așa? Și cum te numești, locotenent? Bine, locotenent Egitto, alege-ți câțiva oameni din formație, pune-i în alertă, iar când dăm semnalul coborâți împreună ca să-i ajutați pe cei doi răniți. O să vedeți că…

— Unul din cei doi nu e rănit, întrerupe Egitto, cred că e…

Dar nu reușește să încheie. Ar mai putea fi viu având în vedere câte gloanțe l-au lovit și felul în care s-a prăbușit? Nu, exclus.

Glasul din cască reia, flegmatic: „Rănitul și căzutul, mă rog. După ce faceți ce trebuie ca să-l stabilizați pe rănit, îi cărați pe amândoi la elicopter”.

Egitto simte o mână care-l apucă de braț, se întoarce spre René.

— Cadavrul rămâne la noi, spune plutonierul.

— Dar…

— Băieții nu mi-ar ierta-o niciodată.

Egitto pricepe și nu pricepe cererea lui René. Spiritul de grup e un lucru pe care l-a privit întotdeauna din afară. Oricum, decizia el trebuie s-o ia, el comandă. Nu știe prea bine care e protocolul într-o asemenea situație, dar are impresia că cererea plutonierului încalcă o serie de reguli. Dar cui îi mai pasă.

— Cadavrul rămâne la noi.

Un pic schimbat, glasul din cască replică: „Nu se poate, locotenent”.

— Am zis că rămâne la noi. Sau poate vreți să veniți să-l preluați personal?

Preț de câteva secunde transmițătorul hârâie în gol, apoi glasul reia:. Acceptat, locotenent Egitto. Așteaptă semnalul”.

Judecând după cum arată, starea afectivă a lui René nu e dintre cele mai bune. Are buzele și fața palide, capul i se mișcă înainte și înapoi, ca și cum brusc ar avea un început de Parkinson. Egitto îi întinde o sticlă cu apă și-i ordonă să bea, apoi bea și el – trebuie să se mențină hidratați, să nu renunțe să facă cele necesare.

Tot el trebuie să organizeze și acțiunea următoare. Îi explică plutonierului:

— Coborâm noi doi, împreună cu un om din pluton, numai unul. Cu cât suntem mai puțini acolo, cu atât mai bine. Noi ne ocupăm de corpurile întregi. Pentru început, mutăm cadavrul băiatului. Cum îl cheamă?

— Ietri. Roberto Ietri.

— Bun. Pe urmă ne ocupăm de stabilizarea rănitului și-l punem pe targa elicopterului. Reziști să vezi sânge, răni, oase rupte?

— Sigur.

— Nu-i un păcat dacă nu te crezi în stare, mulți sunt impresionați, dar atunci trebuie să numesc pe altcineva. Am nevoie de oameni treji.

— O să rezist.

— Celălalt trebuie să culeagă resturile.

Face o pauză, are din nou gura uscată. Strânge câteva picături de salivă în gură, înghite. Ce ton să adopte pentru fraza pe care trebuie s-o rostească în continuare?

— Spune-i să ia patru saci de plastic.

Iată deci momentul pe care locotenentul Egitto și-l va aminti mai bine decât pe oricare altul, imaginea care-i va veni prima în minte când se va gândi la cele petrecute în vale, sau când nu se va gândi, dar va fi luat prin surprindere de o viziune fulgerătoare: elicopterul Black Hawk care se ridică de la sol, stârnind un vârtej de praf ce-i acoperă pe soldați.

Torsu se află deja în siguranță în elicopter, cu capul imobilizat în gulerul cervical de polietilenă, corpul strâns de benzile elastice și punga din care-i picură ser fiziologic în antebraț – perfuzia pe care i-a aplicat-o chiar Egitto. A tamponat rana și a acoperit-o cu un pansament, s-a asigurat că n-a suferit leziuni la coloana vertebrală. Torsu strângea din

dinți, gemea doare, domn' doctor, doare, vă rog, nu mai văd deloc, domn doctor, iar el îl liniștea, totul o să fie bine, te scoatem de-aici, ești okay. Ciudat, aceleași fraze pe care glasul din cască i le spunea lui cu câteva minute înainte și în care nu credea de fapt. De ce-ar avea Torsu mai multă încredere? A reușit să-i scoată vesta antiglonț, a cercetat corpul căutând alte hemoragii, dar erau numai zgârieturi. Cu arsurile de pe față însă nu știa ce să facă, nici cu obrazul jupuit și cu ochii. El e ortoped. Știe să pună ghipsuri. Sutele de cursuri de la facultate, orele de practică, tratatele, cursurile de specializare, nimic nu i-a venit în ajutor, nici măcar concentrarea, numai mâinile care-și aminteau ce trebuie făcut și în ce ordine. Ar fi trebuit să-i injecteze morfină, dar pe moment i s-a părut că poate suporta durerea. Poate că era doar în stare de șoc. Cum se măsoară suferința unei alte ființe umane? Trebuia să-i administreze morfină, era ars, fir-ar să fie! Dar acum e prea târziu. Înainte să dispară din câmpul vizual, Torsu mișcă încă o dată mâna, ca un salut adresat camarazilor sau un ultim mesaj pentru el: sunt încă viu, doctore.

Torsu urcă spre cer, René îi întoarce spatele și privește spre culmile munților. Cederna se învârte în jurul Lynxului ars cu un sac de gunoi în mână, ca un căutător de ciuperci. Cu puțin timp în urmă, i-a îndepărtat furios pe René și pe Egitto și a pretins să transporte singur cadavrul lui Ietri. L-a luat în brațe ca pe-un copil (o precizare penibilă pe care Egitto ar prefera să n-o facă: Ietri era prea lung ca să încapă în spatele ambulanței, au fost nevoiți să-i îndoaie genunchii; când va sosi momentul să-l scoată, după multe ore, va fi înțepenit în această poziție, și pentru a-l întinde vor fi siliți să-i frângă încheieturile, zgomotul cartilajelor reci care se rup va rămâne întipărit în amintire). Odată suit în ambulanță, Cederna i-a curățat obrazul cu apă din ploscă și-i vorbea în șoaptă la ureche. O pierdere de timp la care locotenentul n-a avut curajul să se opună.

Valea e tăcută, motoarele sunt oprite. Trec astfel multe minute. Din când în când, Cederna se apleacă, culege ceva de pe jos și-l pune în sac sau îl aruncă.

Pe urmă e plutonierul René, care, fără să se întoarcă și absolut din senin, zice:

— M-am hotărât, domnule locotenent. Am să păstrez copilul. Nici nu știu sigur dacă e copilul meu, dar o să-l păstrez. Fie ce-

o fi. Măcar o să fie un copil frumos.

Pe urmă e Cederna în fața unei grămezi de resturi și zdrențe de haine. Își acoperă fața cu mâinile și începe să plângă cu sughițuri:

— Cum dracu să-i recunosc? Sunt complet arși, nu vedeți? Sunt complet arși, pastele mă-sii!

Pe urmă se stabilește un criteriu rațional și scandalos, Egitto e cel care-l propune:

— Facem în așa fel încât să fie cel puțin o bucată întreagă pentru fiecare grămadă. Nu contează ale cui sunt. E suficient ca grămezile să semene cu băieții. Pentru cei mai solizi facem grămezi mai solide.

Pe urmă toți soldații coboară din vehicule fără să ceară permisiunea și-i ajută, în vreme ce oile au dispărut în neant, atât cele vii, cât și cele moarte, mistuite ca niște halucinații colective.

Pe urmă e Egitto privind la oamenii care alcătuiesc cele patru grămezi. Cederna ține sacii deschiși, iar ceilalți îi umplu. Îi închid cu un nod, iar el scrie pe ei inițialele cu o cariocă. Sacul lui Camporesi e mai greu decât ai celorlalți. Ar fi putut sta puțin de vorbă cu el, ieri. Poate că s-ar fi schimbat ceva, sau măcar nu s-ar fi simțit ca un căcat acum.

Pe urmă parcurg alt drum, un alt deșert, ca niște somnambuli, iar René, disperat, plânge cu sughițuri, fără să ridice mâinile de pe volan, și locotenentul, neștiind ce să-i spună, rămâne mut.

Pe urmă e noapte și e frig și sunt miliarde de stele albe și semețe, se iau la întrecere care strălucește mai tare. Închiși în blindate, băieții le privesc cu ochii mari.

Toată ziua a fost un du-te-vino. Au aflat știrea de la radio sau de la televiziune și de atunci s-au tot prezentat la ușă. Câte doi, câte patru, familii întregi. Asta până când doamna Ietri a coborât la subsol, a răsturnat pe jos cutia cu scule, a înșfăcat șurubelnița în cruce, a demontat capacul interfonului și a tăiat firele de curent cu foarfecă. O femeie ca ea, care a trăit fără bărbat treisprezece ani, știe să facă anumite lucruri, știe să schimbe becurile arse, chiar și pe cele aflate în poziții dificile, știe să lege cablurile electrice, și deci să le și taie. A tras obloanele în toată casa, dar băgăreții nu s-au lăsat, s-au

năpustit pe telefon. Nu se dădeau bătuți până nu răspundea. Asediu în toată regula. Ultimul a fost colonelul Ballesio, care i-a văzut băiatul viu cu două zile înainte. Era slab? Nu, nu foarte. Era fericit? Părea fericit, da. A vorbit cu el? Păi, eu… de fapt, nu, totuși l-am văzut. Doamna Ietri i-a pus toate întrebările care-i treceau prin cap. Însă tot era nemulțumită când le-a epuizat. Dar era mândră că n-a vărsat nicio lacrimă. Vrea să-și păstreze plânsul pentru când va fi prezentabilă. E încă total nearanjată, nici măcar nu s-a pieptănat. Ofițerii au venit cu șapca-n mână când ea încă nu era gata de ieșire. Ia uite ce gaură oribilă în ciorap! Probabil c-au observat-o și ei. I se pare că n-o să mai aibă niciodată energia să se aranjeze. Poate c-o să rămână așa pentru totdeauna, în cămașă de noapte și cu degetul mare ieșit din ciorapul de nailon. Dumnezeule mare! Ce i-au făcut? Acum e văduvă de două ori. Vechea durere nu se ascunde însă în dosul celei noi. Cea nouă se suie-n spinarea celei vechi și de-acolo privește mai departe. Bietul meu băiețel. Abia împlinise douăzeci de ani. Lacul de pe unghia degetului mare s-a cojit în vârf. Ce jalnică a fost! Ce rușine pentru mama unui soldat. Doamna Ietri izbucnește într-un plâns năvalnic. Aleargă după fiul ei, în deșert.

Oamenii lui René sunt terminați, au suferit pierderi de vieți, dar trebuie să plece mai departe. E a treia zi și au acumulat atâta întârziere pe graficul de marș, încât riscă să epuizeze rezervele de apă înainte de-a ajunge. Ar apărea atunci alte pericole grave.

Fiecare își adună forțe de existența cărora habar n-avea. De data asta sunt însoțiți de elicoptere care zboară pe deasupra lor, în chip de îngeri păzitori, iar sub pământ nu se descoperă nimic.

Ajung din urmă restul convoiului. Trec de Buji, la Gund sunt din nou ținta unor tiruri de mortiere, dar inamicul îi aștepta pe versantul opus, iar ofensiva e ineficientă. Unitatea lui Masiero răspunde la foc cu o violență disproporționată, dar băieții din plutonul trei sunt prea amorțiți chiar și pentru a-și încărca pușile. Asistă apatic la înfruntare, ca și cum nu i-ar privi. Insurgenții sunt puși imediat pe fugă, coloana iese din vale și intră pe podișul nesfârșit.

În ambulanță, cadavrul lui Ietri e acoperit cu o pânză numai

până la glezne. Abib nu e deloc impresionat, ba chiar a pus peste el niște lucruri în timp ce-și făcea ordine în sacul lui cu fleacuri. Locotenentul Egitto simte un miros dulceag, care devine tot mai puternic în cabină. Să fi început oare corpul să se descompună deja? Potrivit logicii, descompunerea începe din clipa morții, dar putoarea nu, ea ar trebui să vină mai târziu. Pesemne că e pradă unei autosugestii macabre.

— Doctore? spune René.

— Da?

— Crezi c-o să ne dea o medalie? Pentru ce-am făcut.

— Nu știu. S-ar putea. Dacă ții neapărat, pot să te propun pentru o decorație. Am văzut cum te-ai comportat acolo în toiul atacului.

René a refuzat tranchilizantele pe care i le-a oferit. El, mai puțin curajos, a dat pe gât o doză dublă din capsulele sale, împreună cu sticluța de *grappa* din rația K. Realitatea sfârtecată și-a recăpătat nuanțele vagi și difuze.

— Dacă-mi agață cineva în piept o tinichea, îi scot cu ea amândoi ochii, doctore.

— Atunci mai bine nu.

— Exact. Mai bine nu.

Acum avansează rapid. Norul de praf care învăluie coloana e din nou compact și, după cât reușește Egitto să vadă, ar putea foarte bine să călătorească singuri. Un locotenent drogat, un plutonier distrus, un afgan șmecher și un mort, în mijlocul unui nor de praf galben.

— Vorbeai serios despre copilul ăla? întreabă Egitto.

René scoate o țigară din pachetul deschis de pe bord. O aprinde, ținând-o între degetele murdare.

— Vreau să-l învăț să conducă motocicleta. Când o să se termine cu porcăria asta, poate vin cu el aici, să facem motocros. Îți poți închipui? Vreau să fac un lucru bun, doctore.

Emoția pune din nou stăpânire pe René, Egitto asistă la lupta acestuia de-a o ține în frâu.

— Mi-au omorât cinci. Cinci din douăzeci și șapte. Îți dai seama?

Scrumul cade în spațiul dintre scaune. Interiorul ambulanței a devenit o cocină.

— Dar poate c-o să fie fată. Aș vrea tare mult să fie fată.

La trei după-amiaza, ajung la Ring Road și lasă camioanele

afgane să-și continue drumul. Li se mulțumește cu un vuiet de claxoane, și asta-i toată recunoștința pe care o vor duce acasă. Duceți-vă dracului!

Convoiul militar continuă pe șoseaua asfaltată până la baza Delaram. Colonelul Ballesio a aranjat ca băieții să fie găzduiți de pușcașii marini pentru câteva zile, cât să-și revină.

Într-un hangar enorm, un hispano-american cu fața plină de coșuri le ține soldaților un briefing pe limba lui. Apoi le distribuie niște formulare de completat și alte foi cu regulamentul intern al bazei. Nu se admit băuturi alcoolice. Nu se țipă. Nu se trage. Nu se fotografiază. Băieții mototolesc hârtiile și le bagă în buzunar.

Deși popota rămâne deschisă pentru ei o oră peste program și oferă bunătăți cu care nu sunt obișnuiți, cum ar fi băuturi îndulcite din belșug și prăjituri înalte de jumătate de palmă, garnisite cu glazuri multicolore, puțini sunt cei care profită. Cei mai mulți se refugiază sub dușurile fierbinți, în singurătate. Chiar și locotenentul Egitto. Lasă jetul să-i curgă pe fața care se congestionează, apoi se freacă puternic cu unghiile, peste tot. Pielea uscată, împreună cu murdăria, alunecă jos de-a lungul picioarelor, se rotește de câteva ori și dispare în sfârșit în gaura de scurgere.

Un elicopter preia cadavrul lui Ietri, lăsându-le în schimb la sol un psiholog militar, care pe pista de aterizare strânge mâinile tuturor și le zâmbește ca și cum ar fi ajuns cu întârziere la o petrecere. Îl cheamă Finizio, e căpitan de corvetă în Marină și pare mult prea tânăr ca să poată intra în mintea cuiva, inclusiv a lui însuși. Privește cam strâmb cu un ochi, ceea ce-i dă un aer buimac, și pare un pic flasc la pipăit. Deși noul venit e mai mare în grad, căpitanul Masiero face în așa fel încât comentariul său să ajungă la urechile lui:

— Și cu ăsta ce dracu să mai facem?

Birourile din baza pușcașilor marini sunt toate ocupate, așa că pentru psiholog se improvizează unul într-un colț al popotei, între un automat de băuturi calde și un generator de curent care funcționează cu intermitențe, silind atunci pe toată lumea să vorbească tare. Psihologul îi poate primi pe băieți între mese, la o oră de la terminarea uneia până cu o oră înaintea următoarei. Trece prin fiecare cort și distribuie o foaie scrisă de mână cu ordinea stabilită. Pe soldații care i-o mototolesc direct în față îi lămurește fără echivoc că nu e la alegerea lor, ci e un ordin venit de sus.

Plutonierul René se oferă să fie primul. Vrea să dea un exemplu, dar nu e numai asta. Simte nevoia să se descarce, un gaz toxic i-a invadat parcă întregul corp – îi umple capul, stomacul, i-a intrat până și sub unghii. E un gaz cu acțiune asupra nervilor. Îl frământă trei sau patru gânduri, de natură diferită. Voia să se confeseze unui pastor american, l-a urmărit prin toată baza, chiar până la intrarea în capelă, dar obstacolul limbii și o piedică de ordin tehnic – nu cumva faptul de a se confesa unui preot protestant este în cele din urmă un păcat? – l-au împiedicat s-o facă. Un psiholog nu-l va absolvi de vină, evident, dar îi va da măcar posibilitatea să se ușureze un pic.

— Domnule, trebuie să vă spun de la bun început că eu nu cred în tehnicile astea, începe el, după ce strânge mâna mică a căpitanului de corvetă Finizio pentru a doua oară.

— Nu-ți face griji, plutonier. Până una-alta, așază-te. Fă-te comod.

René se așază exact la mijlocul băncii, cu spatele drept și capul sus.

— Stai mai comod, plutonier. Ca și cum ai fi singur. Dacă ai chef, poți să te și întinzi. Poți să închizi ochii, să-ți pui

picioarele pe masă, stai cum vrei, cum îți vine.

René n-are deloc intenția nici să se întindă, nici să-nchidă ochii. Împinge șezutul înapoi, mai mult ca să se arate cooperant, apoi se-ntoarce la poziția inițială. Cum i-ar sta să-și pună picioarele pe masă în fața unui superior?

— Stau bine așa.

Finizio, care spre deosebire de el are un scaun adevărat, se lasă pe spătar.

— Vreau să știi că în locul ăsta domnește libertatea, plutonier. Suntem numai dumneata și cu mine aici. Nimeni altcineva. Nici cameră video, nici microfon. Eu n-o să notez nimic, nici acum, nici mai târziu. Tot ce vom spune va rămâne între acești patru pereți. Așa că aș vrea să vorbești liber, fără omisiuni și fără cenzură.

Își unește mânuțele, înclină capul și începe să-l fixeze cu insistență. Mai exact, René se află în centrul traiectoriilor divergente ale celor doi ochi ai doctorului. Psihologul tace câteva secunde.

— Eu trebuie să încep? îndrăznește în sfârșit plutonierul.

— Numai dacă simți nevoia.

— În ce sens?

— În sensul că, dacă-ți vine să spui ceva, poți să spui. Dar nu-i obligatoriu să vorbești.

Asta ce dracu mai înseamnă? Că trebuie să stea aici și să-l privească în ochi?

— N-ați putea să-mi puneți întrebări? spune René.

— Aș prefera să-ți urmăresc firul gândurilor fără să-l influențez.

— Și dacă nu reușesc?

— Putem s-așteptăm.

— În tăcere?

— Chiar și-n tăcere. De ce nu? Tăcerea n-are nimic rău în ea.

Rămân așa încă un minut. Neliniștea începe să pună stăpânire pe plutonier. O confundă cu jena de a sta mut în fața unui necunoscut, cu senzația de a fi prins în flagrant delict în timp ce face cine știe ce trăsnaie. Creierul său trece confuz în revistă subiectele de la care-ar putea porni. Era un lucru pe care ținea să-l spună, un lucru care-i stătea pe suflet mai mult decât orice altceva: despre cum i-a luat locul lui Camporesi pe ambulanță și despre cum, câteva ceasuri mai târziu, Camporesi

a sărit în aer împreună cu ceilalți băieți. Nu reușește să-și scoată din cap legătura asta dureroasă, dar acum, când ar trebui să-i dea glas, nu vede în ce fel ar putea să-nceapă astfel încât să nu se pună într-o lumină proastă față de superior. Ar vrea să-l facă să înțeleagă mai întâi că în spatele opțiunii sale exista o intenție bună, un plan strategic, și că n-a fost vorba de pur egoism – adică egoism poate că a fost, dar numai un strop, un egoism pe care l-ar fi avut oricine, fir-ar să fie! Și apoi, nu mai închisese ochii de două zile, ați simțit vreodată ce-nseamnă să nu dormi două zile și să conduci fără oprire pe un drum plin de hârtoape și de bombe, cu viețile atâtor oameni pe umeri? nu, presupun că n-ați simțit niciodată, nimeni n-a simțit, și mai avea și rana de pe burtă, îl ardea de parcă dracul în persoană sufla peste ea, ardea ca un pansament cu acid clorhidric, n-a fost egoism, credeți-mă, niciun pic, era vorba doar de câteva ore, dac-ar fi putut prevedea ce urma să se petreacă, s-ar fi întors în Lynx, poate fi sigur de asta, s-ar fi sacrificat pentru Camporesi, și-acum n-ar sta aici să turuie în fața lui, ar fi o grămadă de cenușă și de resturi, sau ar fi evitat dezastrul, sigur că l-ar fi evitat, fiindcă e un bun comandant, care știe ce face și vrea binele băieților lui, și s-ar sacrifica pentru ei, pot să jur c-aș fi făcut-o, am fost întotdeauna gata să mă sacrific pentru aproapele meu, e singurul lucru pe care-l știu cu certitudine despre mine, dar atunci ce naiba caut aici, acum, de ce sunt încă viu, tocmai eu?

— Ai văzut? Ți-ai dat seama? intervine Finizio.

— De ce anume?

— Ți s-a schimbat felul de a respira. Folosești diafragma, e mult mai bine.

René nu simte nicio diferență. Are în schimb senzația că gâtul i se micșorează, iar capul îi intră încet în cutia toracică, exact ca la țestoase. O mână invizibilă i-l apasă în jos.

— Plutonier, te simți bine? Ești cam palid. Vrei niște apă?

— Nu. Nu, mulțumesc. N-am nevoie.

Cu cât așteaptă mai mult să vorbească, cu atât gândurile i se învălmășesc mai tare. Acum i se pare că mâna care-l strivește are legătură cu Finizio, că el o comandă, ca pe o extensie invizibilă. Îi fură oxigenul, aspirându-i-l cu totul. Și nu încetează să-l fixeze cu privirea, poate că-ncearcă să-l hipnotizeze. Ca să scape de privirea asta, René lasă capul în

jos.

— Domnule căpitan, nu mi-ați putea pune niște întrebări? M-ați ajuta.

Psihologul zâmbește din nou, cu aerul lui iritant condescendent.

— Dar merge foarte bine.

— Foarte bine? Păi, nici măcar n-am început.

Finizio își îndepărtează puțin brațele. Când face anumite mișcări seamănă într-adevăr cu un preot. Cândva, cineva i-a spus lui René *poate că ai face mai bine să te adresezi capelanului.* Pare că a trecut o veșnicie de atunci.

— Aștept un copil.

E limpede că a fost stomacul, fără nicio comandă din partea lui, el a împins aerul sub formă de cuvinte, a fost diafragma.

Psihologul dă din cap fără să-și modifice câtuși de puțin zâmbetul. Să fie oare o altă impresie a lui René, sau căpitanul știa deja ce urma să-i spună?

— E-o veste bună. Când va avea loc nașterea?

Nașterea? Habar n-are. N-a făcut încă socoteala.

— Peste șase luni. Aproximativ.

— Perfect. Ai să te-ntorci la timp deci.

— Da.

Tac amândoi din nou.

— Sper să fie o fată, adaugă René.

— De ce?

— Fiindcă femeile… în fine, nu intră în anumite încurcături.

— Faci aluzie la incidentul de alaltăieri dimineață?

René strânge pumnii.

— Nu. Adică, poate.

Nu obține nicio înviorare a discuției, ci doar o nouă frustrare. Psihologul îi vorbește pe un ton mult prea calm. Pare că vrea să-l acuze de ceva. Iar când tace, ca acum, e și mai rău. Chestia cu sprijinul moral e probabil o capcană. Dar de ce anume e suspectat? De trădare? De abuz de putere? De omucidere? Nu, n-o să cadă în capcana asta.

— Plutonier, cunoști expresia sindrom de stres posttraumatic?

— Da, ne-au vorbit despre el la cursurile pregătitoare.

— Și crezi că stresul posttraumatic are vreo legătură cu dumneata în acest moment?

— Nu.
— Ești sigur?
— Da, v-am spus. N-am nici tremurături, nici halucinații. Noaptea trecută am dormit și n-am avut coșmaruri.
— Deci nu ești într-o fază de stres posttraumatic.
— Tremurături, halucinații, coșmaruri. Astea sunt simptomele, îmi aduc perfect aminte.
— Astea sunt toate simptomele?
— Da. Așa ne-au spus la curs. Eu nu le am.
— Dar de visat ce-ai visat, plutonier?
— Eu nu visez niciodată, domnule.
— Niciodată?
— Niciodată.

Cederna, când îi vine rândul, e și mai puțin cooperant. Mutrele lungi ale camarazilor i-au stricat buna dispoziție, i se pare ridicol să se ia la întrecere de-a cine se-arată mai îndurerat de tot ce s-a petrecut. Trebuiau să se gândească înainte. E trist, într-adevăr, al dracului de trist, și nici lui nu-i e ușor, dar cu siguranță nu vrea s-o arate. Și apoi sunt în război, credeau cumva că nu se moare în război? El e realist, și câteodată e greu să privești realitatea în față, fiindcă existența e dură și te halește, dar dacă e să fii rațional trebuie să fii mereu cu ochii-n patru. Și-n loc de asta, îl obligă să aibă o întâlnire cu un psiholog. Și marinar, pe deasupra. Între toate tâmpeniile la care l-a supus armata, asta e fără îndoială cea mai mare.
— …așa că aș vrea să vorbești liber, fără omisiuni și fără cenzură.
Finizio își încheie introducerea și rămâne în așteptare, dar Cederna e pregătit să-l ia prin surprindere.
— Cu tot respectul, domnule căpitan, n-am nimic să vă spun.
— Să lăsăm formalismele, Cederna. Uite cum facem: din momentul ăsta eu nu mai sunt căpitan. Îmi scot și gradele, uite. Acum am rămas doar Andrea. Ce zici? Pot să-ți spun Francesco?
— Cederna e foarte bine, domnule căpitan. Caporal Cederna e și mai bine. Sau soldat, dacă preferați. Francesco e doar pentru prieteni.
— Și crezi că eu nu-ți sunt prieten?

— Cred că mi-ar fi greu să am un prieten ca dumneavoastră, domnule căpitan.

Psihologul primește lovitura în plin. Cederna se abține cu greu să nu rânjească. Îl are la mână.

— De ce spui asta?

Cederna ridică din umeri.

— Eu prietenii mi-i aleg din instinct. Îi miros. Sunt un lup, nu vi s-a spus?

— Nu, nu mi s-a spus. Și ce-ai mirosit la mine?

— Fără cenzură?

— Păi, așa am stabilit.

— Pute a compromis. Și a pișat.

— A pișat? Chiar așa?

— De frică pute a pișat, domnule căpitan. Dumneavoastră ați prefera să stați comod la un birou, departe de locurile nasoale. Și când colo, ăștia uite unde v-au trimis.

Finizio dă din cap. Cederna se bucură de spectacolul încurcăturii în care l-a băgat.

— Interesant. O să reflectez la asta. Poate vrei să-mi povestești despre vreun loc din ăsta nasol pe care nu l-am văzut încă. Eventual despre valea pe care ați străbătut-o.

— Și de ce-ar trebui s-o fac?

— Fiindcă eu n-am fost acolo.

— Căutați-o pe Google. E suficient să-i scrieți numele. Încercați: Infernul de căcat. O să-l puteți vizita din birou.

— Aș prefera să-mi vorbești tu.

— N-am niciun chef.

— Okay, Cederna. Înțeleg că-ți vine greu să comunici în acest moment. Să exteriorizezi și altceva decât furie. Totul e încă prea proaspăt, și durerea ne face muți. Te temi ca, ridicând acest capac, să nu se reverse o cantitate de suferință pe care n-ai s-o poți suporta, dar eu sunt aici ca să te ajut.

— Durerea nu mă face mut deloc. Pot să vorbesc cât vreau. Bla, bla, bla, bla. Ați văzut? Și mai departe, bla, bla, bla, bla. Eu *dumneavoastră* n-am nimic să vă spun, domnule căpitan de corvetă.

Acum psihologul o să-l dea afară și o să se termine și cu tâmpenia asta. N-are decât să-și scrie pe urmă raportul lui veninos. Cederna are la activ fapte care ar da gata orice comisie. Pentru intrarea în trupele speciale, n-o să stea ei să se

uite la fleacurile astea psihologice.

Finizio înalță capul, are o expresie mai puțin conciliantă.

— Am aflat că dumneata ai fost cel care a cules resturile prietenilor dumitale, spune din senin. Probabil că a fost o sarcină foarte dificilă.

— Cine v-a zis că erau prietenii mei?

— Nici lor nu le dădeai voie să-ți spună Francesco?

— Nu-i treaba dumneavoastră cum îmi spuneau.

— Și ei miroseau a urină?

— Tăceți din gură!

Finizio consultă o fișă.

— Eu cred că erau prietenii dumitale. Mai ales unul. Cred că i-am notat numele pe undeva… Uite: caporal Roberto Ietri. Erați…

— Lăsați-o cu ce eram.

— Cineva zice că voi doi…

— ȚI-AM ZIS SĂ TACI DIN GURĂ, BOULE!

Psihologul rămâne impasibil.

— Despre asta vrei să vorbești? Despre caporalul Ietri?

Sângele îi pulsează în urechi. E pentru prima oară că Cederna se gândește precis la Ietri de când a șoptit la urechea cadavrului său. Fruntea îi era deja rece când a atins-o, conturul favoriților era încă vizibil, dar nu foarte precis, Ietri nu era destul de expert ca să-l păstreze corect. N-a avut timp să învețe.

Fără să-și dea seama se ridică în picioare. Acum îl domină pe ofițer cu toată masa corpului său.

— Pot să-ți spun ce-mi trece cu adevărat prin cap, căpitane?

— Trebuie, te rog.

— Îmi trece prin cap că ești un căcănar împuțit. Vii aici să-mi spui că durerea ne face muți. Pe cine *ne,* că nu erai acolo? Erai în altă parte. Pe una din navele alea, citind manualele tale de psihologie de căcat. Știu ce le poate pielea ăstora ca tine, căpitane de corvetă. Voi, ăștia care ați studiat la universitate. Credeți că știți tot. Da’ nu știți nimic. NIMIC! Îți place să intri în mintea altora, nu-i așa? Să scormonești în căcat. Ai vrea să-ți povestesc treburile mele personale. Ți-ar plăcea, sunt sigur. Te-ar trece fiorii, acolo, sub masă. Dobitoc chior și pervers împuțit ce ești! Să nu mai îndrăznești să-l pomenești în fața mea pe caporalul Ietri, ai înțeles? El era un bărbat adevărat. Ai bătut la

o ușă greșită, psihologule. E plin de poponari pe-aici, așa că dute și caută-i pe-afară. Din păcate pentru tine, eu nu sunt dintr-ăia. Nu vorbesc de căcatul meu cu primul venit. Întâlnirea a luat sfârșit.

Iese din popotă trântind ușa și simte nevoia să trosnească pe cineva, să dea un cap în gură, să care pumni, să împuște, să ucidă. În loc de asta, dă buzna la o tavernă și comandă ceva cât mai apropiat de-o băutură alcoolică – o doză de Red Bull, care nu reușește însă să-i limpezească mintea. Ietri își face din nou apariția în gândurile sale, mai întâi așa cum era mort, apoi cum era viu. Oare chiar îi era prieten? Cu siguranță că de multă vreme nu mai avusese parte de cineva care s-aducă a prieten mai mult ca el. Când ești adult, nu mai ai prieteni adevărați, ăsta-i adevărul, chiar dacă e-un adevăr împuțit. Ți-ai lăsat în urmă cei mai frumoși ani și te mulțumești cu resturile. Da ce dracu i se-ntâmplă? Devine plângăcios. Virginica nu mai e, gata, s-a zis, e timpul să privească realitatea în față, cu o uitătură feroce.

Încercând inutil să se calmeze, trage cu urechea la discuția dintre doi pușcași marini. Nu înțelege prea bine ce spun, dar îi aude vorbind despre o femeie care face masaje, chiar aici în bază. Pentru Cederna, existența unei femei care face masaje într-o tabără militară înseamnă un singur lucru, și, într-adevăr, pușcașii vorbesc cu multă însuflețire și fac gesturi absolut neechivoce cu mâinile. Uite de asta are el nevoie ca să-și lichideze furia din corp: de sex. Atunci, cu siguranță c-ar reuși să-și scoată din cap oile pline de sânge, părul plin de nisip al lui Ietri, ambuscada, pe Agnese, care-l tratează ca pe-un ratat, și mutra aia care cere palme a psihologului. Ar scăpa de toate.

Intră în vorbă cu soldații și-i întreabă cum o poate găsi pe femeie.

Se duce acolo după masa de seară. Indicațiile îl conduc la o baracă din tablă ondulată ridicată lângă pușcărie, într-o zonă retrasă. Pe ușă e lipită cu scotch o foaie pe care scrie *Wellness Center*. Nu e menționat niciun orar.

Cederna bate, dar nu-i răspunde nimeni. Împinge ușa. O femeie șade tolănită pe-un scaun de plastic și fumează. Șorțul alb pe care-l poartă peste trening o face să semene cu o bucătăreasă. Trăsăturile feței nu sunt nici occidentale, nici asiatice. Sub bluză, are probabil brațele grase și moi.

— Masaj? întreabă Cederna.

Din spatele norului de fum, femeia dă din cap că da. Îi face semn cu mâna să aștepte. Apoi se ridică, stinge țigara într-o scrumieră deja plină și dă la o parte o draperie care împarte încăperea în două. De cealaltă parte este o canapea pe care se află prosoape împăturite, iar pe jos un vas cu apă la suprafața căreia plutesc patru petale.

— *Ten dollars for thirty minutes.*

— Ai?

— *Ten dollars. Thirty minutes*, repetă femeia mai clar.

Cederna nu știe care sunt tarifele femeilor care fac masaj și ale prostituatelor, are doar o vagă idee, dar i se pare de-a dreptul un furt. Zece dolari! Nimic nu costă așa scump în bazele militare. Însă are un chef nebun să simtă mâinile alea pe corpul lui.

— Okay, spune și se-ndreaptă spre canapea.

Femeia îl oprește.

— *First, you pay.*

Și tâmpită, și lacomă! Cederna se caută în portofel. Îi arată femeii o hârtie de cinci euro.

— *Five euros. Like ten dollars.*

Femeia clatină din cap, severă.

— *Ten dollars, ten euros.*

— Bine, bine. Du-te-n mă-ta.

Îi trântește în palmă o hârtie de zece euro mototolită, de parcă ar fi victima unei tâlhării. Femeia nu-și pierde calmul. Îl invită să se dezbrace.

— *Undress,* îi ordonă.

— *What?*

— *Undress yourself. You naked,* explică ea prin gesturi, apoi trage draperia și-l lasă singur.

E chiar locul pe care și l-a închipuit. Cercetează la lumină un prosop, are porțiuni foarte uzate, rărite, îl apropie de față ca să-l miroasă. Îl încearcă o vagă senzație de greață. Dacă Ietri ar fi încă în viață, ar fi venit împreună aici. Pentru caporalul Ietri ar fi fost perfect, ar fi scăpat de porecla lui, virginica. Sau poate că nu, poate că Cederna i-ar fi zis așa și după. Pe urmă ar fi băut ceva împreună, iar el l-ar fi stors de toate amănuntele. Îl ia cu amețeală, trebuie să se sprijine de canapea ca să nu cadă. De ce se-ntoarce mereu cu mintea în același loc? Nu vrea cu

niciun chip să poarte cu el o fantomă. Trebuie s-o alunge rapid.

Își desface centura. Se dezbracă la repezeală, fără a uita să-și împăturească efectele. Trebuie să se concentreze asupra lui însuși, altfel n-are cum ieși la liman. A cheltuit zece euro și ar fi bine să se bucure de ei până la capăt. Își scoate și chiloții. Rămâne gol, în picioare, neștiind ce să facă. Poate că nu trebuia să se dezbrace de tot, femeia n-a fost explicită cu privire la lenjerie. Se simte brusc jenat. Își pune înapoi boxerii și se întinde pe canapea așa, dar se răzgândește imediat. Coboară, îi scoate din nou și se-ntoarce să se întindă pe burtă, cu prosopul peste fund.

— *Ready?* întreabă vocea din cealaltă parte a încăperii.

Masajul începe de la extremități. Cederna e uluit de forța femeii. Își strecoară degetele unul câte unul în deschizăturile înguste dintre degetele de la picioare și apoi trage de parc-ar vrea să-i rupă falangele. Presează cu degetul mare un punct de pe centrul tălpii, provocându-i un fior rapid, care-i parcurge întregul corp, până în creștet. Apoi trece la gambe. Palmele unse cu ulei parfumat avansează de-a lungul mușchilor lui Cederna.

El fixează petalele de trandafiri care plutesc nemișcate în vasul cu apă.

De pe coapse, femeia se aventurează sub prosopul uzat și-i mângâie fesele. În coborâre, buricele degetelor ei îi ating zona inghinală și apoi se retrag, lăsându-l nesatisfăcut. Corpul său e foarte încordat, stă să explodeze.

Nu te gândi, nu te gândi. Uită. Nu te gândi.

Masajul pe șira spinării îi provoacă durere, dar strânge din dinți. Femeia insistă îndelung asupra nervilor încordați, îi torturează cu degetele. Când îi înfige un cot între umeri, Cederna lasă să-i scape un geamăt și o îndepărtează.

— *Massage too strong*? întreabă femeia, deloc speriată.

Mândria îl împiedică să recunoască adevărul.

— *No, not too strong.* Dă-i înainte.

Femeia reduce totuși apăsarea. Lui Cederna îi place când ajunge la gât și la rădăcina părului. Se luptă să nu adoarmă, până când femeia îi ordonă brusc să se întoarcă pe spate și o ia de la capăt. Picioarele, gleznele, cvadricepșii. Acum e mai expeditivă. Când termină cu picioarele, dă la o parte prosopul cu un gest rapid. Are sub ochi chiar priveliștea erecției

puternice a lui Cederna.

A-așa. Uite c-am ajuns și aici.

Deschide o clipă ochii și privește pe furiș chipul femeii. Nu pare tulburată, iar el se simte un pic jignit. Îi masează abdomenul, distrată.

Cederna n-a mai făcut dragoste cu o străină. De la una ca asta s-ar putea căptuși cu o boală cât ai zice pește, SIDA, blenoragie sau ceva necunoscut și îngrozitor, o infecție dintr-alea care fac praf organele genitale. Nu contează, vede el după. O să se spele bine. Acum nu vrea decât să scape de chipul pământiu al lui Ietri care i-a apărut iar pe neașteptate în fața ochilor.

Femeia a stins neonul din tavan și a aprins în locul lui o lampă cu becul vopsit în roșu. Imaginea mizeriei din încăpere se mai atenuează, dar nu de tot. În timp ce femeia insistă în zona inghinală, provocându-l, o tristețe imensă și grea se lasă peste caporalul Cederna. Brusc îl cuprinde dorul de Agnese, de Ietri, dorul după ceva nedeslușit și numai al său, ca un secret pe care-l cunoștea de multă vreme, dar pe care l-a uitat.

— *Baby massage*?

— Ai?

— *Do you want a massage for your baby*?

Cederna se afundă tot mai mult în tristețe. Femeia îi explică cu același gest pe care-l folosiseră și pușcașii marini. Privită de jos, în lumina roșiatică, nu e prea atrăgătoare. Nu contează. Cederna încearcă s-o tragă spre el apucând-o de-un braț. Ea se zbate, făcând din nou paradă de forța ei.

— *No! No sex!* zbiară. *Only massage.*

Uluit, Cederna slăbește strânsoarea.

— *No sex?* Păi, nu ți-am dat zece euro?!

— *No sex!* insistă femeia și se dă un pas înapoi, încrucișându-și brațele.

Cederna lovește cu pumnul în marginea canapelei.

— *Baby massage? Yes or no?*

Se predă. Bine, *baby massage*, ce-o fi, numai să-l ia și să-l ducă de-aici. Lasă brațele să-i cadă de-o parte și de alta a corpului.

— *Do you want music?* întreabă femeia.

— *No. Please. No music.*

De-o parte și de alta a căilor de acces din baza Delaram, în șanțurile de scurgere a apei pluviale, e îngrămădită mizerie de felurite tipuri. O populație de pisici vagaboande se mișcă precaut printre gunoaie, din când în când felinele se opresc, fixează ceva cu privirea, apoi se aruncă înainte. René nu reușește să descopere nici măcar un șobolan, dar e limpede că sunt din belșug.

Intră în clădirea telefoanelor, care în raport cu dotările precare din FOB pare centrul de control al unei agenții spațiale. Caută în carnețel numărul Rosannei și-l formează în grabă, ca să nu lase loc de ezitări ulterioare, și-a permis deja prea multe. Telefonul sună în gol de patru ori, dar în cele din urmă Rosanna răspunde.

— Sunt eu, René.

— Doamne-Dumnezeule.

Întârzierea semnalului mai lasă loc pentru o ultimă, vagă nesiguranță. Oare chiar asta vrea? E pe cale să-și lege viața de o femeie pe care abia dacă o cunoaște, mai în vârstă ca el, au făcut dragoste de câteva ori și-apoi s-au uitat la filme vechi. Îl așteaptă dificultăți majore, urmări de care nici măcar n-are habar, poate chiar nefericirea. Războiul dintre avantaje și dezavantaje îi revine în minte, dar de data asta René îl respinge. Știe ce are de făcut. Se vede limpede pe sine împreună cu copilul, întinși pe o pajiște verde și, la urma urmei, asta e cea mai frumoasă imagine pe care a avut-o de multă vreme încoace.

— Ce faci? Ești rănit?

— Nu, nu, sunt bine.

— Am auzit totul la știri. Ți-au pomenit și numele. Ce grozăvie, René. Ce cumplită grozăvie. Bieții băieți.

— Rosanna, ascultă-mă. Am stat mult la îndoială, m-am tot gândit. Nu-mi venea să cred că tu ești… în fond abia dacă ne cunoaștem, nu-i așa? Și suntem și foarte diferiți. Dar viața de-aici mi-a deschis ochii. Dumnezeu a vrut să nu mor. A hotărât că trebuie să mă ocup de copilul nostru, că el trebuie să aibă un tată. Credeam că mai am multe de făcut pentru mine însumi, dar de fapt nu mai am nimic de făcut pentru mine, nu mă mai interesează. Vreau copilul. Sunt pregătit. Sunt, crede-mă.

— René, ascultă-mă…

— M-am gândit la toate. Azi-noapte stăteam întins pe pat cu

lanterna în gură și mi-am notat, am făcut o listă. Sunt multe lucruri de pus la punct, dar o să reușim. Te poți muta la mine, casa nu e enormă, dar e suficient de mare. Trebuie să eliberez biroul, dar acolo sunt numai fleacuri. Nici măcar nu-i un birou adevărat, eu îi spun așa. Pot s-arunc totul și se face loc. Voi fi un tată bun, Rosanna, îți promit. Am fost un comandant foarte prost, am lăsat să moară cinci dintre băieții mei, dar am să mă răscumpăr, am să fiu un tată perfect. O să stau tot timpul cu el. O să-l învăț să meargă cu bicicleta, să joace fotbal și… de toate. Chiar dacă o să fie fată. Aș vrea tare mult să fie fată. Ți-au spus deja dacă-i băiat sau fată, Rosanna? Spune-mi, te rog, vreau să știu.

O aude respirând la celălalt capăt al firului. Plânge. Ar vrea s-o aibă aici, s-o strângă-n brațe și să-i șteargă lacrimile. E foarte normal să plângă, ăsta e momentul lor de tragedie și de bucurie, e începutul poveștii lor și peste ani și-l vor reaminti.

— Ești un prost, René.

— Nu, Rosanna. O să fac așa ca să fie totul bine, îți jur. Noi doi… o să găsim o cale.

— Taci din gură! Ce naiba, nu-nțelegi?

— Ce să înțeleg?

— E prea târziu.

René își simte gura uscată. A vorbit mult și grăbit. Americanii vorbesc tare, zbiară în receptoare, latră, nu le pasă de ceilalți. Vacarmul face să i se-nvârtă capul.

— Ce-ai făcut? întreabă René.

— E prea târziu.

— Rosanna, ce naiba ai făcut?

Oile aleargă în jos pe pantă, se clatină pe picioarele slăbănoage, cu boturile încrețite de spaimă. Ceva nu e-n regulă, nu se vede păstorul. Ăștia vor să ne-o tragă. Foc, foc, foc cu toate armele din dotare. Camionul explodează ca un tunet și lasă un țiuit în urechi. Trebuie să fim pregătiți, trebuie să fim cu ochii-n patru. Copilul nu e copil încă, e un țânțar. Îl aspiră cu un tub și în cinci minute e gata.

— Adio, René, spune Rosanna. Ai grijă de tine.

Pe femeia care face masaj o cheamă Oxana, are treizeci și opt de ani, dar pare mai în vârstă. Vine din Turkmenistan, care în închipuirea lui Cederna e doar un alt loc împuțit undeva mai

la nord, un alt loc pe care nu-i nicio pagubă dacă nu-l știi. Nici nu-i dă voie să afle mai mult: când soldatul se lansează într-o conversație, femeia i-o taie scurt arătându-i canapeaua sau, dacă au terminat, ușa. Răspunde monosilabic la întrebări și nu-i pune niciodată întrebări despre el. Ca să se răzbune, Cederna o silește să reducă durata masajului. Îi apucă imediat mâna și i-o pune acolo unde are interes. Ea nu-i mulțumită, pregătirea îi permite să fie mai puțin scârbită de sine însăși, Cederna nu e atât de insensibil încât să nu-și dea seama. Astfel, totul se rezolvă în câteva minute. Apoi, soldatul iese din baracă și rătăcește prin baza americană, ca să scape de o agitație care, în loc să scadă, crește și crește și crește. Până ajunge în cortul unde camarazii săi se încăpățânează să rămână muți și triști, are chef să meargă din nou. Are chef de Oxana. Nu reușește să se gândească la altceva. Gonadele sale produc sămânță în exces, fără oprire.

Într-o singură zi se prezintă la Oxana de cinci ori. Rezolvarea cu mâna e degradantă, abia dacă-l satisface, dar ce altceva poate face? Ea îl respinge când încearcă să obțină mai mult. Când i se-ntâmplă să găsească ușa barăcii închisă, îi trage un șut și se-ntoarce după o jumătate de oră. E aici. O asaltează cu întrebările, e cu putință să fie gelos pe o prostituată? Pur și simplu a ieșit până la closet. Se străduiește să se calmeze.

Înainte de a treia seară petrecută la Delaram, și-a terminat toți banii. Încearcă s-o convingă pe Oxana să-i ofere un tratament gratuit. Ea nu-l lasă nici măcar să se apropie de canapea. Cederna îi aruncă o ploaie de înjurături. Nu obține nimic.

Se-ntoarce la cort și mai agitat. Îi cere lui Di Salvo să-i împrumute niște bani. E cel mai bun prieten care i-a rămas.

— Nu ți-aș împrumuta nici zece cenți, tâmpitule.

— Te rog.

— Hai, valea, Cederna. Du-te și cerșește în altă parte.

Se duce la Pecone, la Rovere, la Passalacqua, chiar și la Abib. Toți îi răspund că n-au sau pur și simplu că nu-i dau, cu o mitocănie pe care nu credea c-o merită. În cele din urmă încearcă la Zampieri.

— Pentru ce-ți trebuie?

— Nu pot să-ți spun.

Zampieri are ochii încercănați.

— Oricum tot nu-ți dădeam.

E apatică, ochii ei îi amintesc de cei ai bunicii lui pe vremea când trăia, acoperiți de vălul cataractei.

— Am nevoie urgentă.

— Nu. Nu e nicio urgență. A fost urgență. Acum nu mai e nicio urgență.

— Hai, Zampa, ajută-mă.

— Ai idee de câte ore n-am închis ochii? Optzeci și patru. Le-am numărat. Optzeci și patru. Cred că n-o să mai reușesc să dorm niciodată.

Se îndepărtează, iritat. N-a făcut rost nici măcar de-un euro. Nu știe ce-o să se facă dacă nu găsește banii.

Înainte de masa de seară e din nou în fața barăcii Oxanei. O să-i dea ceva în schimb. Are un cuțit foarte frumos, valorează mult peste zece euro. Un cuțit cu plasele de cauciuc și cu lamă antireflex. Nu-i vine să se despartă de el, dar o să-și cumpere altul la fel, în Italia.

Se năpustește înăuntru, însă de data asta femeia se află dincolo de draperie, cu cineva. Îl gonește, înjurându-l pe limba ei. Cederna se așază afară, pe pământ. Se întunecă, iar el își închipuie ce face Oxana cu celălalt soldat. Cu siguranță că-i permite să meargă mai departe, bineînțeles, e american. Când bărbatul iese, îl luminează rapid cu lanterna. Un negru. Oxana a fost cu un negru! Intră ca o vijelie și trântește ușa după el. Vrea s-o prindă în flagrant, pe jumătate goală încă. Dar Oxana poartă obișnuitul ei șorț și potrivește prosoapele curate pe canapea.

— Ai fost cu ăla?

Ea îi aruncă o privire nedumerită. Ridică din umeri. Nu înțelege.

— Așa carevasăzică? Trebușoara le-o faci și negrilor?

— *De you have the money?* îl întreabă, fără să se întoarcă.

— Nu, spune Cederna.

— *No money, no massage.*

E cât pe ce să-l dea iarăși afară. Trebuie să se calmeze. Cederna scoate cuțitul din teacă.

— *I have this,* spune el.

Oxana sare îndărăt. Se lipește de perete.

— *Put it away!* țipă ea.

Încearcă să ajungă cu o mână la sertarul unui dulăpior pe

rotile.

L-a înțeles greșit. Cederna nu voia să-i facă rău. Izbucnește în râs.

— Ia te uită, s-a schimbat placa!

— *Put it away!* repetă femeia.

Drept cine l-a luat, drept un laș?

— Perfect, spune Cederna, dacă asta crezi despre mine, hai să ne distrăm un pic.

Se apropie de ea, împinge dulăpiorul cu piciorul. Femeia nu-și desprinde ochii de la lama neagră.

Cederna își joacă în mână cuțitul (știe să-l învârtă pe degete, un truc pentru care-l invidiază mulți).

— Ohoho, spune, *no money, no massage*? Da' ăla dinainte avea bani?

Oxana se ghemuiește la pământ.

— *Please,* imploră ea.

În acest moment Cederna înțelege pe deplin șansele pe care i le oferă cei 165 de milimetri ai lamei de oțel. Gata cu banii. Oxana e singură. Cui să i se plângă? Oficial, ea nu există, într-o bază militară nu există prostituate. Și în câteva ore el se va sui într-un elicopter și se va-ntoarce la baza lui. Chiar dacă femeia s-ar bucura de protecție în baza americană, cum e probabil, prietenii ei n-ar avea timp să se organizeze și să dea de el.

Între analiză și faptă trec doar câteva secunde. A învățat să reacționeze rapid în armată.

O ajută să se ridice cu delicatețe. O împinge spre canapea, o întoarce cu spatele. Oxana ascultă de vârful cuțitului ca de o baghetă magică. E puternică, dar nu cât să-l împiedice să-i imobilizeze ambele mâini cu stânga. Folosește dreapta ca s-o dezbrace și să se dezbrace și el, nu de tot, apoi apucă din nou cuțitul, pe care pentru o clipă îl ținuse strâns între dinți, și i-l pune sub bărbie. Îl apasă puțin în carnea gâtului, fără să taie. Nu vrea s-o rănească.

Ești o brută, Francesco Cederna!

Sunt un lup, nu vi s-a spus?

Oxana nu mai țipă, scoate gemete, dar ar putea fi și gemete de-ncurajare. Se încordează atunci când el o mușcă ușor de umăr, și Cederna se simte aţâţat s-o mai facă o dată. Vrea s-o sfâșie-n bucăți, s-o mestece. O umple de bale pe gât și în păr. Toate gândurile i se topesc, în sfârșit. Toate fantasmele se

evaporă. Atât îi era de-ajuns, nici nu era așa de mult. E soldat: știe cum să obțină ce nu i se dă de bunăvoie.

După, nu-și va mai aminti mare lucru. Doar ultima privire pe care i-o aruncă femeii, înainte de a fugi din baracă, bluza suflecată pe jumătate, șorțul pe jos, pantalonii și chiloții căzuți la glezne și două pulpe strunjite, palide în lumina roșiatică. Una îi tremură ușor. Sătul, palid, nevenindu-i să creadă, Cederna se adâncește în noapte.

Giulia Zampieri a rătăcit mult prin baza americană, în întunericul care nu e deplin ca în FOB, ci întrerupt de luminile de neon aflate deasupra intrărilor în barăci. Simte un vid enorm în cap, de parcă cineva i l-ar fi golit cu o pompă. Ocolește un cort și dă peste un leagăn. E înjghebat dintr-un cauciuc de camion suspendat cu două lanțuri de un cadru metalic. Ce naiba fac pușcașii marini cu un leagăn? Pare o glumă: *ce face un soldat american într-un leagăn?* Singurul lucru pe care-l poate face: se leagănă.

Se așază pe cercul de cauciuc, afundându-se în golul său. Își face vânt cu picioarele. Lanțul scârțâie, atinge din nou pământul cu vârfurile picioarelor, apoi începe mișcarea pe care a învățat-o cu veacuri în urmă, într-o altă viață: ghemuit, întins, ghemuit, întins… își apleacă bustul ca să-și crească balansul. Leagănul o poartă lin, înainte și înapoi, în aerul stătut, căldicel și mohorât.

Când soldații ajung înapoi la baza Ice, vremea s-a schimbat. Plouă fără încetare de trei zile, o ploaie măruntă și agasantă. În câteva zile, ploile din regiune ating media anuală de precipitații, apoi o depășesc de două ori, de trei ori. Pe pământ, praful devine un terci noroios, apoi se lichefiază de tot. Oriunde se află o pantă, cât de mică, se scurge nămol. Pârâiașele se unesc într-un torent care străbate baza de la nord la sud și se revarsă afară pe intrarea principală. Pe rând, se vădesc limitele de impermeabilitate ale corturilor și nesfârșitele imperfecțiuni din montarea lor. În jurul fiecăruia trebuie săpate șanțuri, astupate găuri, întinse pânze impregnate. Pentru băieți este un antrenament crud și cinic în vederea continuării vieții pământești: cineva a murit, dar cine rămâne în viață trebuie să-și suflece mânecile, să se asigure că rămâne uscat.

Locotenentul Egitto s-a limitat să așeze o găleată în dreptul unei rupturi în cusătura acoperișului. Apa picură la intervale regulate, ca ticăitul unei pendule. A întins și câteva cârpe pe jos, la intrare, pentru ca soldații să-și poată șterge tălpile când intră. Vin însă foarte puțini. După expediție, în bază s-a răspândit o pudoare absolut nouă: cine să aibă neobrăzarea să-și trateze o conjunctivită, o gripă sau o durere inghinală, când cinci camarazi au murit sub focul inamic, iar altul e practic scos din uz? Egitto însuși participă la această formă inedită de neglijare de sine. Nu s-a mai ras, abia dacă mai mănâncă ceva și se spală rar, chiar și pe dinți.

Irene a plecat. A găsit un bilet de la ea înfășurat într-unul dintre flacoanele cu antidepresive, pe care ea le-a înlocuit cu un pumn de jeleuri de fructe. Un gest de afecțiune, dar și de reproș. Biletul poartă inițialele ei și numărul de telefon, fără urări și fără comentarii. De ce s-a hotărât să i-l lase acolo? Și ce-ar trebui să facă cu el? L-a pus la păstrare printre efectele sale personale, spunându-și că nu-l va folosi.

Nu simte nicio durere, nici pentru plecarea ei, nici – lucru mult mai grav – pentru moartea băieților. Poate că de vină sunt pastilele, sau poate că el nu mai e în stare. Dacă a doua ipoteză îl tulbură, prima nu reprezintă cine știe ce mângâiere. Trăiește un sentiment pe care-l cunoștea deja: că toată durerea, toată suferința, toată compasiunea față de celelalte ființe umane se reduc pur și simplu la biochimie – hormoni și neurotransmițători inhibați sau eliberați. Când își dă seama de

asta, îl cuprinde pe neașteptate indignarea.

Hotărăște că, de vreme ce e incapabil să simtă ceva mai de Doamne-ajută, și-o va impune el singur, va fi forma lui personală de expiere a grozăviilor la care a asistat și a luat parte. Din senin, într-o vineri seară, nu-și mai ia medicamentele. Desface capsula și-i aruncă conținutul în coșul de gunoi. În locul ei, mestecă un jeleu cu zmeură. Întrerupe brutal tratamentul după opt luni, contravenind cu o bucurie ascunsă recomandărilor firmei farmaceutice.

Se așteptă la cine știe ce tulburări de pe urma încetării tratamentului, dar zile în șir nu se-ntâmplă nimic, dacă exclude insomnia și câteva rapide episoade halucinatorii. Sufletul lui e o pajiște. Suferința rămâne înghețată, altundeva. Locotenentul începe să se îndoiască în chip absolut de existența ei. Nu-l mișcă ceremonia funebră oficiată în popotă de un capelan venit din altă parte. Nu-l mișcă convorbirea telefonică – confuză – cu caporalul Torsu, în Italia, unde acesta suferă cea de-a treia intervenție de reconstrucție maxilo-facială. Nu-l mișcă glasul fragil și absent al lui Nini și nici apariția soarelui care sfâșie stratul de nori, redându-i muntelui întreaga splendoare aurită.

După masa de prânz se duce în continuare în audiență la Ballesio. La început, colonelul pare nehotărât, nu știe ce atitudine să ia cu privire la doliul general. Apoi, evident, hotărăște că cel mai bine este să-și urmeze instinctul, adică să continue ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Are un mod absolut personal de a-i ridica moralul, care nu se dovedește prea eficace. Din ce în ce mai des rămân tăcuți, Ballesio concentrat asupra pipei pe care a început de curând să și-o etaleze, Egitto urmărind inelele de fum care-i ies pe gură și se topesc în aer.

Corpul său e cel care reacționează primul. Face febră, mare, noaptea urcă la patruzeci de grade. N-a mai avut o asemenea temperatură de când era copil și-l ausculta Ernesto, cu gura și nasul bine protejate de mască. Învelit în sacul de dormit, Egitto transpiră abundent, e cuprins de friguri. Rămâne la pat două zile la rând, dar nu cere ajutorul nimănui. Pune să i se aducă o sticlă de apă, cât să nu trebuiască să iasă din cort. Ballesio vine să-l vadă o dată, dar el e prea bolnav ca să-și aducă aminte mai târziu ce i-a spus colonelul sau ce i-a răspuns el. Își amintește doar că, în timp ce plana deasupra lui cu fața ca o lună plină,

nu se oprea din vorbit, dând mereu din mâini.

Apoi, brusc, așa cum a venit, febra dispare, lăsându-l într-o stare de prostrație și cuprins de un elan ciudat, hotărât să purceadă la o acțiune pe care încă n-a întreprins-o și pe care nici măcar n-o cunoaște. Egitto are chef să umble, să se miște, să străbată baza în lung și-n lat de mai multe ori pe zi. Dac-ar putea, ar ieși de aici și-ar alerga kilometri întregi, fără să obosească.

Dar singurul mijloc pe care-l are la dispoziție pentru a se îndepărta de bază e telefonul. După zece zile de amânări, se hotărăște să formeze numărul Mariannei.

— Ți-am scris opt mailuri, opt. Am telefonat la toate nenorocitele alea de birouri de la minister ca să dau de tine, iar tu nici n-ai catadicsit să mă suni înapoi. Măcar ai idee ce rău mi-a fost? A fost îngrozitor. Nu te-ai gândit nicio clipă la grijile pe care mi le-am făcut?

— Îmi pare rău, spune Egitto, dar sunt scuze automate.

— Sper ca acum să te expedieze acasă. Imediat.

— Mandatul mai durează patru luni.

— Știu, dar tu ai avut o traumă.

— Ca mulți alții, aici.

Marianna oftează adânc.

— Nu mai am chef să port discuția asta cu tine. Sunt… sătulă. Măcar ai sunat-o pe Nini?

E prima oară în mulți ani când Marianna își manifestă interesul pentru mama ei, pentru faptul că și Nini ar putea fi îngrijorată pentru el. Egitto e uluit.

Evident, se înșală. Iluzia durează doar câteva secunde.

— I-ai vorbit despre casă? continuă ea.

— Nu.

— Alessandro, te-am rugat să te ocupi de ea. Acum e momentul să vindem, ba e chiar târziu. Cu criza asta imobiliară, locul își pierde din valoare pe zi ce trece.

Abia acum înțelege: nu e făcut din milă și nici din înduioșare, nu e făcut din suferință. Dopul care-i blochează emoțiile și care acum e împins afară cu putere e pur și simplu un dop de furie. Pornește de la nivelul stomacului, îi inundă măduva spinării și se răspândește prin nervi până la terminațiile periferice.

— Puteai să-i vorbești tu, spune Egitto.

— Alessandro, ai înnebunit? Eu nu vorbesc cu ea.

— Tu ești interesată de vânzarea casei. Puteai să-i vorbești tu.

— Ascultă, sunt convinsă că n-a fost o plăcere să treci prin ce-ai trecut tu. Îmi dau seama. Dar asta nu-ți dă dreptul să te iei de mine.

— Eu țin la casa aia.

— Nu, tu nu ții la casa aia. Noi nu ținem la casa aia, ți-aduci aminte? Ți-aduci aminte cum îi spuneam?

Palatul lui Ceaușescu, așa-i spuneau.

— Asta era demult.

— N-are nicio importanță, Alessandro. Niciuna. Nici măcar n-au venit la nunta mea, ți-aduci aminte? Li s-a fâlfâit.

— Nu m-ai întrebat niciodată cum e pe-aici.

— Despre ce vorbești?

— Nu m-ai întrebat cum e. Aici.

— Cred că pot să-mi închipui cum e Afganistanul.

— Ba nu, nu poți. Și nici nu-ți închipui. E aici un munte imens, fără un copac, fără un smoc de iarbă. Acum are vârful acoperit de zăpadă, iar granița dintre zăpadă și stâncă e foarte clară, așa cum nimeni nu și-ar putea închipui. La apus, fiecare are o nuanță diferită, par niște cortine.

— Alessandro, ție nu ți-e bine.

— E un loc minunat.

Petele zvâcnesc la unison, sunt gata să explodeze. Poate că dedesubt există o piele nouă, o epidermă neatinsă. Sau poate e doar carne vie, mustind de sânge.

— Și trebuie să-ți mai spun ceva, Marianna. Mergând spre altar, în ziua nunții tale, nu eram invincibili. Ne spuneam doar așa. Ne spuneam că e bine și-așa, ba chiar că e mai bine, că toți ne vor vedea… liberi și independenți. Dar nu era adevărat. Credeau că suntem doar doi nebuni. Le era jenă pentru noi.

Marianna tace acum, în vreme ce locotenentul are pe limbă gustul sălciu al cuiva care a mers prea departe, dincolo de o linie pe care înainte nu îndrăznea nici măcar s-o privească.

— Ne auzim în curând, Marianna, spune Egitto.

Mai are timp să distingă ultimul protest, șoptit, al surorii lui: „Te-ai aliat cu ea?”, care-i înfige un pumnal în inimă. Nu poate face însă nimic. Pune receptorul în furcă.

Nu, nu s-a aliat cu Nini. Nu mai e aliatul nimănui.

Partea a treia

OAMENI

Viața nevinovată a nutriilor

În ultima perioadă a vieții, Ernesto ieșea din casă după-amiaza târziu, făcând aceeași plimbare de-a lungul malului taluzat al râului. Se îmbrăca mai gros decât era necesar, punând pulovere peste bluze de lână, ca pentru a reda corpului o consistență pierdută. Umbla privind în sus, cu o expresie neîncrezătoare, și ajungea într-un loc în care cursul râului se lărgește într-un liman cu apă stătătoare. Se așeza pe o bancă din metal vopsit, nu departe de mal. Își trăgea sufletul, luându-și pulsul la jugulară cu ajutorul unui ceas de mână. Când ritmul cardiac reintra în normal, scotea din buzunar o pungă de hârtie cu pâine uscată și o fărâmița între degete încet, dregându-și glasul. Uneori, în loc de pâine, aducea cotoare de măr.

Nutriile cărora le dădea de mâncare erau niște animale oribile, un soi de șobolani mari, cu botul cleios, cu mustăți lungi de culoare deschisă și cu blana udă și lucioasă. Trăiau între limanul cu apă stătătoare și râul nămolos, înghesuite unele în altele.

— Le vezi? mi-a spus într-o bună zi. Sunt ca niște copii. Gata să se calce-n picioare pentru nițică hrană. Sunt așa de nevinovate. Și trăiesc mizerabil. Niște oportuniste scârboase.

În timp ce rozătoarele se îmbulzeau în jurul mâncării, Ernesto vorbea despre Marianna, despre vremea când era mică. Repeta aceleași jocuri de cuvinte pe care le auzisem de zeci de ori și care-și pierduseră orice efect de cât fuseseră povestite. Nu reușea să se împace cu răzbunarea pe care i-o aplicase fiica lui, poate că nici nu era în stare s-o privească drept ceea ce era. Răzbunare pentru ce? ar fi răspuns. Nu fusese niciodată prea înclinat să se pună în discuție pe sine. Prefera să se refugieze într-un conglomerat de fantezii. Cât despre fata care mai exista pe undeva, n-o pomenea niciodată. În linie dreaptă, probabil că nu se afla departe de limanul cu nutrii, dar cu siguranță era la ani-lumină distanță de inima lui. Acum, privind în urmă, mi se pare că tocmai asta a și fost noutatea uluitoare a ultimelor zile petrecute cu tatăl meu:

crezusem întotdeauna că n-are inimă. I-o găsisem abia acum, când totul se destrămase iremediabil.

Când starea lui s-a înrăutățit brusc, mi-am luat o permisie de trei săptămâni și-am venit acasă. Eram oaspetele lui Nini și-al lui Ernesto, oaspete în odaia în care crescusem. De pe pat, vedeam ușa de la camera Mariannei, aceeași pe care-o fixasem de nenumărate ori, încercând să ghicesc ce se petrecea dincolo de ea în după-amiezile când, în lipsa părinților de-acasă, ea se încuia cu băieții.

Aveam un set de prosoape numai al meu și țineam periuța de dinți în trusa de voiaj. De fiecare dată după ce-o foloseam, o puneam înapoi în valiză. Nu-mi venea să las în baie sau altundeva niciun lucru care-mi aparținea. Fiecare suprafață a fiecărei mobile era atât de impregnată de trecut, încât acesta ar fi înghițit-o cu siguranță imediat, ca s-o strămute într-o altă dimensiune a timpului, inaccesibilă. Seara, când mă uitam în oglindă, mă opream cu privirea asupra abțibildurilor cu girafa și elefantul. *Un copil prevăzător se spală pe dinți de zor. Cantre dinți să ții curat, trece ața neapărat.* Recitam în tăcere îndemnurile în versuri pe care le purtau, fără regrete și fără nostalgie.

Ordinea discretă și inflexibilă a lui Nini domnea încă în apartament. Peste câteva săptămâni, în chiar ziua morții tatălui meu, urma să plece cu un bagaj ușor, ca să se mute la soră-sa, rămasă văduvă înaintea ei, și să nu se mai întoarcă niciodată. Abia atunci aveam să înțeleg cât de slab era atașamentul ei față de casa în care trăiserăm împreună. Dacă a iubit-o vreodată cu adevărat, la un moment dat a încetat s-o mai iubească, fără ca vreunul dintre noi să-și fi dat seama. Aș fi putut să surprind anumite semne, să remarc, de pildă, că treburile domestice o oboseau din ce în ce mai tare (se resemnase să angajeze o femeie care o ajuta la două zile, încălcând astfel dintr-un foc trei sau patru puncte din Carta Fundamentală a Austerității, promovată tot de ea), dar trecuse deja mult timp de când nu mai acordam nicio atenție declinului său.

După răzvrătirea Mariannei, slăbise tot mai tare, slăbise pe zi ce trece, deopotrivă la trup și la minte. Viața ei continua la suprafața unei pelicule subțiri, care-o acoperea pe dinafară. Reacționa încă la rugăminți așa cum te așteptai s-o facă sau, mai exact, așa cum te așteptai s-o facă un automat având

aparențele unei femei mărunte de șaizeci de ani. Când zâmbea, foarte rar, zâmbetul ei era gol și-mi amintea că, în orice caz, eu nu voi reprezenta niciodată un motiv suficient pentru a-i retrezi bucuria. Nici Ernesto nu mai reprezenta un motiv, Nini asista la evoluția rapidă a bolii lui de parcă ar fi fost vorba de o pedeapsă divină care-i privea pe amândoi. Într-o vreme, ar fi dat glas acelui sentiment mut într-o frază precum: „Uite, pe-asta chiar am meritat-o!”

Diminețile eram ocupat cu vizitele la spital ale lui Ernesto și cu imensa, dezolanta, birocrație asociată lor. Lucrase vreme de treizeci de ani în același spital, într-un pavilion aflat la o distanță de numai patruzeci de metri și două rampe de secția de urologie, unde era tratat acum, fusese la un pas de a deveni medic primar, dar se bucura doar de puține privilegii. Își aștepta rândul ca orice pacient, pe șirul de scaune din plastic albastru de pe culoar, agitat, vorbind întruna. Era obsedat pe atunci de solvenții chimici amestecați în culorile cu care erau vopsiți pereții acelui coridor, de poluarea electromagnetică și de ftalații aflați din belșug în recipientele de plastic pentru hrana spitalelor – care toate provocau tocmai cancerul de prostată. Estima că înghițise treizeci și șapte de chintale de mâncare contaminată. De parcă faptul de a ști asta ar mai fi putut schimba ceva.

Din când în când, câte un coleg mai tânăr îl recunoștea și se oprea să schimbe câteva cuvinte cu el. Ernesto profita pentru a-l înghesui într-un colț și a critica terapia la care era supus. Își expunea strategiile alternative elaborate pe ascuns, citând surse exotice și cam dubioase din literatura oncologică recentă. Nu i-ar fi acordat niciodată unui specialist încrederea pe care și-o acorda sieși și propriilor lui intuiții, nici măcar într-un domeniu în care n-avea competențe. În lecțiile alea improvizate de medicină, care se pierdeau adesea într-o prelegere didactică generală, era atât de persuasiv, încât mă atrăgea adesea de partea lui. Era deci limpede că-și menținea ascendentul asupra mea, ce mai. Bărbatul în halat alb dădea din cap nerăbdător, interesat numai în aparență. Iar dacă în cursul zilei mai trecea o dată pe-acolo nu se mai oprea la taclale.

— Viața nu ne dă prea multe lucruri înapoi, i-am spus într-o dimineață, convins că era un gând care-l frământa.

Ernesto a ridicat din umeri. N-avea chef să răspundă. Vârsta

îi afectase diferite laturi ale personalității, dar nu și respectul pentru raționament, care trebuia să fie întotdeauna logic, deductiv. Nu suporta divagațiile despre ce este sau nu este realitatea, sau le suporta doar când erau verificabile obiectiv. De fapt, a părut că-mi răspunde tocmai prin tăcere: evident că viața nu dă înapoi ceea ce te aștepți să-ți dea.

Într-o noapte de februarie a avut o criză respiratorie. Ambulanța a venit să-l ducă la spital. A fost internat în secția de reanimare, intubat și perfuzat. Au avut amabilitatea să-l pună într-o cameră cu un singur pat, pe fereastră se vedea o parte din muntele acoperit de zăpadă, care se colora în roz la răsărit. Când a devenit clar că nu va mai dura mult, Nini, destul de calmă, mi-a spus:

— Du-te și telefonează-i. Te rog.

Am ieșit din spital. Uitasem să-mi pun pufoaica și m-a izbit frigul. Am mers până la un mesteacăn desfrunzit și i-am atins trunchiul, în interior limfa curgea lent și îndărătnic. M-am gândit la lupta tăcută purtată de plante și brusc m-a cuprins furia. Deci așa aveau să se petreacă lucrurile? Doi oameni își declară război pentru tot restul vieții, pârjolind totul în jur, pentru ca în cele din urmă moartea să-i reunească într-o cameră de spital, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cum rămânea atunci cu amenințările, cu mutrele acre, cu intransigența, cu tot ce îndurasem eu?

Marianna mi-a răspuns somnoroasă:

— E șase și un sfert, Alessandro. Ce vrei?

— L-au internat pe tata.

— Vorbești de Ernesto?

— De tata, da.

Am auzit-o cum își liniștește soțul – „Dormi, nu e nimic” –, apoi un foșnet de așternuturi, câțiva pași. A reînceput să vorbească ceva mai tare:

— Și ce-ar trebui să fac eu?

— E pe moarte. S-ar putea să nu mai dureze mult. Sângele i-a invadat…

— Nu mă interesează ce are. Nici nu-mi spune. Ți-a cerut el să-mi telefonezi?

— E sedat. Nu vorbește.

— A vorbit destul cât a fost treaz.

— Marianna, nu-i momentul să…

— Să ce? Fie-ți milă de mine, Alessandro. Într-o oră sună deșteptătorul și n-aș vrea s-ajung praf la serviciu.

— Tu vorbești serios?

— Ți se pare că am chef de glume? Știi foarte bine cât de greu adorm, acum mă tem c-o să stau în pat cu ochii holbați până se face șapte.

Am tras un șut în trunchiul mesteacănului. O fâșie de scoarță albă s-a desprins și a căzut pe pământ. Pe dedesubt, coaja era netedă și curată. M-am aplecat s-o mângâi cu mâna. Furia mi-a trecut așa cum se ivise, cedând locul unei mari întristări, ceva asemănător cu o ultimă speranță de care-ai uitat până în urmă cu o clipă, dar care îți apare brusc înaintea ochilor. Trebuia neapărat ca Marianna să vină imediat, era un lucru esențial. Dacă nu se suia cât mai rapid în primul taxi, dacă nu intra în camera lui Ernesto în timp util ca să-l mai prindă-n viață, dacă lacrimile nu-i izvorau din ochi, dacă pe urmă n-o îmbrățișa strâns pe Nini, dacă toate astea nu se întâmplau, atunci însemna că pentru noi nu exista mântuire. Supraviețuiserăm unei supradoze de suferință și mai puteam suporta încă, dar nu ne-am fi putut izbăvi de descoperirea că acel chin nesfârșit n-a avut niciun sens.

— Vino, am implorat-o, tatăl nostru e pe moarte.

Marianna a rămas tăcută un timp. Am ciulit urechea ca să prind ecoul unui plâns care ne-ar fi mântuit, în sfârșit, pe toți.

— Pentru mine, el nu există.

Cu opt ani înainte, o altă convorbire telefonică, la fel de gravă, dar pe un ton mai umil, marcase culmea perioadei negre a surorii mele și consfințise desprinderea ei definitivă de universul asfixiant al lui Nini și Ernesto. Acum, privind în urmă, mi se pare că episoadele decisive ale familiei Egitto s-au încheiat toate în același fel: la telefon. Doar kilometri întregi de cabluri îngropate la mare adâncime făceau posibilă abordarea unor subiecte pe care, față în față, nu le puteam nici măcar menționa, atât de fierbinți erau.

După ce strânsese o serie impresionantă de nouă și de zece pe carnetele de note, ținute de Nini la loc sigur, într-un dosar aflat în sertarul de sus al bufetului, după diplomele de merit primite de peste tot, succesele școlare ale Mariannei au înregistrat o oprire bruscă. Nu lipsiseră totuși semnele

prevestitoare. La liceu, Marianna traversase perioade de o indolență apatică și bolnăvicioasă, în timpul cărora media notelor ei rămânea în linii mari aceeași, dar depășirea acelor perioade de derută și revenirea în frunte îi ceruseră de fiecare dată eforturi imense. Înrăutățirea situației era aproape imperceptibilă. Totuși, dacă Ernesto ar fi cercetat randamentul ei școlar cu aceleași metode cantitative cu care evalua restul lumii, dacă ar fi făcut un grafic al notelor ei de sfârșit de an, de la clasa întâi până la absolvire, ar fi văzut imediat că rezulta o curbă descendentă.

În ce mă privește, eu urmăream această ușoară și continuă schimbare după cât de clar apăreau pistruii pe fața Mariannei la sosirea primăverii. Socotisem dintotdeauna că miraculoasa forță a surorii mele se datora petelor pigmentate de pe obrajii ei: nu prin ele se deosebea ea de noi, ceilalți, ființe mediocre? Dar în fiecare primăvară ele deveneau mai deschise la culoare. De când își luase obiceiul de a anticipa bronzul estival mergând la solar, abia se mai distingeau. Ajunsă în anul patru la universitate, aproape licențiată în Istoria Artelor – materie care n-o interesa nici mai mult, nici mai puțin decât altele, dar confirma o înclinație spre creativitate pe care întreaga familie i-o atribuia cu plăcere –, pistruii au dispărut cu totul, ca niște stele pe cerul unui oraș poluat. Iar ea, pur și simplu, s-a oprit.

Examenul nici măcar nu era foarte greu, o monografie despre William Blake. La prima încercare a refuzat nota. A făcut o mică tragedie, dar disperarea și înverșunarea ei împotriva asistentului care-i pusese întrebări insistente despre o interpretare obscură a tabloului *Marele balaur roșu și femeia învești*mântată în soare semăna mai mult cu o pază, adoptată ca să mascheze un dezinteres de fond mult mai grav. O lună mai târziu, la a doua încercare, a fost respinsă de profesoara însăși. Iar la masă, în fața noastră, care o priveam uluiți, a făcut-o incompetentă, tâmpită, pocitanie frigidă care ar fi avut nevoie de știm-noi-ce, în timp ce Nini strângea tacâmurile excedată, fără a îndrăzni să protesteze împotriva vorbelor ei.

Ca de fiecare dată, eu îi țineam partea Mariannei. Când rămâneam singuri, o lăsam să-și dea întreaga măsură a talentului în zugrăvirea unui portret acid al profesoarei, demnă cu-adevărat de o pictură înfricoșătoare a lui William Blake. Iar în scurtele răgazuri pe care le lăsa intervențiilor mele,

încercam s-o ațâț.

N-a fost de prea mare folos. Au urmat un al treilea și un al patrulea eșec, în împrejurări niciodată prea bine lămurite. A cincea oară, Marianna s-a prezentat la examen fără lucrare, s-a așezat în fața profesoarei și a asistentului ei și a rămas să-i fixeze cu privirea fără să scoată un cuvânt, până când, pierzându-și răbdarea, cei doi au dat-o afară.

După examen m-a căutat, voia cu orice preț să vin acasă în seara aia – da, era neapărat necesar. Cu un an în urmă, lăsasem să treacă ultimul termen de amânare a recrutării, sfidând împotrivirea generală a familiei și inaugurând prima mea evadare tăcută (poate tocmai fiindcă presimțisem iminența cataclismului și căutam un refugiu). Locuiam deja la cazarmă, dar, în schimbul unui serviciu făcut unui superior, am reușit să-i satisfac cererea.

La cină, printre sughițurile unui plâns isteric, Marianna a anunțat că vrea să abandoneze studiile. Nimeni nu s-a apropiat de ea, nimeni nu i-a mângâiat obrazul răvășit, scăldat în lacrimi. O priveam cum se agită ca un animal prins în cursă. Durerea ei rezona în mine cu aceeași intensitate, dar nu puteam face nimic să i-o alin. Nini aștepta ca eu să fac ceva. Ernesto continua să mănânce cu îmbucături mici. În fine, când ceea ce el socotea pesemne a fi o tipică izbucnire copilărească a fiicei sale a luat sfârșit, a spus:

— Vino mâine-dimineață la spital. Cu mine.

Nu m-am prins imediat, deși era destul de simplu. Pentru un profesionist ca Ernesto Egitto, medic respectat, care negase întotdeauna că în ființa umană ar putea exista și altceva în afară de pura mecanică a corpului și de voința creierului care-o determină, diagnosticul nu putea fi decât unul singur: o urmărise pe Marianna șezând la birou după-amiezi întregi, deci, dacă eșecul nu se datora unei lipse de voință din partea ei, cauza lui se afla negreșit undeva în organism. Nu fusese oare fetița lui cea mai bună din clasă? Cea mai tenace, singura care nu greșea niciodată? *O, dar eu trebuie să mă duc la școală!* îi răspundea ea Botoasei. Probabil că se blocase ceva în funcționarea corpului ei, o să-i dea el de capăt.

Despre ce s-a întâmplat în diversele secții ale spitalului în lunile care-au urmat, dispun numai de informații indirecte, din relatările lui Ernesto în scurtele perioade pe care le petreceam

acasă în permisie. Enumera testele la care o supusese pe Marianna, îi rezuma fișa clinică, tot mai bogată, de parcă ar fi cules date experimentale pentru un studiu științific sau ar fi vrut să-mi exemplifice *in vivo* lucrurile pe care le studiam eu în cărțile de medicină. Ea nu participa, nu comenta, de parcă ar fi fost invizibilă. Rareori dădea din cap sau lăsa să-i fluture pe buze câte un zâmbet scurt și lipsit de căldură.

Pentru început, Ernesto a pus-o să facă o radiografie la cap. Preț de câteva zile i-am ascultat comentariile privind calitățile și limitele structurii craniene a surorii mele. Dimensiunea una peste alta redusă a frunții reprezenta o caracteristică ereditară, imputabilă fără doar și poate stirpei lui Nini, indicând probabil o înclinație scăzută pentru logica abstractă. Deși nu eram de acord cu interpretarea asta lombroziană, aflată într-un contrast ridicol cu rigoarea obișnuită a tatălui meu, nu m-am simțit în stare să-l contrazic.

Electrocardiograma a evidențiat ușoare extrasistole și Ernesto a vrut s-o repete în condiții de efort. Eliminând anomaliile de schelet și pe cele vasculare, a emis ipoteza unor disfuncții ale sistemului limfatic, urmărind până în pânzele albe și această pistă, care în cele din urmă s-a dovedit a nu duce nicăieri. Pe baza analizelor de sânge și urină a exclus o serie de tulburări comune, chiar dacă valorile mari ale bilirubinei l-au îndemnat să ia în considerare o patologie gravă a ficatului. A acuzat-o pe Marianna că bea prea multe băuturi alcoolice, dar supoziția era atât de ridicolă – era aproape abstinentă –, că nici măcar Nini, mereu foarte atentă la mersul investigațiilor, nu i-a acordat credit. S-a mulțumit atunci să-i atribuie surorii mele sindromul lui Gilbert, altă posibilă cauză a recentului ei eșec (așa îl numea acum: *eșecul ei).*

Din venele greu de găsit ale Mariannei au fost extrași alți decilitri de sânge, pentru a descoperi indicii ale unor maladii rare sau autoimune. Trebuia lărgită perspectiva și luate în considerare chiar și un lupus, un diabet zaharat, intoleranța la gluten, morbul lui Cushing sau al lui Crohn… În a doua lună petrecută cu Ernesto dintr-o policlinică într-alta, Marianna părea să fi devenit de-a dreptul anemică, deși numărul hematiilor afirma contrariul. I-au făcut două tomografii computerizate și o rezonanță magnetică, alte radiografii craniene și toracice, comentate de data asta de un conclav de

colegi de-ai lui Ernesto, ca și de un star al medicinii din Elveția, contactat special: molipsiți cu toții deopotrivă de oratoria impetuoasă a lui Ernesto și de îngrijorările sale firești de părinte. Cazul Mariannei devenise public și aproape că uitasem care fusese simptomul ce declanșase investigațiile: un examen ratat. O considerau de-acum grav bolnavă, în pericol. Ea era pur și simplu prea slăbită și prea obosită ca să se opună. Sau, cum am dedus abia mai târziu și cum ar fi trebuit de fapt să pricep din anumite fulgere pe care mi le arunca din când în când, voia să vadă până unde poate merge Ernesto, să demonstreze lumii întregi cât de gravă e nebunia lui, plătind cu propriul ei corp. A acceptat să i se scoată un chist sebaceu din dosul urechii stângi, lipsit de orice gravitate, și să i se vâre pe gât o sondă, plimbată apoi în jos pe esofag până în stomac, pentru a-i explora pereții.

Și exact după rezultatul negativ al gastroscopiei, pe neașteptate, Nini a zis că ajunge, că tortura nu mai putea continua. Știa de mult că nu era nimic serios cu constituția fiicei sale, dar ar fi fost prea obositor să se pună de-a curmezișul intențiilor bărbatului ei. Acum însă gata, trebuia să înceteze. A izbucnit o ceartă. Obiceiul lui Ernesto, în rarele prilejuri când Nini i se opunea, era să se închidă într-o mutenie implacabilă. Stătea ore întregi pe întuneric, cu brațele încrucișate pe piept, ca un faraon mort. Într-o seară nu s-a mai întors acasă. A fost momentul în care Nini i-a poruncit Mariannei să facă ceea ce, multă vreme după aia, avea să-mi ceară mie să fac.

— Du-te și dă-i un telefon. Cere-ți iertare. Spune-i să se-ntoarcă acasă.

— Eu să-i cer?

— Da, tu.

— De ce?

— Fiindcă el așa e.

Nini n-a mai adăugat nimic. În casa Egitto trebuia să înțelegi ce ai de făcut fără ca cineva să-ți explice. Iar Marianna nu s-a lăsat rugată. Ca și cum ar fi examinat pentru prima oară evenimentele bizare și previzibile pe care ea însăși le dezlănțuise, dar din dosul unui geam blindat, s-a dus hotărâtă la telefon, a format numărul lui Ernesto și cu o voce egală i-a spus:

— Îți cer iertare. Întoarce-te acasă.

Așadar, universitatea era o problemă depășită, pe care nimeni n-a mai îndrăznit s-o aducă în discuție, ca și paranteza nesocotită a investigațiilor medicale: înghițite pentru totdeauna de tăcere. Marianna s-a baricadat în odaia ei pentru tot restul anului universitar. A fost ca o carantină. Când o zăream, mi se părea că n-o văzusem de multă vreme atât de fericită și lipsită de griji.

În vară am plecat într-o călătorie, ea și cu mine, împreună cu niște prieteni. Ținta finală era coasta tristă a Mării Baltice, dar, trecând granița dintre Austria și Republica Cehă, Marianna a zis că vrea să se întoarcă înapoi și mi-a cerut s-o însoțesc până la gara cea mai apropiată, de unde voia să ia primul tren potrivit.

— Nu mă simt în largul meu, e bine? Nu-mi plac locurile astea, îmi provoacă anxietate.

A silit întregul grup să facă un popas de o zi într-un sat oarecare de pe lângă Brno, în cele din urmă ceilalți și-au continuat călătoria, enervați de întârziere, ca și de faptul că urmau să stea mai înghesuiți în mașini.

— Nu pricep de ce nu te-ai dus cu ei, a protestat ea.

Dar era limpede că-mi era recunoscătoare și, într-un anumit sens, recunoștința ei mi se părea justificată. Am convins-o să nu strice toată vacanța: de vreme ce tot ajunsesem până aici, puteam să vizităm măcar Viena.

— Viena n-o să-ți provoace anxietate, i-am promis.

Despre acele ultime zile petrecute împreună, am o amintire tulbure și chinuitoare, amintirea unui uragan care te scoală din somn. Marianna era insuportabilă, părea mereu gata să izbucnească în lacrimi. Mânca puțin, mai nimic. La restaurant sau în chioșcurile unde ne opream să luăm prânzul, privea întrebătoare mâncarea și, în cele din urmă, o dădea la o parte plictisită.

După câteva zile am renunțat și eu să mai mănânc. Senzația de foame e singurul element care unește episoadele acelei călătorii, altminteri fără nicio legătură între ele. Mi-era foame în timp ce Marianna privea cu o expresie cumplită corpurile feminine torturate din acuarelele lui Egon Schiele, spunându-mi apoi hai să ieșim de-aici, repede, urăsc muzeul ăsta. Mi-era foame în timp ce stăteam treji, întinși pe patul matrimonial pe

care-l împărțeam jenați, trecând în revistă o serie de întâmplări vechi, care ne făceau să zâmbim sau chiar mult mai rău. Mi-era o foame de-mi venea să leșin, și mi-era greață, în timp ce ne învârteam tăcuți în roata panoramică, atunci când Marianna s-a întors către mine și, cu o privire pe care nu i-o mai văzusem niciodată, mi-a zis:

— N-o să mai am niciodată de-a face cu ei, niciodată.

Și mi-era foame în timpul interminabilei călătorii de întoarcere, pe o ploaie care nu s-a oprit nicio clipă. Fără să ne dăm seama, recurseserăm la forma cea mai aspră de igienă pe care ne-o transmisese Ernesto: să stăm cu stomacul gol cât mai multe ore de-a rândul, atât cât putem suporta.

După întoarcere, Marianna a devenit de neînțeles pentru toată lumea. Și-a pus în aplicare strategia pe care-o avea în minte cu rigoarea pe care i-o admirasem dintotdeauna. A reînceput să-l caute pe băiatul pe care-l frecventase fără entuziasm până în urmă cu câteva luni, un tip confuz și îndrăgostit lulea, pe care Nini îl respingea cu toată forța tăcută a atitudinii sale, s-a mutat la el și, după un an, l-a luat de bărbat. A refuzat orice întâlnire cu părinții noștri și orice mediere din partea mea. A reușit cu brio să nu le mai adreseze o vorbă lui Nini și Ernesto, nici măcar din greșeală, nici măcar să le fi spus lăsați-mă-n pace. A coborât cu o viteză primejdioasă, o dată pentru totdeauna, pe claviatura ei, până la notele cele mai de jos.

Iată cum își retrăia trecutul, iată unde au sfârșit toate reproșurile lui Ernesto, toate sărbătoririle, dragostea acordată și refuzată, recomandările lui Nini, precauțiile, studiul neobosit și îndârjit, olimpiadele de matematică la care s-a clasat a doua, adularea, solfegiul, acordurile executate apăsat, care străbăteau cele cinci etaje ale blocului și ajungeau în garaj, afundându-se apoi în pământ, temele de la liceu corecte și glaciale: fiecare element își adusese contribuția, încărcând-o pe Marianna așa cum încarci un mecanism cu arc. Un milion de învârtiri ale cheiței în spinarea soldățelului de plumb pe care-l întruchipa. Arcul a început să se destindă, iar ea a început să mărșăluiască avântat spre finiș. N-avea importanță că finișul coincidea cu capătul mesei: în familia Egitto eram toți oarecum învățați cu prăpastia.

După căsătorie n-am mai vorbit aproape deloc despre părinții

noștri, nici despre prieteni, despre nimic din tot ce ne lega și avea cât de cât importanță. Când mă duceam la ea, Marianna era întotdeauna cu soțul ei. Nu înțelegeam cum o răzbunare poate fi pusă în aplicare cu atâta răceală și cum poate fi menținută cu atâta consecvență. Hotărâse lucrurile cu mult înainte, prevăzuse mișcările. O manevră neînsemnată declanșase un proces catastrofal. Nici n-avusese loc măcar o înfruntare adevărată, fiecare rămăsese nemișcat în propria vizuină, privind afară. De altminteri, din studiul oaselor mă voi fi ales măcar cu o învățătură: fracturile cele mai grave sunt cele pe care le faci stând pe loc, când corpul hotărăște să se frângă și o și face, fărâmându-se într-o fracțiune de secundă în atât de multe așchii, încât e cu neputință să mai fie reconstituit.

La înmormântarea lui Ernesto, nu m-a întrebat prea multă lume de Marianna. Unii au evitat s-o facă dintr-un firesc spirit de prevedere, dar cei mai mulți își făcuseră în decursul anilor o idee suficient de confuză și de înspăimântătoare despre întregul context încât să-și țină gura. După cât se pare, curenții de aer reușeau să iasă afară și dintr-o casă temeinic ferecată cum era casa Egitto.

La câteva zile după înmormântare, m-am adresat unui coleg psihiatru de la spitalul militar. I-am cerut o rețetă, fără să-i dau voie să mă consulte înainte sau să-i explic ce mă făcuse să recurg la el. I-am zis doar că nu mă simțisem în viața mea atât de obosit, că la această oboseală incredibilă se adăuga o frenezie tot atât de mare și că amândouă laolaltă nu mă lăsau să dorm. Să hotărască el ce anume, orice substanță capabilă să mă liniștească un pic era bună, nu voiam decât să mă odihnesc, să dispar.

— Dacă nu-mi dai tu rețeta, mă duc s-o cer altcuiva. Sau mi-o semnez singur, l-am amenințat.

Colegul mi-a scris în grabă rețeta, îndoit, cerându-mi să mă prezint la el după o lună. Nu m-am mai dus. Mi s-a părut mai comod să cer furnizarea medicamentului în contul armatei, un număr de cutii suficient cât să mă pot târî multă vreme. O pastilă pe zi, fiecare menită să anuleze o întrebare căreia nu-i găsisem răspunsul la timp: ce este o familie? de ce izbucnește un război? cum devii soldat?

Iarba creste întruna

Coincidența dintre întoarcerea din misiune și începutul primăverii a fost nefericită pentru vânătorii de munte. Vremea îi chinuie cumplit, e un adevărat șoc, zilele sunt nesfârșite și le provoacă o senzație de frenezie cu neputință de domolit, aerul încărcat de mirosuri aduce la suprafață numai amintiri neplăcute, iar dorința de a zăcea e o ispită continuă. Plutonierul René le ține piept din toate puterile. Știe că doar cu un pic de disciplină poți trece peste orice durere, oricât de mare, e suficient să te organizezi, să fii tot timpul ocupat.

A renunțat la vacanță și, în săptămâna care a urmat întoarcerii sale, s-a prezentat la post, în cazarmă. Părinții de la Senigallia s-au supărat, dar faptul de-a da ochii cu fețele lor înduioșate se afla chiar în fruntea listei de lucruri care trebuiau evitate. Se trezește la șase și jumătate cu echipamentul de jogging pregătit pe scaunul din dormitor, la lucru își umple zilele cu prețul îndeplinirii acelorași sarcini de câte două ori, iar când se face vremea de plecare rămâne în sala de sport până simte că nu mai poate; lunea seara joacă squash cu Pecone, joia are antrenament de aikido, vinerea găsește pe cineva cu care să iasă în oraș sau se plimbă de unul singur. În weekend, momentul cel mai greu de trecut, face excursii cu motocicleta, face curățenie în garaj sau orice altă activitate domestică inutilă îi mai trece prin cap. Grație jocurilor video, a astupat chiar și fisurile mai mici și mai insidioase ale timpului. Își urmează programul disciplinat și fără variații semnificative, zi după zi, săptămână după săptămână. Un bărbat ca el ar putea-o duce așa veșnic.

Între multe alte activități care l-au ținut ocupat, una, nu foarte plăcută, constă în turneul de vizite pe la rudele celor căzuți, sarcină căreia i s-a dedicat sistematic, iar astăzi e pe cale s-o încheie întâlnindu-se cu nevasta lui Salvatore Camporesi. Faptul că a lăsat-o la urmă tocmai pe ea, că a amânat această vizită atâta timp, e fără doar și poate semnificativ, ar merita să reflecteze la asta, dar plutonierul n-are intenția să examineze mai profund subiectul.

Stau împreună la umbră pe verandă, în fața casei Camporesi, de aproape două ore, în timp ce fiul, Gabriele, se joacă senin, ghemuit pe trepte. Flavia s-a arătat hotărâtă încă de la început

să nu facă nimic pentru ca discuția să fie mai puțin penibilă decât este. Sucul de fructe pe care i l-a oferit era cald, iar marca pachetului de biscuiți pe care i l-a pus în față era necunoscută și nu prea inspira încredere, așa că René nici n-a îndrăznit să se-atingă de ei. E limpede că, în acest moment, nu e dispusă să acorde prea multă importanță conveniențelor.

Mai degrabă decât să vorbească, au fumat întruna. După ce a cerut permisiunea să ia o primă țigară, Flavia a continuat să se servească din pachet fără să mai ceară voie. Acum au mai rămas doar trei, când le vor termina, își spune plutonierul, va veni și clipa să pună capăt întrevederii. În ciuda momentelor penibile, privește încheierea vizitei fără prea mare bucurie: Flavia Camporesi este cea mai tânără și, fără doar și poate, cea mai drăguță văduvă din câte i-a fost dat să-ntâlnească. Cuvântul însuși, văduvă, nu i se potrivește absolut deloc.

— Ai văzut ce nenorocire? spune ea dintr-odată, arătând spre grădină, ca pentru a scăpa de privirea lui insistentă.

René se preface surprins, deși, parcurgând cei câțiva metri de la poartă până la casă, remarcase starea jalnică a curții. Iarba trece de jumătatea gambei, în mijloc au crescut spice verzi și câțiva maci sălbatici cu aspect de flori otrăvitoare, gardul viu care împrejmuiește curtea e plin de neregularități și smocuri crescute aiurea.

— I-am spus că nu trebuia să cumpărăm o asemenea casă. Dar pentru el era o obsesie. Părinții lui stau într-un loc asemănător. Salvo a vrut întotdeauna să-și refacă viața dinainte, mă scotea din sărite. La vară o să fie o junglă aici.

— Nu te ajută nimeni?

Deși au stabilit de comun acord întâlnirea, Flavia nu s-a aranjat, iar buclele prinse cu un elastic ar fi trebuit poate spălate. Dar toate astea nu sunt suficiente ca s-o urâțească.

— O vreme a venit taică-său. Se ocupa el. Dar, după incident, voia mereu să vorbească despre Salvo. Mă ținea ore întregi în bucătărie, era enervant. I-am spus să nu mai vină. (Face o pauză.) Sunt sigură că voia mai ales să mă controleze, dar n-are niciun drept.

— Te-aș putea ajuta eu. Să aranjezi grădina, vreau să zic.

O spune brusc și imediat îl cuprinde teama că a făcut un pas greșit, ca și cum ar fi călcat pe nisipuri mișcătoare.

Flavia îl privește în ochi o clipă, cu un amestec de blândețe și

milă. Țigara îi arde între degete.

— Las-o baltă, René. Oricum, îți mulțumesc.

— O fac cu dragă inimă.

— O faci de milă.

— Nu-i adevărat. Și oricum, n-ar fi nimic rău dac-aș face-o de milă.

— Dacă o să cosești iarba acum, într-o lună grădina va fi la fel, iar eu voi fi în aceeași situație. Și-atunci n-o să știu pe cine să chem și o să-ți telefonez tot ție, care n-o să-ndrăznești să-i zici nu unei văduve disperate, dar nici n-o să mai ai aceeași dorință. Și tot așa în fiecare lună, până o să ți se acrească și o să inventezi o scuză ca să nu vii. Tu o să te simți vinovat, iar eu abandonată. Să ne ferim de complicații de-astea, René. Din păcate, iarba crește întruna. Nu e nimic de făcut. (Se oprește o clipă, apoi adaugă) Și nu e vina ta că Salvo a murit.

Plutonierul simte un cuțit în inimă. Dac-ar ști! Dac-ar ști cât greșește și câți kilometri de iarbă ar trebui el să cosească pentru a compensa ceea ce i-a luat. Ar trebui să doboare o pădure cu un briceag.

— Și dacă nu vreau să mă feresc? insistă el.

Flavia își scutură de pe bluză un pic de scrum.

— Măcar știi să folosești mașina de tuns iarba?

— Spune-mi unde e. Îți arăt imediat.

Ea suflă fumul în sus.

— Nu, nu acum. Nu e ziua de tuns iarba.

— Da’ când e?

— Sâmbăta dimineață.

Strivește în scrumieră țigara fumată pe jumătate și se scoală, ca și cum s-ar fi făcut târziu și ar vrea să pună capăt vizitei.

— Oricum, ai tot timpul să te răzgândești. Nu trebuie să mă anunți. Și te rog să nici n-o faci.

Dar René nu e tipul care să dea înapoi. Se ține de promisiune – ba chiar, în zilele dinainte, nu se gândește la nimic altceva. Sâmbătă se prezintă devreme la casa Camporesi. Flavia e încă în capot. Uitase de întâlnirea fixată, el încasează uitarea ei cu o neașteptată neplăcere.

A mințit-o însă: nu se mai ocupase niciodată de grădinărit înainte, toată viața a trăit într-un apartament. Oricum, nu i se pare cine știe ce. Încrezător în cele câteva clipuri de amator studiate pe Internet, se apucă de treabă.

Parcurge covorul de iarbă cu mașina de tuns, mai întâi într-o direcție, apoi în cea opusă. Își închipuia că vor rezulta dungi de nuanțe diferite, ca pe terenurile de fotbal, dar ceva nu merge. Probabil că e vorba de o tehnică specială de care habar n-are. Își dă seama că Flavia îl observă din prag, cu o privire absentă, ca și cum ar vedea în gesturile sale pe ale altcuiva. Astăzi poartă o bluză decoltată, fără sutien. Stă în picioare exact în locul în care lumina soarelui îi cade direct pe chip.

— N-ai mai tuns iarba niciodată, nu-i așa? îi spune.

René privește porțiunea de grădină peste care a trecut deja. Acum, că o spune ea, trebuie să admită că rezultatul e destul de dezamăgitor.

— Se vede așa de tare?

Flavia zâmbește.

— Oricum, e mai bine ca înainte.

În cele din urmă îl reține la masa de prânz și petrec o bună parte din după-amiază împreună. Apoi, ca și prima dată, Flaviei i se schimbă brusc dispoziția și își ia la revedere în grabă, fără să-l prevină. Promite că-l va chema dacă va mai avea nevoie de ajutor, dar din felul în care o spune nu pare că ar avea vreo intenție s-o facă.

Conducând spre casă, René e debusolat. Ziua a luat o întorsătură neașteptată. Îi rămâne o bună parte din după-amiază de umplut – acasă îl așteaptă nivelul opt la Halo, dar nu crede că va reuși să se lase furat de joc. Presimte că nu va reuși decât să se adâncească în visul rușinos și extrem de primejdios care a pus stăpânire pe el imediat după ce-a închis poarta casei, visul legat de grădina unuia dintre soldații săi căzuți și de nevasta distantă a acestuia, rămasă în picioare pe trepte.

Și sub imperiul aceluiași vis, două zile mai târziu, îl lasă baltă pe Pecone și întâlnirea lor sportivă și se postează, în mașină, în apropiere de casa Flaviei Camporesi. Rămâne acolo până se întunecă, fixând luminile care se aprind și se sting și întrebându-se dacă, la urma urmei, lunile petrecute în vale n-au făcut din el un țăcănit.

Se întoarce în seara următoare și în cea de după. Curând devine un lucru absolut firesc ca, la sfârșitul zilei petrecute în cazarmă, să facă de planton în fața casei Flaviei, în așa măsură încât, în scurt timp, se organizează și-și aduce și cina acolo. Parchează suficient de aproape ca să vadă totul și suficient de

departe ca să nu fie văzut. Habar n-are ce așteaptă. Îi e de-ajuns s-o zărească pe Flavia în dosul unei perdele, sau pe fiul ei, să surprindă o clipă din intimitatea lor familială tulburată ca să se simtă mai bine, dar totodată ca să-i retrezească teama ce-l ține în loc. Ca și cum ar avea nevoie să se asigure mereu că nimic rău nu li s-a întâmplat celor două făpturi lipsite de apărare. Cât despre elanul fizic pe care-l simte față de văduva Camporesi, acesta n-are nimic de-a face cu aprinderile după anumite fete pe care i s-a întâmplat să le trăiască cu multă vreme în urmă, pe când era adolescent. E un sentiment mai complicat, pe care nu reușește, și nici nu vrea, să-l descifreze.

Cât stă în mașină, cu radioul închis, gândurile sale rătăcesc multă vreme, fără să se oprească la nimic anume, dar sunt aproape mereu aceleași: telefonul dat prea târziu Rosannei Vitale, sacii de gunoi cu resturile băieților înăuntru, micuțul Gabriele care s-a hotărât în sfârșit să-l imite – se lasă ca el în genunchi și adună frunzele moarte de sub gardul viu, una câte una, fiindcă mânuțele lui nu pot apuca mai multe.

Rutina mult încercată a plutonierului se duce pe apa sâmbetei și lui nici că-i pasă. Vrea să facă de planton și gata. A luat în calcul și faptul că, mai devreme sau mai târziu, o patrulă de poliție ar putea să oprească lângă el, întrebându-l ce anume așteaptă acolo de atâta timp, dar nimic nu-l poate face să renunțe la ideea de a sta în preajma construcției vopsite în violet pe care, cândva, Salvatore a cumpărat-o ca să-și continue viața pe care a dus-o copil fiind. Mai sunt multe, prea multe zile până când va trebui să se ocupe iar de gazon și între timp nu poate face altceva ca să-și astâmpere neliniștea. Iarba crește întruna, dar nu destul de repede.

Primește un telefon de la o veche cunoștință, Valeria S., o clientă din vremurile când își rotunjea veniturile. Înaintea ei nu l-a mai căutat niciuna. În lunile de absență și-au găsit probabil un înlocuitor, sau au aflat despre incident și au hotărât să se țină deoparte. Acceptă angajamentul cu neabătuta lui curtoazie, dar și pentru că are chef de sex (ultima oară a fost cu o femeie care rămăsese însărcinată cu el, parcă într-o altă viață).

În fața ușii, i se pare că s-a parfumat prea tare, semn de nesiguranță, indiciu evident că și-a pierdut antrenamentul. Nu contează, odată cu hainele va dispărea și mare parte din miros.

Valeria S. Trece imediat la fapte. Sar unul pe altul încă înainte s-ajungă în dormitor. Îi unește o foame și o disperare comune. Fata are un corp minunat, elastic, și, îndată ce se eliberează de bluză, își arcuiește spinarea, lăsându-se pe antebrațul lui și oferindu-i sânii tari. Nicio mișcare greșită, nicio privire în plus nu întârzie mersul spre dormitor. Se trag unul pe altul, se sărută, se iau în brațe și se mângâie fără o clipă de răgaz. Nici măcar neplăcerea de a trebui să-și pună un prezervativ nu strică armonia momentului, René execută rapid manevra, cu o singură mână, în timp ce cu cealaltă îi abate atenția.

Până aici totul e bine. Își joacă rolul, dar e un rol jucat de atâtea ori, încât nu-l costă niciun efort. O imobilizează pe Valeria sub el. Are ochii închiși și o expresie ambiguă pe chip. Îi cere să-i provoace un pic de durere, și el acceptă. Îi strânge un sfârc între dinți până ce Valeriei îi scapă un țipăt. Ba chiar îi trage și o palmă.

Totuși, când îmbrățișarea trece la ritmul repetitiv al penetrării, simte că ceva nu merge. I se pare că o vede pe Valeria micșorându-se, alunecând departe de el. Dar s-ar putea să fie pe dos, s-ar putea ca el să fie cel care se-ndepărtează. Fata, aflată la un lat de palmă de ochii lui, devine un obiect opac, ba chiar și zgomotele din cameră se estompează.

Un cheag negru se adună în pieptul plutonierului și-i urcă în gât. Nu i s-a mai întâmplat așa ceva înainte, niciodată, și totuși corpul lui pare să-și aducă aminte că a mai trăit cândva experiența asta. Brusc are certitudinea că nu va ajunge la orgasm, că peste câteva secunde nu va mai putea suporta nici măcar să continue. Și chiar în clipa în care se gândește la asta, presimțirea trece direct în vintre.

Mai târziu, Valeria insistă să accepte totuși banii. Motivul pe care-l invocă e fără fisură:

— Poate că tu n-ai terminat, dar eu da, prestația rămâne valabilă.

René ezită, distrus, nu atât de rușine, cât de resturile spaimei ce l-a cuprins puțin mai înainte, în dormitor. Cad de acord să ia jumătate din sumă: plată pentru sex pe jumătate. Înainte să-și ia la revedere, Valeria îi aruncă ultima consolare:

— E normal, René. După tot ce-ai pățit. O să redevii bărbatul care-ai fost, ai să vezi.

Dar tocmai asta e problema, se gândește René, precipitându-

se în jos pe scări, pentru a evita jena de a sta să aștepte țeapăn ascensorul: vrea într-adevăr să redevină bărbatul care-a fost? Și cine naiba a fost acel bărbat?

Încetează să mai alerge dimineața, să ridice greutăți la sală, încetează să mai facă excursii cu motocicleta. Acum nu mai face nimic altceva decât s-o spioneze pe Flavia Camporesi și pe fiul ei. Își dă seama cât e de riscant, dar nu poate rezista nevoii irezistibile, arzătoare, de-a avea înaintea ochilor acea familie amputată. Jaluzelele ridicate dimineața și coborâte seara, constanța cu care Flavia îl ia pe Gabriele de mână imediat ce ies pe poartă, felul excesiv de precaut de a ieși cu automobilul din garaj și privirea scurtă pe care o aruncă imediat apoi în retrovizor, pentru a vedea cum arată, toate astea reprezintă deopotrivă calmantul și combustibilul neliniștii sale.

Din când în când, tot mai des, îndrăznește să se arate și să sune la ușă. Flavia îl întâmpină, chiar dacă uneori se întoarce să se așeze pe canapea și uită de el. E încă învăluită în nepăsarea vâscoasă din prima zi. De când peste Belluno s-a instalat căldura umedă, nu mai poartă decât o cămașă de noapte din bumbac, mereu aceeași, foarte scurtă pe coapse și cu umeri recalcitranți, care alunecă imediat până la cot, lăsându-i sânul parțial descoperit. De cele mai multe ori nici măcar nu-și dă seama. René e atras de nuditatea Flaviei cu o forță pe care nu reușește deloc s-o contracareze. Dacă o privește prea lung, e silit să se ridice, să-și găsească o îndeletnicire manuală sau să-și stropească fața cu apă rece.

Ce naiba-i trece prin cap? Cum a ajuns în casa asta? Asta e nevasta unuia dintre băieții lui, e un obiect interzis, zona roșie. Era obișnuit să-și țină în frâu instinctele erotice, să le stăpânească așa cum își stăpânește membrele, armele de foc, volanul îmbrăcat în piele al mașinii sale nemțești, dar acum ele se amestecă cu un sentiment de vinovăție și rușine care le amplifică și le poartă pe alte căi. Simte că-și pierde controlul. Mai e și eșecul cu Valeria S., care i-a pus sub semnul întrebării temelia virilității. Se teme că trecerea prin vale l-a transformat într-un individ alunecos, care se uită la femei de la distanță, fără a avea curajul să le abordeze – un pervers, un impotent. Disprețuiește bărbații de tipul ăsta, n-a reușit să-i înțeleagă niciodată. Și totuși, au trecut deja trei luni de când stătea de vorbă cu Flavia în prag, și de atunci nu s-a întâmplat nimic.

În chip inexplicabil și în ciuda tuturor măsurilor de prevedere, ceva despre vizitele sale ajunge la urechile camarazilor. Într-o zi, la popotă, Zampieri se înfige în fața lui:

— Ia ascultă, René. Se zice că ești pe felie cu nevasta lui Campo, e-adevărat?

— Nu.

— Așa se zice.

— Îi dau o mână de ajutor la grădină. A rămas singură.

Zampieri își lovește ușor buza inferioară cu o furculiță.

— Și ție ți se pare că se cade așa ceva?

— Să știi că te înșeli, Zampa.

— Odată am văzut un film în care se petrecea ceva asemănător. Nu se termina deloc bine.

Nu e sigur, dar i se pare că începând din ziua respectivă băieții tind să-l evite. Se străduiește să nu se gândească la asta. N-a făcut nimic rău, s-a oferit doar să ajute o mamă aflată în dificultate. Cât despre motivele care-l împing să fie atât de săritor, nimeni nu le poate ghici, și cu atât mai puțin înțelege, îl privesc doar pe el.

S-ar putea ca băieții să fie contrariați și din alte motive. Au sosit completările de la alte companii, și, până acum, cu toate eforturile, René n-a reușit să creeze un climat de colaborare. El însuși s-a arătat rece față de ei, la început, i-a venit greu să le țină minte numele, îi ruga să i le repete întruna, ceea ce pesemne nu i-a făcut să se simtă prea bine primiți. Cei vechi mănâncă într-o parte, cei noi într-alta. Cei vechi se antrenează într-o parte, cei noi într-alta. Cei vechi cred că cei noi nu sunt în stare să priceapă nimic din tot ce li s-a-ntâmplat lor în misiune – și probabil că au dreptate –, cei noi cred că e un pretext ca să fie prost tratați și găsesc modalități proprii de a arăta că neplăcerea e reciprocă. Tabloul, în întregul lui, e frustrant. René avea planuri mari cu plutonul său, era sigur că avea să devină tot mai capabil și mai strălucit, și uite că e pe cale de destrămare.

Dar poate că tocmai tupeul lui Zampieri i-a dat impulsul care-i lipsea, l-a făcut și pe el să fie nițel mai înfipt. Într-o după-amiază, îi propune Flaviei un lucru pe care-l clocește de săptămâni de zile, dar o face ca și cum ideea i-ar fi venit atunci, pe loc.

— Ce-ai zice să mergem într-o seară să mâncăm ceva în oraș,

amândoi?

Flavia se trezește dintr-una din stările ei de absență. Îl privește pe René ca pe un necunoscut intrat pe furiș, își strânge buzele în semn de dezgust, apoi pleacă din cameră fără un cuvânt. În loc de salut, îi poruncește cu o voce de gheață să nu mai calce pe-acolo.

În fiecare an, la sfârșit de iulie, cazarma din Belluno organizează turnee sportive. Cei șase sute de soldați care participă la ele n-o fac fiindcă se exercită presiuni asupra lor, dar nici ca să se distreze, ci pentru că activitățile desfășurate în afara programului de instrucție oferă un punctaj util pentru avansare. Întrecerile atrag ziariști de la foile locale și diferiți sponsori, gata să ofere premii atrăgătoare ca să-și vadă marca întipărită cu litere mari pe piepturile maiourilor. În jurul evenimentului se fac și nenumărate pariuri, Ballesio e la curent, dar nu face nimic ca să împiedice această activitate clandestină, socotind că jocul de noroc, ca mai toate viciile masculine, face parte din zestrea oricărui militar destoinic.

Anul acesta s-a răspândit zvonul că domnul colonel a pariat douăzeci de euro pe Masiero pentru biatlonul de vară. Cei care țin bursa pariurilor, între care Enrico Di Salvo, îl dau favorit absolut pe căpitan, cu trei la unu, în vreme ce René, care i-a fost întotdeauna un demn rival, e cotat abia cu nouă la unu. Judecata asupra plutonierului e simptomatică pentru condiția psihico-fizică spre care se îndreaptă: s-a îngrășat vizibil, n-are antrenament, e nervos. Niciunul din băieții lui n-a pariat un cent pe victoria sa, iar el o știe foarte bine.

Iată de ce revenirea din a doua jumătate a întrecerii îl surprinde puternic. Fără vreun efort deosebit, René se pomenește că-l depășește pe Masiero cu câteva zeci de metri și totalizează un punctaj superior la tir, lovind patru ținte drept în centru. E prima oară când reușește să câștige competiția asta stupidă și prima oară când nu-i pasă absolut deloc.

Totuși, pe podium, gustă satisfacția de a domina capul plesuv al căpitanului. Soldații aplaudă de pe gradene, iar grupul alor săi e ușor de recunoscut, fiindcă pare c-au înnebunit. Chiar și de la distanță, plutonierul are impresia că acesta e primul motiv de mândrie împărtășită în noua componență a plutonului.

— Felicitări, plutonier, rânjește Masiero.

René remarcă mâna transpirată a căpitanului.

— Vă felicit și eu, domnule căpitan.

Ballesio oferă celui de-al treilea clasat un ceas deșteptător cu radio care proiectează ora pe perete. Lui Masiero, pe lângă medalie, îi revine un ceas de mână Suunto, subacvatic, din oțel, cu cadranul mare și cu nesfârșite funcții anexe. Trebuie să fi costat pe puțin trei sute de euro. Premiul lui, se gândește René, valorează probabil și mai mult.

Înclină capul, lăsându-l pe comandant să-i pună în jurul gâtului medalia placată cu aur. Apoi desface pachetul. Simte privirea rece a lui Masiero îndreptată asupra lui și, de pe poziția superioară pe care-o ocupă, îl compătimește că se mai simte încă încleștat în inutila întrecere.

Și primului clasat îi revine tot un ceas: un jalnic Swatch din plastic, cu o curelușă decorată cu un motiv fantezist în verde și negru, imitând camuflajul. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, René îi aruncă o privire întrebătoare lui Ballesio, care se face că nu înțelege. Apoi se-ntoarce spre Masiero, care-i zâmbește: întotdeauna mai ai ceva de învățat despre ce înseamnă să fii comandant.

Dar premiul de consolare pentru el nu se lasă așteptat. E o noapte sufocantă și e trecut deja de ora unu, René e postat la locul lui pe stradă, fiindcă lumina din camera Flaviei e încă aprinsă. Mai-mai să ațipească – n-ar fi prima oară că i se întâmplă s-adoarmă în mașină și să se trezească în zori cu junghiuri în tot corpul –, când interiorul mașinii e luminat de o rază de-un albastru electric. O clipă mai târziu, mobilul așezat pe locul pasagerului, printre resturile cinei sale la pachet, începe să vibreze. Pe ecran apare numele *Flavia.*

Plutonierul ciulește urechile ca să surprindă sirena poliției prin apropiere, dar n-aude nimic.

— Alo?

— Mai ești acolo?

René strategul, René bărbatul vigilent care, cu mai puțin de un an în urmă, pleca într-o misiune menită să se transforme într-o baie de sânge, ar fi răspuns nu, apoi, precaut, ar fi părăsit locul crimei și s-ar fi îndreptat spre o ascunzătoare mai sigură. Numai că, în starea nouă de confuzie în care se află, nu poate spune decât adevărul:

— Da, dar pot să plec dacă vrei.

— Nu. Mai rămâi un pic.
— Nu poți să dormi?
— Nu prea mai reușesc. Toamna trecută trăiam de parcă aș fi fost și eu în Afganistan, acum cred că sunt doar puțin ametită. Știi care e fusul orar al morților?
— Nu.
— Iartă-mă. Era o glumă proastă.
— Nu trebuie să te scuzi.
— Ai fost tare la concursul de duminică.
— Cine ți-a spus?
— Eram acolo. Gabriele te-a arătat cu degetul când ai primit premiul. Cred că l-a recunoscut pe bărbatul cu mașina de tuns iarba.
— Ar fi timpul s-o tund din nou.
Flavia trece peste replica lui René.
— Cineva s-a plâns de grămada de mucuri pe care o găsește în fiecare dimineață lângă trotuar. Ar trebui să folosești scrumiera.
— Bine. O să țin seama.
— Salvo spunea că în anumite zile hainele tale puteau în așa hal a tutun, că nu putea sta omul lângă tine.
— Cred că avea dreptate.
— Mai mergi pe la femei nemăritate?
Întrebarea cade ca un trăsnet din senin. René se străduiește să-și stăpânească tulburarea.
— Nu știu despre ce vorbești.
— Hai, că Salvo mi-a povestit totul despre a doua ta „slujbă”. Deci mai mergi?
— Nu. Și, oricum, nu erau ce spui tu. Erau prietene de-ale mele.
— Cât le iei?
— Nu-mi place să vorbesc despre asta.
— Ei, hai, sunt curioasă, zi-mi cât le iei.
— Depinde.
— De ce depinde?
— De câți bani au.
Flavia izbucnește în râs. René depărtează telefonul de ureche cu câțiva centimetri.
— Cât altruism! Și dacă te-aș angaja eu?
— Lasă glumele.

— Femeie singură, mamă, cu pensie de urmaș după bărbatul decedat. Ar trebui să te arăți generos.

— Las-o baltă.

— Cincizeci? O sută? Până într-o sută îmi pot permite.

— Nu mă culc cu tine.

— Da' de ce? (Tonul i s-a schimbat brusc.) Deci e-adevărat că sunt bună de aruncat?

— Nu-i vorba de asta.

— A, nu?

— Tu ești…

Dar René nu reușește să-și încheie fraza.

— Nevasta lui Salvo? O văduvă? Ciudată morală profesională. Mă rog, să trecem.

Tonul a devenit brusc agresiv. Flavia face o pauză, ca pentru a se domina.

— Mă duc să mă culc.

Oare chiar are intenții serioase? Oare vrea cu-adevărat să-l invite în casă? N-a trecut mult de când l-a dat afară fiindcă a îndrăznit să-i pomenească despre o cină în oraș, iar acum visează să se culce cu el. Poate că nu face decât să-și bată joc de el, dar René nu se poate abține să exploreze eventualitatea:

— Dar, dacă tu… îndrăznește el.

— O sută de euro e mult pentru mine, în acest moment, replică grăbită Flavia.

— Să nu discutăm despre bani.

— Ba da.

I se-nvârte capul. E pe cale să presteze un serviciu nevestei omului pe care l-a lăsat să moară.

— E bine și treizeci, spune fără să se gândească.

— Nu-ți cerșesc mila.

— Atunci, cincizeci.

Și uite așa, se pomenește, nevenindu-i încă să creadă, că uzurpă patul unuia dintre soldații săi. Sunt într-un întuneric deplin, într-o cameră încinsă pe care René n-a văzut-o niciodată la lumina zilei. Flavia e ghemuită pe burtă, goală și cu picioarele strânse, ca și cum ar aștepta o pedeapsă. Lui René nu i s-a întâmplat niciodată să tremure apropiindu-se de o femeie. Se teme oare de un nou eșec? Sau poate că e terorizat de împrejurarea atât de stranie? Și-a făcut atâtea visuri despre această clipă, încât, luat prin surprindere, excitația întârzie să

se manifeste.

Tărăgănează lucrurile. Flavia nu se clintește, nu-l încurajează. După cât de nemișcată stă, ar putea fi și adormită, dacă n-ar fi evident că e trează. Când René o sărută pe gât, scutură capul cu putere, opunându-se. Atunci el îi atinge ușor spatele pe linia ondulată a șirei spinării, ca să mai câștige timp, dar Flavia îi respinge orice tentativă de preludiu. Îi blochează mâna și-l trage de coapse spre ea. Vrea să fie doar un corp, nu o persoană, vrea să fie a nu știu câta clientă anonimă a dublei sale cariere. René e cuprins de tristețe. Dă-i bătaie, plutonier, asta-i tot ce ți se cere.

Și totuși nu, femeia în care lunecă acum e chiar ea, Flavia Camporesi. Iar în îmbrățișarea lor nimic nu seamănă cu prestațiile egale, controlate, cu Yaleria S., cu Rosanna Vitale, cu Cristina M., cu Dora, cu Béatrice T. Și cu zecile de alte femei cu care a avut relații și-al căror nume l-a uitat. Pentru prima dată în viață, René face dragoste cu toți mușchii odată, nu doar cu șalele, iar mintea lui e incapabilă să formuleze gânduri coerente.

Închide ochii ca să-și recapete controlul, dar e asaltat de fulgere roșii în rafale, orbitoare, totul explodează în jurul lui. Atunci revine în cameră, fără a încetini ritmul. Nu așa se face, nu asta vor clientele, nu pentru asta plătesc, e prea aproape de orgasm și nu-l poate opri. Flavia are obrazul strivit de saltea, gâfâie, sau plânge, René nu-și dă seama, dar îi împinge capul și mai tare, ca și cum ar vrea să i-l afunde complet între cearșafuri. În mai puțin de un minut termină, iar purpura exploziilor țâșnește de sub pleoape și inundă întreaga cameră.

Abia mai târziu, pe când stau amândoi întinși, fără să se atingă, Flavia începe să vorbească. Nu pierde vremea cu fraze despre ce s-a petrecut adineaori, cu implicații sau cu justificări. Vrea să știe totul despre deșert, despre cum decurgeau zilele și câte gărzi se făceau, ce se mânca și cine i-a pus să comită imprudența de a se îndepărta de bază, de parcă i-ar fi pus aceste întrebări lui Salvatore, într-o noapte oarecare. Vrea să știe dacă bărbatul ei mai purta barba nerasă de câteva zile sau se bărbierea, dacă pomenea despre ea, cât de des și cu ce prilej.

René o pune la curent, cu răbdare. Vorbește despre camaradul lui și, în chip miraculos, nu se simte deloc tulburat,

deși se află în jumătatea sa de pat, după o a doua împreunare, care, după vechile criterii, trebuia să fie mai puțin plăcută, dar care, dimpotrivă, i-a dat fiori în fiecare terminație nervoasă. Cu aceeași detașare, la fel de neașteptată, își dă seama că a uzurpat din nou locul în care dormea Salvatore Camporesi.

În seara următoare, așteaptă un semnal în BMW-ul său climatizat. Se repetă totul în aceeași ordine: fac sex ca doi străini, hipnotizați și leoarcă de transpirație, iar când sfârșesc să-și golească trupurile de spaime încep să vorbească. Lucrurile continuă așa tot restul verii.

Pe 6 august, Flavia îl supune unui interogatoriu despre amănuntele operațiunii „Mother Bear" și, când se izbește de reticența lui, are o izbucnire de mânie și-l acuză că e îmbibat de reguli stupide, ca toți ceilalți. Pe 9 august, îi povestește câtă spaimă ținea ascunsă în el Salvo și cum se elibera de ea numai seara, după ce adormea, când era scuturat de violente spasme. El și-a dat seama? Nu, deloc. Pe 28 august, insistă asupra unei brățări de piele pe care, evident, René nu și-o amintește deloc. Jură totuși că a văzut-o la încheietura lui Salvo în fiecare zi petrecută în FOB, sigur, în fiecare zi, n-o scotea niciodată. Se vede silit să mintă adesea, mai ales când ea insistă să afle cum arăta cadavrul pe care nu i-au permis să-l vadă (31 august; 7 și 9 septembrie), dar ce altceva îi putea povesti, că nici măcar nu erau siguri că erau rămășițele lui Salvatore și că, oricum, nu exista nici urmă din mâinile sau din ochii lui? că bărbatul ei a fost amestecat cu toți ceilalți? Pe 13 septembrie, Flavia îi ține o lecție despre responsabilitatea și consecințele pe care dragostea celor din jur le au asupra fiecăruia, fie că vrei s-o recunoști sau nu. René doar se preface că înțelege. Pe 26 septembrie îi strigă să plece și amenință cu poliția. Ce vrea de la ea? Aici nu e nimic bun de găsit, numai durere, să-și ia mașina împuțită și să se ducă să-și caute altă muiere, una veselă, departe de marfa asta stricată. René încasează ieșirea ei cu amărăciune, dar pentru prima oară se gândesc că în întâlnirile lor ar putea intra și altceva decât singurătate și doliu.

Pe 30 septembrie, plutonierul rămâne până dimineață, fiindcă Gabriele are febră, iar Flavia e neliniștită. La miezul nopții băiețelul se trezește plângând. A făcut pipi în pat. René îl ține în brațe în timp ce maică-sa îl spală. Corpul băiatului e

moale și fragil, pare că s-a lăsat cu totul pe mâna lui. Pe 5 octombrie, se străduiește îndelung s-o convingă pe Flavia că vina pentru tot ce s-a întâmplat nu-i revine lui Zampieri și modului ei de a conduce. Cine știe cum i-a venit ideea asta, poate i-a băgat-o în cap chiar el, când i-a relatat propria versiune a zilelor petrecute în vale. În alte nopți o ascultă pur și simplu cum plânge, fără să-ncerce s-o oprească.

Pe 18 noiembrie, sunt încă treji, ascultând tunetele unei furtuni, când René simte că ceva s-a schimbat. I-a povestit tot – tot ce-i putea povesti, niciun ungher din baza Ice nu i-a rămas necunoscut Flaviei. Ar putea s-o sărute și să plece pentru totdeauna, știe că ea n-ar încerca să-l oprească. În schimb, își face curaj și-o invită la cină în oraș. Ea răspunde după o lungă tăcere:

— Cred că știi spre ce ne-ndreptăm.

— Cred că da.

— Ba nu, nu știi. Eu nu sunt singură, René. Am un copil, în caz că n-ai observat.

— Îmi place Gabriele.

— Problema nu e dacă-ți place ție, ci dacă el te place pe tine. Ai văzut? Ai și făcut o greșeală.

— Se repară.

— Nu știi nimic despre treburile astea.

— Știu cât trebuie să știu.

— René, să ne ferim de complicația asta.

O bucățică de gheață izbește în fereastră și se face fărâme, fără să rănească pe cineva sau să crape geamul.

— Și dacă nu vreau să mă feresc?

Flavia ezită.

— Dacă vrei să intri în casa mea, mai întâi trebuie să renunți la cazarmă.

— Știi că nu pot.

— Atunci nu pot nici eu. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu războiul.

— Flavia…

— Sau îmi promiți acum, sau pleci și de mâine nu mai calci pe-aici.

Plutonierul René e gata să replice. Armata e viața lui, și-a sacrificat ani de zile ca s-ajungă aici. Deschide gura să protesteze, dar brusc toate aspirațiile lui și-au pierdut

importanța. Stelele fixe care l-au călăuzit din primii ani ai tinereții până aici, în camera unei femei care nu-i aparține și a băiețelului ei tăcut, toate stelele alea s-au învălmășit, devenind de nerecunoscut. René e gata să le lase să dispară pe loc.

O să redevii bărbatul care-ai fost. Ce i s-a întâmplat acelui bărbat? S-a evaporat, sau și-a luat un concediu lung de tot. Ce e sigur e că nu se află aici cu el. Plutonierul vede înaintea lui un viitor alb, care trebuie umplut.

— Bine, spune el, aranjez totul.

Evoluția speciei

— Fiindcă, vezi tu, ești tânăr și nou aici, și încă nu știi cum merg lucrurile în pluton și nu numai – acum ți se pare că totu-i perfect clar, ai planurile tale, zici o să fac asta și-ailaltă și-o s-ajung unde vreau s-ajung, poate crezi c-o s-ajungi plutonier, sau chiar locotenent, nu-i așa? – cât ridici la sală? – nouăzeci e binișor, nu e maximum, da e destul de bine pentru statura ta, și la poligon te descurci? – ba te-am văzut, te cam lași pe piciorul de sprijin și te dai înapoi, lovești întotdeauna prea sus, da' e-un defect care se corectează, trebuie doar să-nveți niște ponturi – da' sunt două, trei lucruri mult mai importante pe care nu le știi, și primul e că n-ai să devii niciodată ce vrei tu să devii, să-ți intre bine-n cap treaba asta – e-o chestie greu de înghițit, da' mai devreme sau mai târziu trebuie să te obișnuiești cu gândul ăsta, oricum e bine s-o știi, e ca și cum ai ținti prea departe, mă asculți? – dacă nu mai vrei puiu' ăla, dă-mi-l mie, bagă aici – fii atent, fiecare armă are puterea ei, și tu trebuie să-nțelegi care e, trebuie să iei în cătare ținta potrivită, fiindcă așa măcar nu irosești loviturile și știi când idiotu' care vrea să te facă e destul de aproape ca să tragi – e deja un avantaj faptul că te ții bine pe picioare – pot să-ți dau o mână de ajutor dacă vrei, n-ai decât să te uiți la mine – gagică ai? asta e important, te ține legat de ceva, era un băiat înaintea ta, mi-l amintesc un pic – în fond un tip care-ți semăna, avea și el capul mare ca un dovleac și ochii – habar n-am, aveți ceva-n comun, nu știu ce, chestia e că era o catastrofa cu gagicile, prea timid, și timiditatea asta l-a bulit, adică n-a gustat din viață exact ce-i mai bun, mă-nțelegi, așa că e foarte bine să ai gagică, e un început – dacă ai nevoie de sfaturi în privința asta, vino la băiatu', ghișeul Cederna, deschis zi și noapte, mă pricep – poate mergem să bem o bere într-o seară, știu un loc destul de bun, au cincizeci de feluri de bere, mărci bune, importate din Belgia și Germania – poate fiindcă n-ai încercat-o încă pe-aia care ți se potrivește, aici sigur găsești una, au și beri englezești – oricum, se poate bea și altceva, nu dau numai bere, ce dracu', așa mai discutăm un pic, îți mai zic niște ponturi – faci bășcălie de mine? și cine e? păi, îți face ea ție programul? ești încă prea tânăr ca să te legi, mai așteaptă, caută, crede-mă, ai nevoie de cineva care să te-nvețe cum să le iei pe femei, dac-o lași să se întindă prea tare, te-a

bulit – du-te și ia-mi și mie o prăjitură, te rog – de oricare, da – hai să-ți povestesc una, ieri-seară eram cu gagica mea, tocmai terminasem cu, mă-nțelegi – ce-ți pasă cum o cheamă? – Agnese, o cheamă Agnese, ești mulțumit? – ai să vezi imediat cât contează că ți-am zis – deci terminasem, și nu știu ce mi-a venit, înțelegi care-i treaba, un moment de-ăla când noi bărbații n-avem chef să stăm de lugu-lugu și-alte căcaturi de-astea, când nu mai poți să stai închis acolo-n cameră niciun minut fiindcă riști să te sufoci, știi ce spun, nu? – habar n-ai despre ce vorbesc, se vede după ochi – ba nu, nu știi, da' nici mie nu mi se-ntâmpla înainte, am fost întotdeauna… – hai s-o lăsăm baltă – nu, n-are nicio legătură cu sculatu', păi, tu m-asculți, sau ce dracu' faci? nu-ți spun că asta vine după, după*, că*nd ea se-așteaptă s-o-mbrățișezi și să-i spui tandrețuri la ureche, dulcegării, pe scurt, la un moment dat nu mai suporți să stai lipit de alt corp, fiindcă-ți cere prea mult, ți se pare absurd, știu, da' se-ntâmplă, e o evoluție naturală, o chestie fizică, simți nevoia să fii lăsat în pace – am plecat, pur și simplu, mi-am pus pantofii și cămașa și m-am cărat afară, să iau o gură de aer, să respir un pic aerul nopții, în anotimpul ăsta e fantastic, trebuie să ieși să-l simți într-una din nopți, te încarcă – acum câtva timp am închiriat o cabană sus într-o vale, era într-o vreme când nu voiam să văd pe nimeni, și cu Agnese făcusem o pauză și stăteam acolo sus să-mi văd de-ale mele, să-mi încarc bateriile, numai că n-aveam încălzire și, de fapt, cânii .1 venii iarna, cu toată zăpada aia de căcat, nici nu puteam s-ajung la cazarmă – da, au înghețat și țevile, o harababură – mă rog, și mă duc să-mi petrec noaptea acolo, cu treburile mele, și de dimineață, când mă-ntorc acasă, o găsesc așezată pe canapea, încruntată, nebuna a stat acolo tot timpul, poți să crezi? pe canapea, așteptând, avea ochii vineți de-atâta plâns – și-mi zice dacă se mai întâmplă o dată plec eu, e clar? și eu zic nu, nu e clar deloc, taci din gură – fii atent cum se face – ne căsătorim la anu' – spui asta fiindcă ești tânăr și habar n-ai, câți ani zici că ai? – păi, vezi? așteaptă s-ajungi la treizeci și-ai să vezi cum se schimbă toate, la treizeci odată te pomenești lipit de perete și cu pistolu-n frunte, uite-așa – iartă-mă, n-am vrut să te lovesc, bineînțeles, ești delicat – chiar așa aș putea să-ți spun, Delicatețe, ce zici, sau Dovleac – hai să ne cărăm de-aici, ai mărunt pentru cafea? n-am deloc mărunțiș – oricum, treizeci de

ani e vârsta cea mai futută, fiindcă ai deja adevărate – responsabilități, asta e, responsabilități care nu-ți convin deloc, dar de care nici nu-i chip să te scuturi, e momentul în care trebuie să-ți faci o familie și să mergi înainte cu toate, copiii etc., altfel, pe urmă-i prea târziu și n-ai ascultat de cerințele speciei – specia umană, băi, la treizeci de ani trebuie s-ajungi pregătit, trebuie să fii – să fii așezat – și realist, știi ce-nseamnă realist? Înseamnă că nu înghit poveștile nimănui, că nu-mi fac iluzii că totu'-i frumos, privesc lucrurile exact așa cum sunt și eu hotărăsc care-i treaba – pân' la urmă e o chestie de coaie, cine n-are nu rezistă, asta-i evoluția, așa a zis Darwin – ia mai ia-mi una de-asta, cu ciocolată, îți dau banii după – sunt o grămadă care după treizeci o iau razna, nici nu-ți închipui, uite, ia-l pe fostul nostru comandant de pluton – nu, nu l-ai cunoscut, era înainte să vii tu – ți-am zis că nu-l cunoști, ce dracu', îl cheamă René, plutonierul René, ești mulțumit acum? mai bine-ascultă ce-a făcut, s-a-ncurcat cu-o familie care nu era a lui, și-a luat o femeie cu un copil – un copil care nu era al lui, băi, Dovleac – fiindcă nu-i firesc, mie mi se pare foarte clar, o noapte mai treacă-meargă, da' să te legi pe viață – tâmpitu' ăsta și-a luat familia altuia, familia unuia mort, și-acum se preface că-i a lui – nu s-a mai arătat pe-aici de rușine, un învârtit de doi bani – o face pe chelnerul într-un restaurant, o bombă, n-aș călca acolo pentru nimic în lume – unde rămăsesem? Îți explicam ceva important – dă-mi o țigară – exact, treizeci de ani, uite, treaba e că nu-i deloc simplu și nu e cum te-aștepți să fie, mă urmărești? și dacă acum ți se pare că e extrem de clar, că poți să-ți controlezi fiecare mișcare și să spui băi, ia uitați-vă la mine, uite ce tare sunt, și să-ți spui că totul o să meargă ca pe roate, bine, mai vorbim peste zece ani, campionule, și vedem atunci dacă nu ți-am zis tot adevărumputit, uite, ne întâlnim chiar aici și-ai să-mi zici știi ce, caporale Cederna? aveai dreptate pe toată linia, fir-ar a dracului să fie, viața mi-a tras un șut în cur de toată frumusețea și m-a împins unde nici nu mă gândeam – ea n-are nicio legătură, altfel de ce dracu m-aș mai însura? – oricum, dacă ai nevoie de vreun sfat vino să mă cauți, eu nu mă dau înapoi, pot să-ți dau o mână de ajutor, poate mergem să bem berea aia mișto împreună – astă-seară, ce zici? – da' mâine? – mă rog, când ai chef, eu sunt gata oricând – nu, nu prea am cine știe ce

de făcut seara – fiindcă o grămadă de lucruri își pierd gustul, de-aia, și tu nu poți să faci nimic, dacă la început ai chef să ieși și să te-ntâlnești cu un milion de sărițidepe fix ca tine, și de câte ori ai permisie nu te gândești decât să te îmbeți cât mai tare, pe urmă nu mai ai chef – nu tu, corpul tău s-a schimbat, evoluția, băga-mi-aș, ea îți ordonă să termini cu toate tâmpeniile alea, știi câte ridicări de haltere făceam la vârsta ta? zi și tu cât crezi – nu, dom'le, șaizeci cu fiecare braț, în total o sută douăzeci, acuma dacă mai fac două serii de câte zece, da' n-am chef, mă-nțelegi? – și oricum prea multe seri, una după alta, una după alta, încontinuu, nici nu știi cum să ți le mai umpli – ai să vezi o groază de lucruri, dragul meu, lucruri pe care n-o să ți le mai poți scoate din cap, ești tânăr, ești de-abia la-nceput.

Alți munți

Comisia disciplinară, cum pompos e numită în convocator, e alcătuită din trei membri. Doi sunt din afară: un maior și un alt ofițer care nu poartă grade, amândoi vorbind cu accent din Sud – Egitto nu-i cunoaște. Președintele, așezat la mijloc, e colonelul Matteo Caracciolo, cu care e în relații de atâta timp, încât ar putea fi lesne socotiți prieteni, deși legătura lor se caracterizează printr-o anumită distanță. Cel puțin în vorbe, Caracciolo înclină de partea sa. Dacă-l lasă pe el să rezolve treaba – i-a spus el ieri în particular –, totul va merge în direcția bună, incidentul va fi resorbit rapid (a folosit chiar acest termen, *resorbit,* ca și cum ar fi vorbit despre un traumatism cranian). Pe urmă însă, a refuzat să-i dea lămuriri despre natura exactă a acuzațiilor, ca și cum acestea l-ar fi încurcat – dar cu siguranță că Egitto poate dormi liniștit! n-ar fi vorba decât despre niște tâmpenii, obișnuita chițibușereală din armată.

În fața celorlalți membri, colonelul continuă să-l tutuiască, deși ei par să nu aprecieze lipsa caracterului oficial. A deschis audierea remarcând clar că lui i se pare absolut lipsit de sens să dezgroape lucruri petrecute cu peste un an în urmă, acum, când pentru brigada lui se vorbește deja despre o nouă misiune. Dar ce pot face ei în această privință? Ritmurile birocrației nu coincid neapărat cu cele ale ființelor umane, ba chiar nu coincid aproape niciodată.

Peste camera supraîncălzită, ocupată aproape total de masa dreptunghiulară din lemn închis la culoare, plutește un aer greu.

Lui Egitto îi vine să închidă ochii. În ciuda asigurărilor primite, a petrecut o noapte fără somn, iar acum se simte vlăguit, zdrobit, în aceeași dispoziție catastrofală de dinainte de-a începe tratamentul. Se teme că dimineața asta nu e deloc potrivită pentru o anchetă în ce-l privește – oboseala îl face întotdeauna să fie mai puțin înclinat spre compromisuri. În plus, a înțeles de-acum că e atras de libertatea, acordată uneori de viață, de a te răsuci cu o sută optzeci de grade în câteva clipe. Încă înainte de a intra în subiect, e sigur că va găsi o cale să arunce totul în aer.

Dosarul deschis pe numele lui privește modul în care a

acționat în avanpost în cursul celui de-al doilea semestru de ședere în bază și felul în care conduita sa a putut influența în parte – Caracciolo subliniază *în parte* – evenimentele din octombrie. Ignorând tot restul, Egitto se oprește puțin asupra acestei expresii. Așa au hotărât deci să ia distanță față de morții din vale: *evenimentele din octombrie,* ca și cum n-ar fi și altele la fel de semnificative în decembrie, în aprilie, în iunie, în august… se întreabă care vor fi evenimentele acestei luni. Cu siguranță, nu vor avea nicio legătură cu ancheta aflată în curs.

Caracciolo are grijă să enumere acțiunile sale meritorii, înainte de a trece la aspectele – aici face o lungă pauză, căutând adjectivul cel mai potrivit, și, după ce-l găsește: *controversate,* cere din priviri aprobarea celorlalți membri, care însă nu i-o acordă, înainte de a trece, cum spunea, la aspectele mai controversate. Pomenește de episodul copilului drogat cu opiu pe care Egitto l-a salvat ca prin miracol, alături de alte acțiuni mai puțin emblematice, pe care trebuie să le romanțeze un pic. Egitto nu se arată prea încântat de favoarea pe care i-o face. Ascultă și nu prea.

Maiorul însărcinat să redacteze procesul-verbal își mișcă destul de rar mâna pe hârtie. Toată apologia asta nu-l interesează, nu pentru a-i aduce complimente s-au reunit la ora zece în dimineața asta lăptoasă. Se însuflețește brusc însă atunci când Caracciolo menționează rana primită în luptă de caporalul Angelo Torsu. Pentru Egitto, e clar că s-a ajuns la punctul nodal al discuției.

Familia soldatului – constând doar din tată, împreună cu un șir de rude mai puțin apropiate, unchi și veri de gradul unu, doi și trei, fiindcă doamna Torsu a decedat de curând – a depus o plângere împotriva locotenentului. Din mărturiile camarazilor lui Torsu, a reieșit că în momentul plecării convoiului caporalul era în convalescență după o gravă intoxicație alimentară, provocată de consumul de carne din surse locale, cu încălcarea evidentă, între altele, a normelor de igienă (ușurință de care medicul în funcțiune ar trebui socotit responsabil, deși, se grăbește să pună punctul pe i Caracciolo, imputarea asta nu face obiectul ședinței – toți cei de față înțeleg că exigențele din teatrul de război nu pot fi evaluate a posteriori, pentru că au trecut și ei prin asemenea situații, la rândul lor, o știu cu toții, nu-i așa?).

Dar caporalul Torsu… asta e adevărata problema. Mai ales cum a ajuns. Și e de înțeles că acum familia caută un vinovat, să-i spunem chiar un țap ispășitor (maiorul nu notează ultima frază, judecând-o, după toate probabilitățile, tendențioasă).

— Tabloul, continuă Caracciolo, e complicat de relatarea unui observator neutru, care se afla în vizită în avanpost în zilele supuse examinării.

Egitto are o mișcare bruscă și involuntară a brațelor, exact tipul de reacție somatică ce-ar trebui evitat în împrejurări de felul ăsta. Își apucă genunchii cu mâinile, ca să le țină nemișcate, în realitate, observatorul despre care Caracciolo vorbește într-un mod atât de misterios e *o observatoare,* dar are senzația clară că el e singurul din încăpere care știe acest lucru. Hotărăște să păstreze precizarea pentru sine.

În raportul Irenei Sammartino, locotenentul e descris ca fiind – și aici colonelul citează textual – *într-o evidentă stare de apatie, obosit, nu foarte lucid,* ceea ce ar explica *evaluarea neglijentă* a condiției fizice a caporalului Torsu. Caracciolo adaugă, ca un comentariu personal, că după luni de zile petrecute în infern, un pic de epuizare i se pare absolut normal, și din nou maiorul însărcinat cu procesul-verbal se întrerupe, lăsând comentariul să treacă.

În fine, colonelul îi amintește lui Egitto că e vorba despre o întâlnire amicală. Îl invită să ia cuvântul, dar el e încă absorbit de imaginea Irenei, care, așezată la un birou într-o cameră cufundată în semiîntuneric, bate repede la tastatură și apoi primează documentul. Se plângea că i se rechiziționa mereu computerul: probabil că i l-au restituit. *Sunt o simplă funcționară, Alessandro. La fel ca toți ceilalți.*

— Locotenent? continuă colonelul.

De ce-a făcut-o? Fiindcă nu i-a telefonat? Nu, e absurd. A făcut-o fiindcă e meseria ei, fiindcă n-avea de ales. I s-a cerut un raport, iar ea l-a scris. Irene Sammartino nu e o profesionistă care fuge de responsabilități. Tratează maladiile sistemului cu o intransigență care-o împiedică să privească omul în față.

Locotenentul încearcă un sentiment de duioșie pentru ea, pentru singurătatea la care a constrâns-o viața: mutată dintr-o bază într-alta, mereu în mijlocul unor necunoscuți, acordând calificative pentru care, apoi, e temeinic detestată – o persoană

fără rădăcini și fără cale de scăpare. Oare din cauza acestei asemănări se strângeau în brațe atât de tare unul pe celălalt, în întunericul care domnea în cort? Intuiește durerea pe care trebuie s-o fi resimțit prietena lui recitind raportul. Poate că s-a dus până la bucătărie, și-a turnat un pahar cu vin și l-a dat pe gât dintr-o sorbitură. Își aduce încă perfect aminte de modul ceremonios în care-și dă capul pe spate când bea o băutură alcoolică, dar n-ar putea spune că-i lipsește, nu cu-adevărat. Nu toate formele de atașament echivalează cu nostalgia.

— Recunoști astea?

Ofițerul din stânga lui Caracciolo rămăsese tăcut până acum, de parcă ar fi așteptat momentul precis al intrării în scenă. Glasul îi e mai pițigăiat decât lăsa să se bănuiască talia impunătoare. Egitto își îndreaptă privirea spre el.

Ține ridicată o punguță de plastic transparent: corpul delict. Conține câteva capsule galben cu albastru: cântărit din ochi, necesarul pentru o lună de tratament. Îngrămădite în săculeț, au un aer inofensiv, ba chiar vesel.

— Sunt ale dumitale, locotenent?

— Erau ale mele. Da, să trăiți.

Ofițerul pune dovada înapoi pe masă, mulțumit. Capsulele fac un zgomot ca de ploaie ușoară. Maiorul scrie ca un obsedat.

Acum, Caracciolo îl privește cu un aer consternat. Clatină din cap.

— Mă văd silit să te întreb, Alessandro. De când a început povestea asta cu psihotropele?

Egitto își strânge mai tare genunchii cu mâinile. Își îndreaptă puțin șira spinării.

— Te rog, dom'le colonel, nu le numi și dumneata așa.

— De ce, cum ar trebui să le numesc?

— Oricum, da' nu așa. Antidepresive. Medicamente. Ba chiar pastile. Dar renunță la psihotrope. Numele ăsta sună ca o judecată morală cam sumară.

— Și nu crezi că o judecată morală e necesară?

— Pentru care motiv?

— Pentru faptul că iei… chestiile astea, la urma urmei.

— Drogurile, sugerează ofițerul de la dreapta sa.

Maiorul notează: *droguri.*

Egitto răspunde cu întârziere:

— Dacă simți nevoia să formulezi o judecată morală în

privința asta, ești liber s-o faci.

Brusc și-a pierdut răbdarea. Și nu e deloc din cauza felului în care decurge interogatoriul, din cauza ostilității pe care-o remarcă la membrii din afară ai comisiei și pe care ei nu fac niciun efort s-o ascundă, și nici din cauza faptului că i-au fluturat prin față o pungă cu dovada irefutabilă a slăbiciunii sale. Problema e alta. Irene Sammartino, comisia disciplinară, rudele îndepărtate ale caporalului Torsu, dorind pe jumătate dreptatea și pe jumătate banii… toți au dreptate, și adevărul ăsta îl izbește ca o palmă răsunătoare. N-ar fi trebuit să-i permită să plece. L-a lăsat pe el să aleagă, convins că trupul lui Angelo Torsu îi aparține lui Angelo Torsu și gata, când de fapt el era custodele lui. A găsit că e mai comod să se sustragă, însă s-a lăsat pradă unui val de indolență și autocompătimire. Obos*it, nu foarte lucid. Evidentă stare de apatie.*

S-ar părea că, în cele din urmă, vocația lui înnăscută pentru nonintervenție a dat roade – cele mai rele roade cu putință. Caracciolo a zis bine, înainte: o judecată morală e necesară, iar a lor nu poate fi decât în defavoarea lui. Dar atunci de ce se simte brusc atât de treaz, aproape revigorat, ca și cum lucrurile ar fi intrat în sfârșit pe făgașul normal?

Respiră adânc, o dată, apoi încă o dată. Pe urmă i se adresează colonelului:

— Îmi asum întreaga responsabilitate pentru tot ce s-a petrecut.

Caracciolo îl apucă pe maior de braț.

— Nu scrie! Asta nu e cazul să raportăm… îți dai seama că abia încadrăm situația.

Maiorul e neîncrezător, dar se supune.

— Alessandro, te rog să nu te lași pradă impulsurilor. Sunt sigur că au existat motive circumstanțiale pentru care ai optat să acționezi într-un sens mai degrabă decât în altul. Cred că trebuie să reconstitui totul cu calm.

— Caporalul Torsu nu era într-o stare care să-i permită să-nfrunte o situație de felul ăla, dom’le colonel.

— Da, dar asta n-are legătură cu explozia și cu tot restul! Iar dacă în Lynxul cu pricina n-ar fi fost domnul Torsu, ci un altul…

Se oprește, dându-și poate seama că raționamentul depășește nivelul de cinism acceptabil. Încearcă altă cale:

— Dacă în război am utiliza întotdeauna maxima prevedere…

mă rog, ar fi un dezastru, am fi înfrânți cât ai clipi… pe vremuri, soldații nu erau retrași de pe front nici măcar când aveau pneumonie, ce să mai spunem de-un pic de diaree!

Colonelul face tot ce poate ca să-l protejeze. *Incidentul se va resorbi,* i-a promis. Dar pentru Egitto e prea târziu: cheagul hemoragie s-a format de mult. Torsu a fost azvârlit afară din Lynx, între oile fără viață, obrajii lui s-au hârșâit de pietre.

— Era de datoria mea să apăr sănătatea caporalului.

— Două sute de oameni! (Caracciolo intervine peste el, ca și cum nici n-ar fi ascultat.) închipuiți-vă, să ai grijă zi și noapte de două sute de oameni. Probabilitatea unei erori din neatenție e imensă. Și aici nu vorbim despre un loc obișnuit, vorbim despre…

Egitto abia dacă ridică tonul:

— Am greșit, dom'le colonel. Responsabilitatea îmi aparține.

Repetă cu atâta hotărâre, că de data asta Caracciolo nu-l mai poate împiedica pe maior să noteze. Rămas mut, îl privește fix pe Egitto: de ce-o fi făcând-o? De ce vrea să se expună inutil? Nu obții nimic făcând-o pe eroul, pe hipercorectul, n-a înțeles încă?

Dar nu-i vorba de o problemă între ei doi, nici de fidelitatea față de un principiu. Pentru Egitto, lucrurile sunt mult mai simple: e vorba numai de a deosebi între ce te privește și ce nu. Corpurile soldaților de la avanpostul Ice îl priveau. Îi răspunde colonelului prin tăcere: curaj, fă ce trebuie să faci.

Caracciolo oftează. Apoi, pe un ton care nu mai are aproape nimic prietenesc, spune:

— Mai bine reluăm discuția ceva mai târziu. Locotenentul are dreptul să-și clădească apărarea cu calm.

Pune în ordine dosarul cu raportul, aliniind foile.

— Și cu astea? întreabă ofițerul fără grade, agitând punguța cu pilule.

— O, fa-mi plăcerea! izbucnește Caracciolo. Aruncă-le!

Apoi i se adresează lui Egitto:

— Alessandro, e bine să știi că se ia în considerare o suspendare de două până la patru luni, plus o amendă care va fi discutată ulterior. În așteptarea deliberării, mă văd silit să te destitui din funcție. Știu că locuiești în cazarmă, dar va trebui să-ți găsești o locuință temporară. O să fac tot ce pot ca să-ți fie restituită camera când o să-ți reiei serviciul.

— Nu-i nevoie, dom’le colonel.

O spune fără să se fi gândit înainte. Iată deci noua ocazie pentru el de a-și schimba radical viața.

Caracciolo e vizibil dezamăgit.

— Cum adică?

— Accept suspendarea maximă. Și nu trebuie să te ocupi de cameră. De fapt, dom’le colonel, vreau să discutăm ceva.

O scoate la capăt cu puține bagaje: două genți de voiaj burdușite și un rucsac – viața în cazarmă l-a obișnuit cu austeritatea maximă. Cu mobila cumpărată din banii lui va hotărî ce să facă mai târziu, deocamdată sunt depuse într-un depozit la periferie.

Aflând de plecarea iminentă, Marianna a venit într-un suflet. Poartă o bluză neagră largă și foarte lungă, iar pe față are un machiaj strident, care-i face să pară mai vulgară pielea foarte albă.

— Nu se poate să te dea afară așa. E-o nebunie.

— Nu mă dau afară. Mă transferă. De fapt, e destul de normal.

— Așa o fi, păcat că nu ți-au oferit măcar posibilitatea să alegi. Un șantaj, ce mai. Și te expediază într-un loc oribil. Belluno, cine naiba a auzit de locul ăsta? Eu nici nu-mi aminteam măcar unde se află, până azi.

De fapt, nici nu i-a spus adevărul. În realitate, ceea ce i-a relatat a fost o invenție de-a lui, destul de lacunară. Întreaga energie care l-a cuprins nu e de-ajuns ca să-i mărturisească Mariannei că el a fost cel care a luat hotărârea să plece cât mai departe, s-o părăsească aici, ca să citeze expresia folosită de ea la telefon, înainte.

— Fac cei mai buni colțunași prin părțile alea, glumește Egitto. Știi ce sunt, nu?

Marianna clatină din cap.

— Nu mă interesează.

Stă pe patul fără așternuturi, cu spinarea sprijinită de perete și cu pantofii așezați neglijent pe cuvertura albă. Bărbia lăsată în piept arată că e îmbufnată. Egitto nu prea știe de ce, dar sora lui are încă un fel adolescentin de a se închide în sine. Poate e numai faptul că, în ochii lui, ea va rămâne veșnic tânără, o fetiță, chiar și când va avea riduri și păr alb. Își dă seama că e abia a doua oară că se află în camera lui: în ziua

când s-a mutat și azi, când se pregătește s-o părăsească.

— Îți spun că dacă dăm cazul pe mâna unui avocat, cu siguranță…

— Să n-aud de avocați. Nu insista.

Marianna se joacă atingând degetele de la o mână cu degetele celeilalte, unul câte unul. Privirea ei e capabilă de o concentrare supranaturală, coordonarea motrice e perfectă, ca în copilărie. După toate bătăliile în care l-a implicat, sentimentul de afecțiune pe care Egitto îl încearcă față de ea rămâne același, dar e ca și cum l-ar privi numai pe el, e ca o făptură înaripată, condamnată să rămână mereu în zbor, fără să aterizeze.

— Oricum, nu e drept să pleci așa departe. Și nu-nțeleg de ce atâta grabă, câtă vreme pentru moment ești suspendat.

— Trebuie să-mi caut o casă. Să mă aranjez. Poți veni imediat ce mă aranjez.

Ea sare jos din pat și aruncă o privire rece culcușului fără așternuturi.

— Știi foarte bine că nu conduc pe autostradă. Și de când are probleme cu spatele, Carlo nu poate să facă voiajuri lungi. A suferit o operație, în caz c-ai uitat.

— E-adevărat. Uitasem.

Nu-i mai rămâne decât să facă a nu știu câta promisiune, să-și inventeze primul necaz al viitorului care-l așteaptă.

— Atunci am să mă-ntorc eu, spune, adăugând totuși: îndată ce voi putea.

Marianna îl sărută foarte rapid pe obraz. Efuziunile nu i-au făcut niciodată să se simtă în largul lor, cele câteva pe care le-au trăit, fulgerătoare, și le amintesc amândoi, au pecetluit evenimente de-o importanță extraordinară. Se-ndreaptă spre ușă.

— Acum trebuie să plec. E târziu. Ești sigur că radioul ăsta funcționează? Mi se pare cam prăpădit.

Scotocește distrată în poșetă, apoi se-ntoarce să-l privească ridicând din sprâncene.

— Alessandro, adu-ți aminte că n-ai fost niciodată în stare să-ți porți de grijă.

De fapt însă, cel puțin judecând după rezultate, nu prea pare așa. La Belluno, Egitto găsește imediat un apartament de

închiriat: patruzeci de metri pătrați abia, dar cochet în felul lui. E tot ce-și poate permite cu salariul lui redus.

S-a înconjurat de mobile pe care le-a ales mai degrabă pentru caracterul lor funcțional decât pentru aspect. Nu-i aduc aminte de nimic. Peste câtva timp, poate că fiecare dintre ele va dobândi o semnificație.

Până acum nu s-a gândit niciodată serios să se așeze. Faptul că locuia în cazarmă îl făcea să se simtă într-o stare de provizorat, iar el socotea că asta era starea lui optimă, singura posibilă. Se străduiește să renunțe la viziunea asta despre sine, dar, dacă ar fi să asculte doar de felul cum se simte acum – liniștit, liber, senin pe cât e cu putință, exceptând câteva ieșiri, ar gândi că s-a înșelat vreme îndelungată. S-ar putea ca Alessandro Egitto să fie într-adevăr croit să trăiască în lume așa cum trăiesc și celelalte ființe umane: comod, plutind.

Între timp, lumea începe să-l cunoască în cartier. Când acceptă să dăruiască un pic din sine însuși – băiatului de la bar, celor doi funcționari singuratici de la sucursala bancară, doamnei de la spălătorie cu încheietura bandajată după recenta operație de tunel carpian, e răsplătit cu un dram de încredere în plus. E vorba de-un proces lent, o operă meticuloasă de atenuare a suspiciunilor: construirea unei bule de siguranță având drept singură graniță teoretică incinta tivită cu alb a Dolomiților.

Timpul liber pe care i-l lasă amenajarea apartamentului îl petrece ca voluntar în asociația locală a donatorilor de sânge. Unitatea mobilă e parcată în fiecare zi în alt loc, iar prin portiera deschisă locotenentul observă diferitele forme ale vieții obișnuite, existențe aflate departe de luptă, și totuși înrudindu-se fiecare cu o întrupare specifică a războiului. Nu sunt mulți cei care suie scărița de metal ca să-și ofere brațul spre a le fi înțepat de acul său, în general bătrânii se dovedesc mai generoși decât nepoții lor, dar e doar o chestiune de înțelepciune, se gândește el – e numai fiindcă tinerii încă nu știu cu ce presiune dementă curge sângele în artere și cum țâșnește afară dintr-una secționată.

De câteva ori iese să cineze cu infirmierii cu care face de serviciu. Sunt seri liniștite, cel puțin câtă vreme alcoolul nu le mai dezleagă un pic limbile. Băieții nu simt nevoia să afle păcatele lui Egitto și nici motivul pentru care s-a mutat prin

părțile lor, fără un serviciu fix. Pentru scurt timp e chiar și o fată. Egitto îi vizitează apartamentul și ea pe-al lui, câteva nopți de fiecare. Dar e încă tânără, abia douăzeci și unu de ani, un fluviu de experiențe trăite îi desparte, și amândoi știu asta. Încetează să se mai vadă fără să verse lacrimi.

Câteodată se întreabă unde ar fi, acum, dacă în centrul văii nu s-ar fi întâmplat tot ce s-a întâmplat cu-adevărat, dacă într-o noapte ca atâtea altele, un bărbat pe care nu l-a cunoscut n-ar fi pornit la bordul unui camion pe motorină, dacă Angelo Torsu n-ar fi fost catapultat afară din blindat, iar Irene Sammartino nu l-ar fi socotit coresponsabil de toată povestea asta. Dar sunt întrebări inutile, iar el hotărăște rapid să renunțe la ele.

Din punct de vedere chimic, sângele lui e curat. Când se trezește în toiul nopții plin de anxietate, nemaiputând adormi, se resemnează să umble mult prin casă, încercând să-și calmeze respirația. Dacă dimineața e lipsit de putere și voință și simte că nu-și găsește locul pe pământ, se lasă în voia gesturilor mecanice, așteptând să-i treacă. Poate să fie nevoie de zile, dar până la urmă reușește. Renunțarea la medicamente nu e o luptă și nicio cucerire. Nu exclude că i s-ar putea întâmpla să mai ia, să-și pună sănătatea în mâinile imparțiale ale științei – există undeva o cameră fără uși, care-l așteaptă –, dar nu acum.

Fără să anunțe pe nimeni, la un sfârșit de săptămână ia un avion și zboară până la Cagliari. Ca să ajungă la locuința lui Angelo Torsu, trebuie să închirieze o mașină și să meargă la vest de orașul de reședință. Lungește traseul ca să se bucure de șoseaua de coastă. Conduce încet, atras de priveliște și de apa bolborosind între stânci.

De gardă la locuința plătită de municipalitate, unde Torsu stă de când a fost externat din diferitele clinici de recuperare, se află un băiat cu o claie deasă de păr negru nepieptănat și cu ochii cârpiți.

— Sunt de la parohie, îi explică. Vin după-amiezile de două ori pe săptămână, joia și sâmbăta. Dar cu Angelo n-am prea multe de făcut. Reușesc să învăț mai tot timpul.

Egitto s-a prezentat în civil, a spus că e un prieten (există un contencios pe rol cu familia soldatului și bănuiește că prezența lui aici n-ar fi bine văzută). De aceea, poate, voluntarul își permite să adauge:

— Ce porcărie și războiul ăsta. Eu sunt pacifist, evident.

Se uită la ceasul de perete, unul dintre puținele ornamente agățate pe-acolo.

— N-ar fi încă timpul să-l trezesc, dar pot s-o fac. Angelo o să fie bucuros să aibă companie. Nu vine mai nimeni, aici.

— Nu mă grăbesc. Aștept.

Egitto ia un scaun de sub masă, se așază.

— Se-ntâmplă același lucru și cu bătrânii, continuă voluntarul. Noi, cei de la parohie, mergem și la căminul de bătrâni, să știți. După primele luni, oamenii își pierd motivația. Mai vine numai o fată. Așa, mai des, vreau să spun. O cheamă Elena, o cunoașteți?

— Mă tem că nu.

— E o drăguță. Cam grasă. (Așteaptă ca Egitto să facă un semn din cap.) Oricum, se așază lângă Angelo și-i citește cărți. Nu-i pasă dacă înțelege sau nu, ea-i dă înainte cu cititul.

Apucă smocul care-i cade mereu pe frunte, îl întinde, lăsându-l o clipă să stea drept pe cap.

— De când nu l-ați văzut?

— De peste un an.

Mai precis, de-acum doi ani din octombrie, când corpul său învelit în folie termică a fost ridicat la cer la bordul unui Black Hawk dotat cu mitraliere pe ambele laturi. Dar n-are chef să i-o mărturisească pacifistului.

— Păi, atunci o să-l găsiți foarte schimbat, domnule…?

— Egitto. Alessandro.

Chipul băiatului se întunecă. Îl privește preț de câteva clipe, ca și cum ar stabili o legătură. Poate că e la curent cu toate. Egitto se pregătește să-i înfrunte reacția.

— Sunteți și dumneavoastră militar?

— Sunt medic.

— Și arsurile alea de unde le aveți?

A, asta era nelămurirea. Egitto îi zâmbește, anticipând scuzele care, prevede, vor urma imediat. Își atinge obrazul.

— Nu, astea n-au nicio legătură.

Băiatul este vizibil curios, dar și prea bine-crescut ca să meargă mai departe.

— Spuneți-mi ceva, domnule doctor, îl întreabă în schimb, cum se face că Angelo a dispărut așa?

— Dispărut?

— Păi… a plecat. De parcă așa ar fi hotărât. Cel puțin eu asta cred. S-a ascuns undeva și nu mai vrea să se arate. Cum se poate așa ceva, domnule doctor?

Brusc, Egitto simte oboseala călătoriei.

— Nu știu, spune el.

Voluntarul clatină din cap. Se așteaptă ca un medic să dea răspunsuri complete.

— Oricum, Domnul știe unde se află.

Apoi mai așteaptă încă, în tăcere, până ce limbile ceasului arată ora patru fix. Băiatul pocnește din degete.

— E vremea. Mă duc să-l trezesc.

Se-ntoarce după câteva minute, ținându-l de braț pe Angelo Torsu, nu fiindcă ar fi nevoie să-l sprijine, ci mai degrabă pentru a-l dirija. Egitto se întreabă dacă mișcările abia perceptibile ale buzelor soldatului sunt o tentativă de salut, un zâmbet, dar își dă seama că le face încontinuu. Se ridică, potrivindu-și poalele sacoului, și îi apucă mâna ca să i-o strângă.

— Duceți-l la fereastră, li place să privească afară. Nu-i așa, Angelo?

Egitto nu e în stare să discute cu cineva care nu răspunde, se simte prea jenat. I se-ntâmplă același lucru cu pietrele tombale, mai ales cu a lui Ernesto, i se-ntâmplă cu nou-născuții și chiar cu pacienții turtiți de anestezie. Și chiar dacă acum, în sala goală, nu e nimeni care să-i privească – voluntarul s-a retras la bucătărie, ca să-i lase singuri nu reușește să scoată nicio vorbă. De aceea, tac amândoi. Stau pur și simplu în picioare, unul lângă altul, în fața ferestrei.

Pe halatul caporalului e prinsă o insignă a armatei. Un camarad i-a adus-o pesemne cu cine știe câtă vreme în urmă, apoi nimeni nu s-a îngrijit să i-o scoată. Egitto se întreabă dacă-i face plăcere. E mai probabil că-i e total indiferent. Ne așteptăm ca cineva care nu se exprimă să aprecieze orice legătură cu viața lui trecută, ca și atenția noastră, să vrea să stea lângă fereastră numai fiindcă hotărâm noi să-l ducem acolo, dar habar n-avem de fapt. Poate că Torsu vrea să stea liniștit în camera lui, singur.

Vede încă. Sau, cel puțin, pupilele i se contractă când crește intensitatea luminii. Numai pielea prea netedă de pe obraji și de pe gât dă un aspect incoerent feței. I-au luat o fâșie de piele

de pe fese și i-au grefat-o pe față. O minune a chirurgiei moderne – o oroare. Corpul lui Torsu funcționează, dar ca și cum ar fi pustiu acum. Mestecă întruna ceva pe care nu-l are între dinți, o bucată de carne ca un cauciuc sau cuvântul pe care de luni de zile nu reușește să-l rostească. În rest, pare liniștit, privește strada pe care trec rar automobile. *Domnul știe unde se află.* Cineva trebuie întotdeauna să știe.

Egitto lasă să treacă un timp care să pară potrivit. Are impresia că acum respirația lui și a lui Torsu sunt sincrone. Nu știe dacă unul din ei l-a urmat pe celălalt sau au ajuns împreună la acest acord. Când absurdul prezenței sale în casa respectivă devine insuportabil, ridică de jos punga pe care a adus-o. Scoate din ea cutia învelită în hârtie și i-o întinde soldatului. Fiindcă el n-o ia, o așază pe pervaz, în echilibru.

— Sunt jeleuri cu fructe, îi spune. O vreme, n-am reușit să mănânc decât din astea. Sper să-ți placă și ție.

Privește atent chipul lui Torsu, căutând să surprindă un semn. Soldatul mestecă, absent. Poate că ar trebui să rupă hârtia, să ia un jeleu și să i-l dea să-l guste. Dar mai bine să se ocupe de asta voluntarul.

— Te duc înapoi în cameră. Oi fi obosit.

Nu va mai reveni a doua oară. Ceea ce va face, vreme de câțiva ani, va fi să-i trimită caporalului câte o cutie de jeleuri la fel cu prima, de Crăciun, împreună cu un bilețel cu urări laconice, până ce-i vor fi înapoiate amândouă cu mesajul „destinatar necunoscut” de la oficiul poștal – iar atunci nu se va strădui să descopere noua adresă. Asta, împreună cu un procent din salariul său vor fi singura legătură cu omul pe care l-a condamnat la moarte, cu omul căruia i-a salvat viața. Va lăsa ca timpul să acționeze asupra acestei remușcări, erodând-o încet.

După cele patru luni de suspendare, vine și ziua în care își reia serviciul. Mergând pe strada în pantă care duce la cazarma Regimentului Șapte Vânători de Munte, e un pic nervos. Prima zi la liceu, jurământul, examenul de licență: o agitație de tipul ăsta, care-l tulbură și-l înviorează totodată. *Emoție* ar fi un termen mai potrivit decât *agitație,* dar are încă rețineri să-l folosească.

Se oprește câteva clipe, puțin înainte să-nceapă să transpire

la subsuori. Își ridică privirile către masivul cenușiu al Schiarei. Norii plutesc în jurul vârfului, ca și cum ar sta la povești. Dacă la Torino munții erau o graniță îndepărtată, care apărea și dispărea după desimea cețiii, dacă în Gulistan nu erau decât un zid de care nu te puteai apropia, aici, la Belluno, ar fi de-ajuns să întinzi mâna ca să-i atingi.

Soldatul de gardă salută cu palma la frunte, rămâne nemișcat cât locotenentul trece prin fața lui. Egitto e condus la noul lui birou, la etajul întâi al clădirii principale. În camera alăturată, cineva vorbește la telefon cu un pronunțat accent din Trentino și râde des. Egitto se apropie de fereastra care dă spre platoul de adunare, înconjurat de plopi. E o poziție excelentă, se va simți bine.

— Domn' locotenent?

Un subofițer stă în prag, nehotărât, de parcă s-ar pregăti să bată la ușă. Cine știe de ce n-a făcut-o, preferând să-l strige.

— Spune.

— Bine-ați venit, domnule. Comandantul a-ntrebat de dumneavoastră. Vreți să mă urmați?

Egitto ia chipiul lăsat pe masă, îl pune ușor pieziș pe cap. Urcă două etaje, străbat jumătate de coridor. Apoi subofițerul se oprește în fața unei uși larg deschise.

— Aici e, spune el, făcându-i semn să intre.

Colonelul Ballesio lasă jos sendvișul pe care-l ținea cu două mâini. Își șterge gura cu dosul palmei, apoi se ridică brusc, lovind marginea biroului cu catarama centurii – lampa de birou se clatină și un pix se rostogolește pe jos. Lui Ballesio nu-i pasă de micul dezastru provocat. Își desface brațele, fericit.

— Locotenent Egitto, în sfârșit! Vino, vino-ncoa'. Ia loc. Hai să stăm de vorbă.